

Giới thiệu Thịnh Thế Hắc Liên Hoa

Hán Việt: Thịnh thế hắc liên hoa

Tên tiếng Trung: 盛世黑莲花

Thể loại: Nguyên sang, ngôn tình, hệ thống, xuyên nhanh, cổ đại, hiện đại, sủng, HE

Độ dài: 111 chương

Edit + Beta: Dương Gia Uy Vũ

Nào, hãy ngâm nga cùng ta: "Ta thân mình mảnh mai, tư thái nhẹ nhàng, giọng nói ngân nga như hoàng ảnh, dung mạo tuyệt sắc như kinh hồng chiếu ảnh."

Ta là một Bạch Liên Hoa dung tư tuyệt luân, không ai sánh bằng.

Trải qua muôn vạn thế giới, đi qua ngàn vạn biển người, ta sẽ luôn tìm được người, dẫn dụ người, phá hủy người.

Người yêu đầu ới, hãy lớn mạnh lên trong bóng đêm, đến khi gặp lại nhau, người phải giẫm thế này dưới chân."

Lâm Văn mặt đầy mộng bức*: Lâm ơn cầm cái miệng thối của mi lại giữm!

Thời điểm mở mắt ra lần nữa, cô đã đứng giữa ngàn vạn biển người, tìm thấy một nam nhân mặt mũi anh tuấn.

Chỉ thấy hắc công môi cười một tiếng, tựa như trăm hoa đua nở.

Bảo kiếm trong tay ra khỏi vỏ, Lâm Văn đã bị thọt chết.

Hệ thống: Ký chủ, chào mừng cô đến với hệ thống lật xe:-)

* Kinh hồng chiếu ảnh: trích từ bài "Thâm viên (I)" của Lục Du, nô nê là ví von một người con gái đã từng tồn tại trong lòng.

** Về mặt mộng bức: biểu cảm kinh ngạc, trợn mắt há hốc mồm.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (1)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Thời điểm Lâm Văn té ngã trên mặt đất, hoàn toàn không ngờ rằng mình sẽ chết.

Cô vừa mới kiếm lời được một số tiền lớn, mua một căn phòng mới ở trung tâm thành phố, quen được một người đàn ông trung thực, rửa tay gác kiếm không làm chuyện lừa gạt nữa, chuẩn bị kết hôn sinh con.

Chẳng qua chỉ ăn bữa tối dưới ánh nến cùng chồng sắp cưới thôi, vậy mà cô liền treo.

Why???

"Cả ngày đánh ghen, bị ghen mỗ. Ông chồng sắp cưới trung thực kia của cô là đồng nghiệp của cô đó."

Ai? Ai đang nói chuyện trong đầu cô?

"Kí chủ số 888, xin chào, xét thấy kiểu chết thất khiếu đổ máu của cô ưu tú như thế, bốn hệ thống quyết định chọn cô trở thành kí chủ mới."

"Sau đây mới cô tuyên đọc lời thề cùng ta: Ta thân kiều thể nhuyễn, tư thái nhẹ nhàng, giọng nói như hoàng oanh hót vang, dung mạo như kinh hồng chiếu ảnh. Ta là thịnh thế bạch liên hoa trên đời này không gì sánh bằng. Trải qua muôn vạn thế giới, đi qua ngàn vạn biển người, tìm thấy người, dẫn dụ người, phá hủy người. A, người yêu của ta ới, hãy trưởng thành trong bóng đêm lạc lối, đến khi gặp lại nhau lần nữa, người phải giẫm thế giới này dưới

chân!"

Lâm Văn về mặt mộng bức: "Làm ơn cầm cái miệng thôi của mi lại giữm!"

"Tốt lắm, ta đã nghe cô dùng niệm lực đọc lại một lần, khế ước đã đạt thành. Hệ thống lật xe khởi động!"

Đáng tiếc cho cô trong lòng đang điên cuồng la hét, nhưng căn bản không có ai nghe thấy, cả người đã mất đi ý thức.

Đến khi cô mở mắt ra lần nữa, xung quanh vốn yên tĩnh như chết, lập tức tràn ngập vô số tiếng ồn ào.

Cô đứng giữa đám người náo nhiệt, cất bước di động theo biển người.

Tất cả mọi người đều mặc đồ cổ trang mang mặt nạ, đầu đường cuối ngõ đều treo đèn màu, tựa như đang ăn mừng ngày lễ gì đó.

Trên mặt của cô cũng đang mang mặt nạ, không thấy rõ người tới, không nhìn thấy đường đi, hết thấy đều mờ mịt, tựa như đang ngắm hoa giữa màn sương.

Bỗng nhiên cô va phải lồng ngực của một người, lồng ngực của người kia rộng lớn mà ấm áp.

"Bắt được tỷ rồi." Giọng nói khàn khàn trầm thấp, tựa như tiếng va chạm ưu nhã do đồ sứ tinh mỹ phát ra, khiến người ta say mê sa vào.

Trước mắt Lâm Văn sáng tỏ, mặt nạ trên mặt bị lấy đi, đồng thời cô cũng nhìn thấy được gương mặt của đối phương.

Thanh lãnh như ngọc, lộng lẫy vô song.

Đôi mắt đen kịt kia, tựa như dạ minh châu cất giấu ngàn năm dưới đáy biển.

Khóe môi hơi cong lên, khiến gương mặt cũng nhiễm ý cười, làm Lâm Văn cũng cười khẽ theo hân.

Một tiếng "Keng" khê vang lên, bảo kiếm ra khỏi vỏ, ngay sau đó Lâm Văn cảm thấy đầu quả tim đau nhức, thanh kiếm kia đã trực tiếp cắm vào ngực cô.

"Tiểu tỷ tỷ, ta tìm được tỷ rồi. Tỷ vẫn luôn dạy ta sống lương thiện, con sâu con kiến còn muốn sống cho qua ngày, thời điểm chúng ta vì mục đích của mình mà bất đắc dĩ phải sát sinh, phải nhớ kỹ một kích mất mạng, đâm thẳng vào tim, như vậy con mồi sẽ không cảm thấy đau khổ, sẽ chết ngay lập tức."

"Ta vẫn luôn là một đứa bé thông minh, học gì cũng nhanh, tỷ xem có phải tỷ không hề cảm thấy đau đớn gì thì đã chết hay không?"

Trên gương mặt tuấn tú vô song của nam nhân, nụ cười càng ngày càng xán lạn.

Một tay hân ôm lấy vòng eo đã mềm xuống của Lâm Văn, trực tiếp ôm cô bay lên.

Gió đêm thổi qua, cô chết không nhắm mắt, máu tươi từ ngực từng giọt chảy xuống.

Cảm giác cuối cùng mà Lâm Văn cảm nhận được, chính là nam nhân cúi người xuống khê hôn lên môi cô, chậm rãi mà nhỏ bé, tựa như đang che chở cho một loại bảo vật hiếm thấy.

Nhưng bờ môi nam nhân lại lạnh như thế, so với trái tim cô còn muốn lạnh hơn.

Hình ảnh yên lặng dừng lại, cả người Lâm Văn như bị hút ra, cô giống như cá nằm trên thớt, há to miệng hô hấp, chờ đợi một đao lăng trì cuối cùng.

Hệ thống: "Hi hi, đây là tràng cảnh đợi chết của kí chủ số 887, ta ném cô đến vài giây trước khi cô ấy chết, trải nghiệm ban đầu của cô thế nào?"

Giọng nói gây phiền lòng kia lại vang lên lần nữa.

Lâm Văn: "Cút, ta muốn xuống xe."

Hệ thống: "Bỏn hệ thống không cung cấp dịch vụ xuống xe, chỉ có trừng phạt lật xe."

Lâm Văn: "Trừng phạt lật xe là cái gì?"

Hệ thống: "Mang theo ký ức kiếp này của cô vào Luân Hồi, mười kiếp không thể thoát thân, không được sửa đổi số mệnh, vĩnh viễn bị người khác ức hiếp."

Lâm Văn: "Con mẹ nó."

Hệ thống: "Ta là hệ thống tới từ cổ đại, không hiểu ngôn ngữ hiện đại của mấy người."

Lâm Văn: "Con nương nó."

Đối mặt với hệ thống bá đạo không cần mặt mũi như vậy, Lâm Văn hoàn toàn bị ép leo lên thuyền giặc, không xuống được.

Hệ thống: "Xin kí chủ chuẩn bị kỹ lưỡng, sau đây sẽ chính thức tiến vào thế giới thứ nhất, xin hãy chăm sóc tốt cho tiểu bằng hữu "Bạo Ngược"."

Trong lòng Lâm Văn giờ ngón giữa với nó, tiểu bằng hữu "Bạo Ngược" và hệ thống lật xe này đều tới vội vàng đến không kịp chuẩn bị.

***

Lâm Văn đứng cạnh hồ, xoắn khăn gắm trong tay, ánh mắt yên lặng nhìn tiểu nam hài đang đứng trong nước.

Tiểu nam hài tên là Lâm Trí, là đệ đệ trên danh nghĩa của cô, trên thực tế lại không có chút quan hệ máu mủ nào.

Giờ phút này Lâm Trí đang cầm cây xiên cá trong tay, ống quần vén đến đầu gối, tập trung tinh thần nhìn về phía mặt hồ.

Nước hồ trong vắt, thỉnh thoảng có mấy con cá bơi qua chân hắn, có lẽ là do hắn đứng đó quá lâu không nhúc nhích, khiến đám tiểu gia hỏa này cho rằng hắn là cây rêu trong hồ, những con cá kia đều nhiều lần bơi sát chân hắn.

Truyện chi đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lâm Văn nín thở, càng thêm siết chặt chiếc khăn trong tay.

Khó có thể hình dung, Lâm Trí chẳng qua chỉ mới bảy tám tuổi, tuổi nhỏ đã có sự bình tĩnh như thế, có thể đứng trong nước lâu như vậy.

Chỉ thấy hắn ngừng thở, dường như cảm thấy thời cơ đã đến, xiên cá trong tay bỗng nhiên đâm xuống hồ, hồ nước trong veo nhiễm một mảng đỏ tươi, hiển nhiên đã một kích tất trúng.

"Đình --"

Hệ thống: "Thường ngày sát sinh [1/1], xin kí chủ không ngừng cố gắng, nuôi dưỡng tiểu bạo ngược, ta xem trọng cô."

Lâm Văn: "Mi có thể rút."

Từ sau khi cô bị hệ thống lật xe này trói chặt, hầu như ăn uống không trôi, đêm không thể say giấc.

Hết lần này tới lần khác, thiết lập của hệ thống này đặc biệt biến thái. Sau khi tìm được mục tiêu, phải bồi dưỡng hắn thành thiếu niên tốt tam quan ngay thẳng, nhưng lại còn thêm một tiền tố, tâm ngoan thủ lạt.

Hoàn toàn không thể hiểu nổi cái thiết lập mâu thuẫn này từ đâu ra, cũng may là kiếp trước Lâm Văn gạt người không chớp mắt, mới có thể dùng vô số lý do đường hoàng, dẫn dắt tam quan ngay thẳng của tiểu chính thái bước lên con đường tiền đồ tươi sáng.

Đương nhiên hệ thống cũng có yêu cầu với Lâm Văn, bạch liên hoa vạn năm.

Vì không để thiết lập sụp đổ, cô thật sự đã bỏ hết cả tiền vốn.

"Tỷ tỷ, bắt được cá rồi."

Lâm Trí giờ xiên cá lên chậm rãi chạy lên bờ, không hề để ý dùng chân đất giẫm lên đá vụn, lòng bàn chân sẽ bị đứt.

"Đệ đệ giỏi quá, chúng ta có thể quay về uống canh cá rồi."

Lâm Văn ngược mặt lên, lợi dụng đầy đủ dụng mạo tình xảo của mình, lộ ra một nụ cười phong cách bạch liên hoa.

Hệ thống: "Kí chủ, câu trả lời này của cô chưa đủ bạch liên hoa, đánh giá kém!"

Luôn có người xem náo nhiệt còn chê chuyện chưa đủ lớn tồn tại!

"Nhưng Ngư Ngư thật đáng thương quá, sao có thể ăn Ngư Ngư đây!" Cô bày ra gương mặt bạch liên hoa bi thương tiêu chuẩn.

"A Trí, đệ phải nhớ kỹ. Con sâu con kiến còn muốn sống cho qua ngày, thời điểm chúng ta vì mục đích của mình mà bắt đắc dĩ phải sát sinh, phải nhớ kỹ một kích tất mạng, đâm thẳng vào tim, như vậy con mồi sẽ không cảm thấy đau khổ, sẽ chết ngay lập tức."

Cô ngồi xuống, cố gắng xem nhẹ con cá máu me đầm đìa trên xiên cá, cực kỳ nghiêm túc nói với hắn.

Khăn gắm nắm trong tay nửa ngày rồi cuộc cũng có đất dụng võ, tỉ mỉ lau đi mồ hôi trên trán hắn.

Hệ thống: "Kí chủ nói ra lời thoại quy định kinh điển, thưởng một đóa hoa hồng, xem như cổ vũ."

Âm thanh trong đầu kết thúc, ngay tại sau lưng cách đó không xa, Lâm Văn nhìn thấy một đóa hoa hồng nhỏ nở rộ.

Ha ha, đập con mẹ nó phản thưởng đi.

"Tỷ tỷ, lời tỷ nói đệ đều nhớ rất rõ ràng. Tỷ đã nói lúc chúng ta muốn sát sinh ăn thịt, phải chọn lựa những con lớn lên béo khỏe, còn nhỏ gầy thì phải để bọn nó từ từ lớn lên. Mặc dù chúng ta sát sinh, nhưng ăn thịt vẫn có nguyên tắc, có điểm mấu chốt."

Lâm Trí ngẩng đầu lên, điều chỉnh tư thế để cô lau mồ hôi dễ dàng hơn, còn giương khoe miệng cười ngượng ngùng với cô.

Hắn có một gương mặt tinh xảo như búp bê, đặc biệt là đôi mắt đen tuyền kia, tựa như ai thả vào đó hai trái nho tím vừa tròn vừa lớn.

Tiểu đệ đệ lợi hại của ta, loại lời buồn nôn này, ta thuận miệng soạn lời thoại mà người cũng tin!

Người như vậy, sẽ bị người ta tùy tiện hại chết đây có biết không hả?

Hệ thống: "Dưới sự dạy bảo ân cần của kí chủ, mục tiêu đã học được cách đáp lời thoại kinh điển, thưởng một đóa hoa cúc, xem như cổ vũ."

Thế là ngay bên cạnh đóa hoa hồng nhỏ, lại có thêm một đóa hoa vàng lặng yên nở rộ.

"Tỷ tỷ, bên kia có hai đóa hoa kia, đệ cài lên cho tỷ."

Sau khi Lâm Trí nhìn thấy hai đóa hoa kia, lập tức chạy tới hái xuống, cẩn thận từng li từng tí cài lên bên tai cô.

Thiếu nữ mười một mười hai tuổi, chính là thời điểm vừa ngây ngô vừa thành thực.

Cộng thêm Lâm Văn có một khuôn mặt xuất chúng, cho dù chỉ mới tuổi này, cũng lộ ra vốn liếng mê người.

Không đợi trưởng thành cũng biết, cô chính là một mỹ nhân bại hoại.

"Tiểu tỷ tỷ, tỷ thật xinh đẹp."

Nam hài tử cười đến ngọt ngào, lỗ tai trắng nõn lộ chút phấn hồng, như thẹn thùng lại như kích động.

Hắn ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Lâm Văn, mặt mày cong cong, lộ ra sự vui vẻ vô cùng.

Hệ thống: "Hắn rất thích cô."

Lâm Văn: "Ta biết, có điều ta vẫn cảm thấy từ khi vừa đến thế giới này, ta chẳng có gì khác biệt với con cá chết trên xiên cá trong tay hắn cả."

Hệ thống: "Vẫn có nha. Canh cá có xương nhỏ, còn nấu canh người đều là xương lớn, dễ gỡ."

Lâm Văn: "Ừm."

Lâm Văn: "Không đúng, mi chờ đã! Nấu canh? Trước đó 887 đã bị nấu à? Sau này ta xuống ngựa xong cũng sẽ bị nấu canh uống?"

Lâm Văn: "Xxx ba ba mi, đừng có mà giả chết!"

"Tỷ tỷ, đệ muốn uống canh cá, sau khi về phủ bảo đầu bếp nữ nấu canh nha?"

"Không, đệ uống đi, ta uống canh đậu hũ." Lâm Văn có hơi run chân.

"Tỷ tỷ, sáng nay tỷ muốn uống canh cá nên chúng ta mới đến đây bắt cá, sao giờ lại không muốn uống? Ngã bệnh rồi sao?"

"Không, ta, ta vẫn muốn uống."

Đối diện với khuôn mặt lo lắng của Lâm Trí, Lâm Văn khóc không ra nước mắt gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (2)

Lâm Văn và Lâm Trí là một đôi cô nhi, chỉ bởi vì có tướng mạo tinh xảo, được thiếu phu nhân của Lâm Hầu phủ nhật về làm con của mình.

Thiếu phu nhân không sinh ra, nhưng đối đãi với bọn họ như con ruột.

Lúc Lâm Văn đến thế giới này, đã trở thành cô nương của Lâm Hầu phủ, thời điểm cô vào phủ, trong ngực đã ôm Lâm Trí không rõ lai lịch.

Tựa như cô sống sót trên đời này chỉ bởi vì hắn.

Lâm Hầu phủ là một nơi cực kỳ mâu thuẫn, Lâm Văn có bàn tay vàng do hệ thống mở ra, có thể thấy được cả tòa phủ đệ đều bị một cỗ âm khí vây quanh.

Nhưng hết lần này tới lần khác bởi vì trước đó các tổ tiên của Lâm Hầu phủ đã làm rất nhiều chuyện tốt, để lại rất nhiều phúc khí cho đời sau, cho nên phúc khí này và âm khí tương khắc, xuất hiện trạng thái giằng co.

"Tỷ tỷ, đệ không muốn quay về, vừa về đến thân thể của đệ đã cảm thấy không thoải mái."

Lâm Trí ngồi trong xe ngựa, hắn vốn còn đang hi hi ha ha, ngay lúc xe ngựa tới gần Hầu phủ, mặt mũi liền tràn đầy phiền chán, trực tiếp lặn vào trong ngực của cô nương nị.

"Đệ đệ ngoan, nơi này là nhà của chúng ta, nhất định phải về."

Lâm Văn tròn tròn mắt bịa đặt nói, trên thực tế cô cũng cảm thấy khó chịu.

Lâm Hầu phủ này chắc chắn có ai đó làm điều ác, mới có oán khí tận trời như thế, nếu không phải tổ tông để lại phúc khí đủ thâm hậu, chỉ sợ nơi này đã sớm trở thành tràng cảnh Tu La.

"Vây tỷ tỷ ôm đệ một cái, xoa xoa ngực cho đệ đi."

Lâm Trí bắt lấy tay cô ấn vào lồng ngực hắn, Lâm Văn thuận thế chậm rãi xoa nắn cho hắn.

Lúc hắn vẫn còn là một đứa bé nhỏ, tương đối nhạy cảm với ác ý của người khác, cho nên khi sống tại Lâm Hầu phủ tội nghiệt ngất trời này, thường xuyên khóc thét lên.

Bà tử nha hoàn hầu hạ hắn, thấy hắn nhỏ tuổi, lại không phải bỏ ra từ trong bụng phu nhân, nửa đêm thường xuyên nhét bông vào lỗ tai, không để ý đến hắn.

Đề mặc một đứa bé nhỏ nằm trong tả lót khóc rống như thế, dù là khóc đến khàn cả giọng, khóc hết nước mắt, cũng không có ai để ý tới.

Sau đó Lâm Văn biết được, liên chủ động nói với thiếu phu nhân muốn ở cùng với đệ đệ, mỗi ngày chỉ cần hắn khóc la, lập tức xuống giường ôm hắn, vỗ vỗ ngực của hắn.

Bảy tám năm đều vỗ như thế, sớm đã trở thành thói quen.

Tuy Lâm Trí đã sớm qua khỏi độ tuổi muốn người khác dỗ dành, nhưng tính cách thích kẻ cận Lâm Văn đã sớm dưỡng thành từ lâu.

"Tỷ tỷ, tỷ thật tốt. Tỷ là tỷ tỷ tốt nhất trên đời, A Trí muốn vĩnh viễn ở bên cạnh tỷ, đợi A Trí trưởng thành, sẽ bảo vệ tỷ tỷ."

Lâm Trí quán lấy tay cô, si ngốc nũng nịu.

Giọng trẻ con non nớt, cực kỳ dễ nghe, cộng thêm miệng của tiểu oa nhi này từ trước đến nay đều rất ngọt, không chút keo kiệt tuôn ra vô số lời khen ngợi dành cho Lâm Văn.

Lâm Văn sờ đầu hắn, nụ cười trên mặt càng lộ vẻ dịu dàng.

Hệ thống: "Tốt quá, sau này kí chủ cô chắc chắn sẽ là một hiền thê lương mẫu."

Lâm Văn: "Là hiền thê lương mẫu bị chặt thành tám khúc à? Lòng ta đang rỉ máu đây, ta nuôi không phải là đệ đệ, mà là hung thủ giết mình đó được không?"

Hệ thống lẩn mất, từ lúc Lâm Văn đi vào thế giới này, luôn mang một vẻ mặt sống không còn gì hối tiếc.

Tuy tiến độ hoàn thành nhiệm vụ không tệ, nhưng phải thay đổi tâm tính bi quan này, nếu không sẽ phải chịu thêm uất ức.

Hai tỷ đệ dặt tay đi tới, nha hoàn bà tử đã sớm chờ ở đó, thấy bọn họ đi tới, hệt như ong vỡ tổ ủa lên, vô cùng quan tâm.

Lâm Văn ngoài mặt tươi cười, trả lời từng người.

So với cuộc sống như cô đại khi cô vừa tới lúc ấy, bây giờ rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều.

Đây là do cô mượn tay thiếu phu nhân, liên tục đổi ba lượt người hầu hạ, mới có cảnh tượng như vậy.

"Văn Văn về rồi à." Một giọng nam nhu hòa vang lên, dường như sợ kinh động đến bọn họ.

Nghe thấy âm thanh quen thuộc này, bước chân Lâm Văn hơi ngừng lại, Lâm Trí vẫn luôn níu lấy cô đột nhiên siết chặt tay, lưng cứng đờ, tựa như bị dọa sợ.

"Cha." Lâm Văn ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, lạnh giọng gọi một câu, ngược lại dịu dàng đưa tay ra phía sau lưng Lâm Trí, nhẹ nhàng thuận khí cho hắn.

"Lâm Trí làm sao vậy?"

Nam nhân thấy cô vẫn luôn thả lực chú ý về phía Lâm Trí, không khỏi nhú chặt mày, giọng nói cũng trở nên hùng hổ dọa người.

Lâm Văn ngừng đầu quét mắt nhìn gã một cái, nam nhân chừng ba mươi tuổi, có điều thân thể yếu đuối, vẫn luôn có vẻ bệnh.

Nhìn sắc mặt trắng bệch, giống như bị hút khô tinh khí, bước chân phù phiếm.

Lúc mới gặp gã, đều sẽ cảm thấy đáng tiếc thay gã.

Nam nhân này phong độ nhẹ nhàng, nếu không phải có tàng bệnh khí này, nhất định có thể rong ruổi quan trường, đền đáp quốc gia.

Nhưng sau khi Lâm Văn hiểu rõ bản chất của gã, cảm thấy bệnh này của gã chính là do phạm phải nghiệp chướng.

Nam nhân này từ nhỏ thân thể đã không tốt, tinh khí bị hút khô cũng là thật, chẳng qua nguyên nhân không phải do sinh bệnh, mà là do y thích chơi/ làm thiếu nữ.

Thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi xinh đẹp tươi mới, chính là thời điểm tốt để nghỉ thân, tựa như quả đào xanh tươi đầu cành, kiên nhẫn chờ đợi đến lúc chín muồi nhất định sẽ thơm ngọt ngon miệng.

Thế nhưng vị Lâm đại gia này ghét bỏ nữ nhân lớn lên quá già, ý vào thân phận của mình, bí mật để sai bọn sai vật để gã chơi đùa không ít thiếu nữ xinh đẹp.

Lúc trước khi Lâm Văn và Lâm Trí vào phủ, gã ghét bỏ đủ đường, có điều thể tử thích, gã cũng không động vào cô, nhà mẹ đẻ của thể tử lợi hại, cho nên cũng tùy ý.

Bây giờ đã mấy năm trôi qua, gã chợt phát hiện nữ nhi trên danh nghĩa của mình lại nỡ mạo như vậy, hoàn toàn không giống với loại trước kia gã hay đùa bỡn.

Truyện chi đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Cô nương được Hầu phủ nuôi lớn chính là quý giá, trước đó gã đã từng nắm tay Lâm Văn, da mịn thịt mềm, tựa như sữa bò, hận không thể lập tức cắn một cái.

Cho nên Lâm đại gia nổi lên tà tâm, nhớ thương Lâm Văn.

"Cha, A Trí vừa bắt cá về, con định dẫn đệ ấy về thay y phục."

Lâm Văn tránh khỏi ánh mắt buồn nôn thèm thường nhỏ dãi kia, kéo tay Lâm Trí muốn rời khỏi.

"Tiểu tử chết tiệt này suốt ngày không làm nên chuyện gì, đường đường là công tử Hầu phủ, làm gì có đạo lý xuống nước, tự dung lại để tỷ tỷ lo lắng, xem ta có giáo huấn nó hay không!"

Tính tình của Lâm đại gia chẳng hiểu ra sao, thậm chí còn kéo một thân bệnh tật bước nhanh tới, trực tiếp kéo tay hai người bọn họ.

Mu bàn tay Lâm Văn chạm phải lòng bàn tay của nam nhân, trên tay của gã rịn mồ hôi, nhom nhóp bắt lấy tay cô.

Cũng không rõ nam nhân có phải cố ý hay không, ngón tay còn thừa cơ khảy qua khe hở tay của cô một chút.

Lâm Văn cũng không phải đồ ngu, đương nhiên biết gã lên con không phải là vì muốn giáo huấn Lâm Trí, mà là muốn sờ tay của cô.

"Cha, ngài muốn giáo huấn con thế nào?"

Lâm Trí nâng một tay khác lên, bắt lấy cổ tay gã.

Nhưng hấn chẳng qua chỉ là một đứa bé, không có bao nhiêu khí lực.

Nhưng từ nhỏ hấn đã được Lâm Văn tôi luyện một thân bản lĩnh sát sinh, Lâm Văn vì đa dạng hóa giáo dục sát sinh cho hấn, không chỉ có một chiêu moi tìm nhàm chán này, còn bảo hệ thống cho cô một quyển sách, « Một trăm loại phương pháp sát sinh ».

Nghe như các loại phương pháp rất lợi hại, nhưng Lâm Văn không biết là, trong quyển sách kia đại đa số đều dạy nhược điểm trí mạng của cơ thể người.

Sức lực của Lâm Trí tất nhiên không bằng Lâm đại gia, nhưng hấn sờ đến mạch môn của Lâm đại gia, bấm xuống một cái.

Lâm đại gia vốn dĩ ốm đau bệnh tật, hai mắt khê đảo trực tiếp ngất đi.

Một đám người hầu hạ quanh gã đều giật mình vì sự choáng váng này của gã, vội vàng ba chân bốn cẳng ủa lên, khiến gã đi.

Về phần hai vị tiểu tử tông này, bọn hạ nhân tự nhiên không dám động đến, chỉ có bẩm báo cho Thiếu phu nhân.

"A Trí, A Trí."

Lâm Văn bị hấn kéo tay chạy về phía trước, tay của hấn vẫn luôn nắm lấy tay cô, ngay cả khi Lâm Văn gọi hấn, hấn cũng không đáp lại.

"A Trí, đệ sao vậy? Tỷ tỷ không chạy nổi nữa!"

Lâm Văn cao giọng bảo dừng, hấn mới ngừng lại.

Lâm Trí quay đầu nhìn cô, trong đôi mắt đen thẫm chứa đựng mấy phần cảm xúc cô nhìn không thấu.

Ánh mắt vốn trong veo, lập tức trở nên lạnh lẽo như mũi kiếm, mũi kiếm hướng về phía cô, chỉ cần ra lệnh một tiếng, vạn tên cùng bắn, đưa cô vào chỗ chết.

Lâm Văn: "Hệ thống, hệ thống! Ta cảm thấy mục tiêu không thích hợp, hấn vẫn còn là con nít mà, sao lại nhìn ta như vậy chứ?"

Hệ thống khoan thai đến chậm: "À, đại khái là đói bụng, muốn nấu cô thành canh sớm một chút chẳng?"

Lâm Văn: "Đại gia mi, hấn mới bảy tuổi, sao có thể lật xe sớm như vậy, ít nhất ta còn có thể làm tiểu thư khuê các thêm mấy năm nữa mới đúng!"

Hệ thống: "Xin ký chủ dừng từ văn minh. Lật xe thì lật thôi, trước đó đã có 887 người, thêm cô nữa cũng không nhiều, thiếu cô cũng chẳng ít."

Lâm Văn: "Xxx ba ba mi!"

"Tỷ tỷ, người tỷ quan tâm nhất là A Trí đúng không?" Hấn mím môi, cười hỏi.

Lúc cúi đầu, mấy phần phức tạp trong ánh mắt đều rút đi.

"Đương nhiên, tỷ tỷ là người thân cận nhất của đệ mà." Lâm Văn cúi người ghé sát bên tai hấn: "So với bất kỳ kẻ nào trong phủ này cũng đều thân cận hơn."

"Ừm."

Hấn ngẩng đầu đưa tay bắt lấy tay Lâm Văn, hơi dùng sức lau sạch, tựa như muốn lau sạch sẽ nơi mà Lâm đại gia vừa mới sờ qua vậy.

Lâm Văn dở khóc dở cười, nhìn đáng vẻ thê thảm hề hề của hấn, giống như hấn mới là người bị khi dễ không bằng.

Hệ thống: "Kiểm tra đo lường cho thấy tình cảm của mục tiêu không ổn định, mới kí chủ tiếp nhận nhiệm vụ mới."

Hệ thống: "Nhiệm vụ: Vô ý dẫn dụ Lâm đại gia, khiến cho hấn ta muốn ngừng mà không được mới thôi. Trước mắt độ thiện cảm là 60%, mời kí chủ tiếp tục cố gắng."

Lâm Văn: "Hệ thống, ta có thể chọn tự sát không?"

Hệ thống: "Có thể, mười kiếp luân hồi làm trâu làm ngựa đang chờ cô, hy vọng kí chủ chết vui vẻ.-)"

Cô cúi đầu nhìn Lâm Trí, hấn lau nghiêm túc lại dùng sức như vậy, làm tay của cô đỏ lên một mảng cũng không thêm để ý.

Một lòng chỉ muốn thanh trừ sạch sẽ dấu vết dơ bẩn mà nam nhân kia để lại.

Hai người bọn họ đứng tại chỗ, cách đó không xa chính là cửa lớn Hầu phủ, hiển nhiên vừa rồi Lâm Trí lôi kéo cô là muốn chạy trốn ra ngoài.

Ánh mắt Lâm Văn tối xuống, rõ ràng tên oắt con này là một tay cô nuôi đến bảy tuổi, vì sao lại càng ngày càng trở nên xa lạ.

Cô chỉ muốn dưỡng thành một đệ đệ cừ non siêu đáng yêu, chứ không muốn một con sói đệ đệ đâu!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tử tỷ (3)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lúc Lâm đại gia tỉnh lại, liền phái người mời tỷ đệ hai người qua.

Lâm thiếu phu nhân cũng ở đây, nàng đáng vẻ phong lưu, mị nhân như tơ.

Bởi vì phu quân nhà mình quanh năm ốm yếu, cho nên kiêng kị không thường mặc các loại y phục đồ tím điểm lệ, nhưng dù chỉ là một màu vàng nhạt, giờ tay nhắc chân đều mang hương vị mê người.

Đáng tiếc loại hình nương tử kiều điểm này, là loại Lâm đại gia không thích nhất, gã chỉ thích loại tiểu cô nương ngây ngô kia.

Tình cảm vợ chồng mong manh, dẫn đến việc hai người này ở cùng một chỗ cũng lộ ra bầu không khí nhạt nhẽo.

"Cha, nương." Hai tỷ đệ vẫn nắm tay đi đến, ngoan ngoãn chào hỏi xong thì đứng ở một bên, cũng không nói nhiều.

"Lâm Trí đã lớn vậy rồi, thường xuyên lôi kéo tay tỷ tỷ còn ra thể thống gì nữa. Tiên sinh ở học đường đã dạy con như thế à?"

Lâm đại gia chú ý tới trạng thái thân mật của hai người bọn họ trước nhất, lập tức chống thân thể cao giọng răn dạy, chỉ có điều vừa dứt lời đã rước lấy một trận ho khan.

Đáng vẻ tái nhợt lung lay sắp đổ, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể buông tay nhân gian.

"Đại gia dưỡng thân thể cho tốt rồi nói sau, Trí Nhi còn nhỏ tuổi, hai tỷ đệ tình cảm tốt đẹp cũng là chuyện thường tình. Chưa kể năm nay nó mới tám tuổi, năm đó em trước khi ta xuất giá, còn quần bên người huynh trưởng nữa kìa."

Lâm thiếu phu nhân là dạng người tính tình thẳng thắn, nàng không ưa tác phong xử sự của Lâm đại gia, hai phu thê mặc dù không cùng phòng, nhưng những chuyện bí mật xấu xa kia của Lâm đại gia, nàng người này thế tử vẫn rất rõ ràng.

"Trí Nhi, con bồi lễ với cha đi. Tuy tuổi con còn nhỏ, nhưng có đôi khi không bớt lo được mà, thật là làm cho nương lo lắng quá. Thân thể cha con không tốt, chuyện này mọi người trong phủ đều biết được, sao con còn dây vào chàng ấy chứ. Chàng ấy tựa như búp bê vậy, đụng một cái sẽ vỡ ngay đấy!"

Không thể không nói, cái miệng này của Lâm thiếu phu nhân quả nhiên khó lường.

Một câu nói kia vừa nói ra, liền khiến Lâm đại gia tức giận đến suýt chút nữa lại ngất đi.

"Cha, hài nhi bất hiếu, không nên đụng phải ngài. Chẳng qua là ngài chạm vào tỷ tỷ trước, nắm tay tỷ tỷ ấy đến phát đau. Từ nhỏ con đã được tiên sinh dạy bảo, phải tôn kính phụ mẫu, bảo vệ tỷ muội. Lúc ấy tình thế cấp bách, Trí Nhi cảm thấy ngài là nam tử là người lớn, tỷ tỷ là nữ tử yếu ớt còn là trẻ con, sợ ngài đã thương tỷ tỷ nên mới không nhìn được xuất thủ. Nếu ngài đã thương tỷ tỷ, truyền ra ngoài cũng không dễ nghe. Khẩn cầu cha nể tình tấm lòng hiếu thảo của con, có thể tha thứ cho con."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Trí nghiêm túc, vừa nói vừa rút tay ra khỏi tay Lâm Văn, hướng về phía Lâm đại gia đang ở trên giường hành lễ.

"Nàng, nàng dạy nhi tử giỏi quá nhỉ, ăn ốc nói mò liền vu hãm ta, đến tội cùng có để nhất gia chi chủ như ta dấy vào mắt hay không!"

Sắc mặt của Lâm đại gia càng trắng hơn, gã gãy dựa muốn đứng dậy, nhưng bây giờ gã lại ốm yếu, ngay cả sức lực mắng chửi người cũng không có, sao có thể trực tiếp đứng dậy.

Lâm thiếu phu nhân mỉm cười, trong mắt lóe lên một chút mỉa mai, chỉ thoáng qua liền mất.

"Đại gia, chàng suy nghĩ nhiều rồi, đại phu mới khám bệnh còn nói chàng là ưu tư thành bệnh. Đừng luôn nghĩ những chuyện không đâu nữa, bình thường rèn luyện nhiều hơn, bớt chơi trò bịp bợm lại. Ta và bọn nhỏ không quấy rầy chàng nghỉ ngơi nữa."

Nàng nói xong lời này, mỗi tay kéo một đứa bé đi khỏi, căn bản ngay cả đầu cũng không quay lại.

Lâm Văn: "Hệ thống, ta rất thích thiết lập của mẹ ta nha, sao ta lại không xuyên thành nàng ta chứ."

Hệ thống: "Nàng ta không phải Bạch Liên Hoa, không phù hợp với số liệu thẩm mỹ."

Lâm Văn: "A, số liệu của bọn mi mất mù tâm mù rồi, yên tâm, ta vẫn sẽ yêu mến người bệnh tàn tật là mi."

Hệ thống: "..."

Sau này cánh cửa kí chủ cứng cáp rồi, mỗi ngày đều đem năng lượng bạc bèo lấy cho nó.

"Tuổi của các con cũng lớn dần, nương cũng không thể bảo vệ mãi được. Trong cái phủ này còn nhiều yêu ma quỷ quái, thượng bất chính hạ tắc loạn, các con đều là những đứa trẻ thông minh, phải học được cách tự bảo vệ mình."

Lâm thiếu phu nhân lần lượt sờ lên đầu của bọn họ, ngữ khí mang theo vài phần âm đạm.

"Thật sự không biết lúc trước ôm các con vào phủ, là cứu được các con, hay là hại các con nữa."

Nàng thở dài một tiếng, dẫn một đám nha hoàn bà tử rời đi.

Dù nàng không có sự sùng ái của Lâm đại gia, thế nhưng vẫn là một sự tồn tại cực kỳ chói mắt trong phủ này.

***

Lâm Hầu phủ vĩnh viễn không có ký trước mặt hai đứa trẻ như bọn họ, bày ra sự âm u và dơ bẩn của nơi này.

Lâm đại gia bị bệnh liệt giường, nhưng cũng đã với tay đến trước mặt bọn họ, hai tỷ đệ chuyển ra khỏi viện từ lúc đầu, Lâm Trí đến tiền viện, Lâm Văn thì đến góc tây nam.

Trạch viện góc tây nam của hậu viện này cũng coi như rộng rãi, thu dọn một chút cũng có thể trở thành khuê phòng tiểu thư, chỉ có điều khoảng cách đến viện từ của Lâm thiếu phu nhân xa xôi, ngược lại cách nơi chốn bí mật của Lâm đại gia rất gần.

Buổi tối trước khi dời qua, Lâm Trí mắt đỏ hồng ôm lấy gối đầu nhỏ của mình, chui lên giường Lâm Văn, không chịu xuống dưới.

"Đệ cũng đã lớn như vậy rồi, còn ngủ cùng tỷ tỷ, xấu hổ không?"

Lâm Văn đưa tay luôn vào trong chăn véo lỗ tai hắn, trên mặt lộ ra mấy phần bất đắc dĩ.

"Có gì phải xấu hổ chứ, tỷ đệ ngủ cùng một chỗ, thiên kinh địa nghĩa. Huống hồ tỷ tỷ cũng đã nói chúng ta là người thân cận nhất, vốn nên cùng giường chung gối, ngủ chung mới đúng."

Hắn nằm trong chăn, giọng điệu hơi buồn bực, đồng thời sống chết không chịu ra, giống như nếu Lâm Văn không ngủ chung với hắn, hắn sẽ tự làm mình ngạt chết.

Lâm Văn: "Sao ta cứ cảm thấy hắn có điểm là lạ? Bé trai bảy tám tuổi người ta chê mèo chê chó, nhảy lên nóc nhà lật ngói, không gì không làm được. Đệ đệ này của ta mỗi ngày cứ dính trong chăn của ta là sao đây hả?"

Hệ thống: "Chắc hắn là tỷ không đi."

Lâm Văn: "Tỷ khổng còn không tiếc lấy ta nấu canh uống? Ta tình nguyện hắn cách ta xa một chút còn hơn."

Hệ thống: "Yêu cô liền muốn ăn thịt của cô gặm xương cốt của cô, không có bệnh."

Lâm Văn: "..."

Cô cảm thấy năng lượng bạc bèo của mình đã ảnh hưởng đến hệ thống.

"Đệ tên nhóc này nói bậy bạ gì đó, hai từ kia là dùng để hình dung vợ chồng. Cùng giường thì có thể, nhưng phải đắp chăn riêng."

Lâm Văn phân phó nha hoàn trải thêm một cái mền gấm lên, không cho hắn cơ hội tranh luận, kết quả là khiến hắn tức giận đến chổng mông lên đưa lưng về phía cô ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lâm Văn là bị nóng tỉnh lại, cô cảm thấy trên thân giống như đang dán một cái lò lửa lớn, còn là đang đốt đến cực kỳ tràn đầy củi lửa.

Truyện chi đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Cô vừa mở mắt đã nhìn thấy Lâm Trí đang quán lấy cô giống như con bạch tuộc, vùi đầu ngay lồng ngực của cô, còn đang nhỏ giọng ngáy khò khò.

Trên trán cô nhảy ra gân xanh, sự kiên nhẫn cũng sắp bị mất sạch sẽ.

Lâm Văn: "Hệ thống, ta muốn mắng người, ngực của ta đang phát triển, hừng hời tử này cứ đè ép như vậy, đáng đáp còn lớn được chắc?"

Hệ thống: "Không sao, đệ đệ cô không chê cô đâu!"

Kết quả lúc cô xách Lâm Trí lên, hán vẫn đang chảy nước miếng, làm áo trong trước ngực cô đều bị dính ướt.

"Tỷ tỷ, ngủ thêm chút nữa đi."

Hán vẫn muốn lộn ngược lại lên giường, Lâm Văn sai người đến mặc quần áo giúp hán, cô đưa tay nhận lấy một cái khăn gấm ngâm nước lạnh từ nhà hoàn, trực tiếp đắp lên mặt của hán.

***

Chuyện hai tỷ đệ tách ra ở riêng chỉ là một điểm báo, Lâm Văn có thể cảm nhận được rất rõ, sự tình đã bắt đầu trở nên mất khống chế.

Đầu tiên là người hầu trong viện của cô, có mấy người tâm tư trở nên táo bạo.

Lâm đại gia liên tiếp sai người tặng đồ cho cô, đồ trang sức đồ ăn đều có, thậm chí còn đưa qua hai cái vòng lục lạc nhỏ bằng vàng khắc hoa, nhẹ nhàng lay động, tiếng chuông dao động thanh thúy kia liên vang vọng khắp căn phòng.

Phía trên lục lạc có một nút buộc màu đỏ sậm, có vẻ là để buộc trên cổ chân.

Càng làm cho Lâm Văn không thể nào chấp nhận được, chính là cô thấy được vài sợi âm khí trên hai cái lục lạc vàng này, rõ ràng đã từng được người chết mang qua.

Mỗi lần lục lạc lay động, cổ âm khí này càng trở nên âm đậm, chắc hẳn đã có không ít thiếu nữ cùng lứa với cô, đã mang theo thứ này bị Lâm đại gia giày vò đến chết.

Lâm Văn chỉ sai người thu lại, nếu như bị Lâm Trí thấy được, sẽ gây ra một trận phong ba, hiện giờ vẫn chưa phải lúc vạch mặt.

Tiếng nước "Ào ào" vang lên, cách bình phong, lờ mờ có thể nhìn thấy có người đang tắm rửa phía sau.

Lâm đại gia tay chống quai trượng, đâm thủng một lỗ trên cửa sổ, gần như mái mê nhìn chăm chú cảnh tượng bên trong.

Đáng tiếc bức tranh mỹ nhân tắm rửa mà gã nhìn thấy đều mơ hồ, bởi vì bình phong kia rất dày nặng, Lâm Văn lại tắm rửa mà không đốt đèn, khiến hai mắt gã căn bản không thấy được rõ ràng.

Hệ thống: "Kí chủ của ta thật lợi hại, bởi họ việc tắm rửa ngoại trừ cô ra chắc chẳng còn ai khác."

Lâm Văn: "A, là ta có biện pháp đối phó với biến thái. Độ hảo cảm của Lâm đại gia là bao nhiêu rồi?"

Hệ thống: "Tám mươi phần trăm, cô cũng không câu dẫn hán ta, hán ta chỉ dựa vào ý nghĩ dâm dục của mình mà tặng nhiều như vậy, thật đúng là xứng với hai chữ "Dâm tặc"."

Lâm Văn: "Tranh thủ thời gian tăng tới một trăm, ta phải xử lý hán ta, nhịn không được nữa rồi."

Cô và hệ thống nói chuyện tào lao không mục đích, lúc đứng dậy từ trong thùng tắm, cố ý làm tiếng nước lớn hơn.

"Bộp" một tiếng, một vật bay đến cạnh bệ cửa sổ, còn có mấy giọt nước văng tung tóe.

Lâm đại gia bỗng dung tim đập gia tốc, may là ánh trăng đêm nay rất sáng, thứ bị ném ra không phải là cái gì khác, mà chính là một cái yếm màu hồng cánh sen.

Hoa văn trên cái yếm loáng thoáng lộ ra, một đóa hoa sen tươi đẹp màu hồng đang nửa hé mở, phía dưới là rễ cây và lá sen màu xanh biếc.

Hoa sen và sắc thái này, đều khiến Lâm đại gia kích động không thôi, gã nghĩ tới môi son non mềm của Lâm Văn, cùng với thân thể đang phát dục, chắc hẳn cũng như đóa hoa trên cái yếm này, nửa khép nửa mở, chính là thời điểm tốt nhất để chơi.

"Ai đang ở đó?" Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Lâm đại gia đang hăng hái tinh thần, còn chưa kịp phản ứng, bỗng nhiên thấy một bóng đen lao tới cực kỳ nhanh.

Đùi bỗng nhiên đau xót, đã bị thứ gì đó sắc nhọn đâm vào.

"A --" Gã kêu ra tiếng ngay tại chỗ, lại vội vàng muốn ngậm miệng lại.

Gã đã mua chuộc nha hoàn của viện tử này, lén lút đến đây, nếu như bây giờ gọi người khác tới, như vậy đến lúc đó người mất mặt tuyệt đối sẽ là gã.

Một phụ thân vậy mà lén lút đến viện tử của nữ nhi, nhìn lén nữ nhi tắm rửa, chuyện này mà truyền đi gã có thể không cần sống nữa.

Lâm Trí ổn định hô hấp, trong tay hắn đang nắm lấy một cây trâm vàng.

Đêm nay ánh trăng rất sáng, lúc Lâm đại gia ngẩng đầu lên, chỉ thấy trước mắt là tên ranh con đang đỏ ngầu mắt nhìn gã, trong tay đang nắm lấy trâm vàng dính máu.

Rõ ràng là đó chính là thứ vừa mới đâm vào đùi gã kia.

"Tiểu súc sinh, ngươi muốn làm cái gì?" Lâm đại gia thấp giọng gầm nhẹ.

Lại cứ vào lúc này, gã bị kích thích một lần như thế, trong đầu còn dừng lại trên cái yếm màu hồng cánh sen trên bệ cửa sổ kia, thân thể trở nên rục rịch góc đầu dậy.

Mặc dù Lâm Trí còn nhỏ tuổi, nhưng lại không hề có chút sợ hãi nào.

Ánh mắt hắn đảo qua cặp mắt đang sợ hãi của Lâm đại gia, yết hầu nhô ra, lồng ngực rung động, cùng với thứ đồ đang phồng lên giữa hai chân gã...

Mỗi một chỗ đều là nhục điểm trí mạng của nam nhân, trong đầu Lâm Trí đã phác họa ra vô số loại phương thức có thể giết chết gã.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tử tử (4)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

"Đình -- "

Hệ thống: "Chúc mừng kí chủ, độ hảo cảm của Lâm đại gia đã đầy, từ đây sẽ đối với cô tiểu yêu tinh này muốn ngừng mà không được."

Lâm Văn không thèm tán dóc với hệ thống, nhanh chóng đứng lên mặc y phục.

Lâm đại gia quả nhiên là một tên biến thái, cô chẳng qua chỉ tiện tay vớt một cái yếm từ trong nước ra mà thôi, gã liền kích động đến nổi lấp đầy độ hảo cảm.

"A Trí." Cô vội vàng gọi tên Lâm Trí.

"Tỷ tỷ, tỷ đừng ra đây!" Lâm Trí quát lên bảo cô ngừng lại.

Lâm Văn đã chạy đến cửa, lại không dám đẩy cửa ra ngoài.

Cô nghe được tiếng kêu đau đớn của Lâm đại gia ở ngoài phòng, nghĩ tới biểu hiện lạnh lùng sát sinh như vậy của Lâm Trí, Lâm Văn cũng có hơi chột dạ.

Lâm Văn: "Hệ thống, số liệu này của bọn mi có phải biến thái không vậy? Hiện nay là thời đại hòa bình, mi muốn ta nuôi ra một tên bạo ngược, sẽ không bị bắt đấy chứ?"

Hệ thống vậy mà âm ỉ nói: "Nhóm đồng nghiệp của ta đại đa số đều là hệ thống tốt, chỉ có ta là lật xe thôi. Xe này tạm thời không phải ta lái, mục tiêu chính là loại người như thế này, cô bảo ta làm sao bây giờ, ta cũng rất tuyệt vọng mà..."

Nếu như bây giờ hệ thống là đứa bé, Lâm Văn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ nó nú nống tay áo của mình, thút tha thút thít.

"Tiểu tạp chủng, lúc trước không nên để ngươi vào phủ, ngươi lại còn muốn giết cha à?" Lâm đại gia giờ chỉ có thể nằm trên mặt đất thở dốc, nhưng chưa từng dừng lại việc quát mắng hắn.

"Cha à, cha vẫn nên bớt nói lại thì hơn, trâm vàng trong tay của con không có mất đâu."

Giọng điệu của Lâm Trí đã hoàn toàn trở nên lạnh lẽo, mặc dù còn kèm theo vài phần non nớt, nhưng bởi vì hắn đã đè thấp tiếng nói, ngược lại còn nghe ra được mấy phần ý tứ uy hiếp.

Lâm đại gia vốn là người miệng cộp gan thò, bé trai đứng dưới ánh trăng khuôn mặt thanh lãnh, trâm vàng trong tay dính máu, giống như La Sát chuyển thế, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến gã quy thiên.

"Ta mặc kệ ngươi chơi hay làm dạng thiếu nữ gì, nhưng ngươi không được động đến tỷ tỷ của ta."

Lâm Trí đi tới, một cước giẫm lên mu bàn chân Lâm đại gia.

Lâm đại gia này vốn dĩ đã bị bệnh liệt giường, hết lần này tới lần khác bởi vì trong lòng khó nhin, chống quai trượng còn muốn đến nhìn trộm nữ nhi tám nữa.

Bây giờ đối mặt với một đứa bé như Lâm Trí, gã cũng không phải là đối thủ.

Huống hồ Lâm Trí trời sinh khí lực lớn, căn bản không giống đứa bé.

"Nghe đây, nếu ngươi dám động vào tỷ ấy, ta sẽ phế bỏ ngươi. Tỷ ấy là tỷ tỷ mà ta thích nhất, ngươi lại dám nhìn trộm tỷ ấy."

Hắn hầu như ghé sát vào bên tai Lâm đại gia nói ra mấy câu, vừa dứt lời, trâm vàng trong tay đột nhiên đâm xuống, trâm nhọn dường như sắp chọc thủng mắt gã.

Lâm đại gia ngay cả chớp mắt cũng không dám, sợ động một chút, tròng mắt trái của mình sẽ khó giữ được.

"Được, ta không động vào con bé, ta cũng không dám nữa, cũng sẽ không tới viện từ này nữa. Chúng ta có chuyện gì từ từ rồi nói..."

Gã lập tức sợ sệt cầu xin tha thứ.

Lâm Trí buông lỏng lực kiềm chế gã ra, Lâm đại gia vừa định thở phào một hơi, không ngờ phần gáy liền gặp một đòn nặng.

"Bốp" một tiếng, gã trực tiếp ngất đi.

Ngay sau đó, một tiếng vang giòn "Răng rắc" phát ra, Lâm Trí đã giẫm lên cổ chân gã.

Nếu Lâm đại gia hoàn toàn thanh tỉnh, chỉ sợ đã sớm kêu to ra tiếng, bất quá hiện tại gã đã bất tỉnh nhân sự, bởi vì kịch liệt đau nhức nên chỉ co quắp một chút.

Bên ngoài đã khôi phục yên tĩnh, Lâm Văn ngay cả tiếng hô hấp cũng không nghe thấy, vội vàng mở miệng gọi hắn.

"A Trí, đệ không sao chứ?"

Bên ngoài yên lặng một lát, mới truyền đến tiếng của Lâm Trí.

"Tỷ tỷ, hắn ta ngất đi rồi, ngày mai đệ sẽ quay lại thăm tỷ. Đồ hắn tặng tỷ cũng đừng nhận nữa, cũng đừng để cho người khác thu lại, bởi vì đệ sẽ đau lòng."

Hắn nói xong câu đó, liền rời đi.

Rất nhanh, bên ngoài truyền đến thanh âm sột soạt, có tiếng nha hoàn kinh hô, chắc là tiến đến nhắc Lâm đại gia đi.

Sau khi Lâm Văn bình tĩnh lại, mới phát giác cả người đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Hệ thống: "Cô nuôi Bạo Ngược không tệ nha, ngay cả Lâm đại gia đưa đồ cho cô, hắn cũng biết."

Lâm Văn cười lạnh nói: "Mi đến tột cùng là hệ thống của ai hả? Tại sao hắn lại biết chuyện trong phòng của ta? Tiểu biến thái là dựa theo biện pháp của mi nuôi lớn, liên quan cái rắm gì đến ta!"

Hệ thống chơi xỏ lá nói: "Quản ai nuôi làm gì, đến lúc đó hắn cũng chỉ ăn thịt của cô."

Từ ngày đó trở đi, Lâm đại gia quả thật không dám lộ diện trước mặt Lâm Văn nữa.

Bởi vì đã xoát đầy độ hảo cảm của gã, Lâm Văn không chút do dự dọn dẹp trạch viện của mình một lần, mấy nha hoàn bị mua chuộc kia, hết thấy cô đều lấy cớ phạm sai lầm đưa đến trước mặt Lâm thiếu phu nhân.

Không cần cô nhiều lời, Lâm thiếu phu nhân đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra, bán hết ra ngoài ngay tại chỗ.

Lâm Trí càng dính lấy cô, cô đi chỗ nào cũng muốn đi theo.

Thậm chí hắn còn học chơi xấu, nhiệm vụ sát sinh mỗi ngày phải hoàn thành, hắn đều muốn có thưởng.

"Tỷ tỷ, đệ giúp tỷ giết một con côn trùng, tỷ phải ôm đệ một cái mới được."

Lâm Văn thấy đáng vẻ ngẩng gương mặt tinh xảo lên, giang hai cánh tay chờ cô ôm của hắn, cô cũng có chút mệt mỏi.

"Đệ đã lớn vậy rồi, vẫn còn muốn ôm một cái hôn hôn nâng lên cao sao?"

Lâm Văn không còn cách nào, qua loa ôm một hồi.

Nào biết được tiểu gia hỏa này ôm lấy cô liền không buông tay, trực tiếp dùng hai tay siết chặt eo của cô.

"Thì sao chứ?"

Lâm Trí đánh nhau chỉ trong chớp lát mới nói: "Đồ hắn tặng cho tỷ đâu?"

Đệ đệ lợi hại của ta, đến bây giờ vẫn còn nhớ tới đồ tên biến thái kia tặng cơ đấy.

"Đốt rồi, đồ bẩn như vậy đương nhiên ta sẽ không giữ lại."

Lâm Trí nghe cô nói như vậy, trên mặt lộ ra thần sắc cực kỳ vui mừng, hắn vùi đầu vào ngực Lâm Văn, dùng sức cọ xát.

"Tỷ tỷ, đốt rồi thì tốt. Nếu tỷ thích những thứ lật vật như lục lạc này, sau này đệ sẽ làm cho tỷ, mang trên tay, buộc trên chân, thắt trên lưng, đeo trên cổ... Chỉ cần tỷ muốn, chỗ nào đệ cũng có thể làm ra đưa cho tỷ!"

Lâm Văn kinh hãi chột hệ thống: "Con hàng này đang làm gì thế? Ta không có dạy hắn những thứ này mà, ta là thiếu nữ ngoan có tam quan bình thường, những thứ ngổn ngang này hắn học được ở đâu vậy hả!"

Hệ thống hừ nhẹ: "Cô nên thỏa mãn đi, hắn còn chưa nói chọc thủng một cái lỗ trên ngực, đeo lên cho cô đi là may rồi."

Lâm Văn: "..."

Tha thứ cho cô, không thể tưởng tượng nổi cái hình ảnh kia.

***

Lâm đại gia thành thật, không có nghĩa là hai người bọn họ có thể sống yên ổn trong phủ.

Tướng mạo tư thái của hai tỷ đệ đều là nhất đẳng, Lâm Văn phát hiện Lâm Hân gia bình thường luôn xuất quỷ nhập thần lại bắt đầu thường xuyên xuất hiện, mà lại thường hay đến chỗ Lâm Trí.

Cô bỗng nhớ tới Lâm thiếu phu nhân trước đó có nói, thượng bất chính hạ tắc loạn.

Làm cha của Lâm đại gia, vị Lâm Hân gia này cũng có một số đam mê đặc thù, chỉ có điều ông ta cáo già, so với Lâm đại gia càng có thủ đoạn hơn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lâm Trí đã liên tiếp ba ngày không đến thăm cô, đây là một chuyện cực kỳ khác thường.

Hệ thống: "Đình -- Kiểm tra đo lường được cảm xúc của mục tiêu đang dao động kịch liệt."

Lâm Văn nhú mày: "Hắn sao rồi?"

Hệ thống: "Đình -- Kiểm tra đo lường được mục tiêu đã mở ra cánh cổng thế giới mới!"

Lâm Văn: "Hệ thống, hắn đang ở đâu? Mì đừng làm ta sợ, mở ra cánh cổng gì?"

Hệ thống trầm mặc một lát mới nói: "Tóm lại không phải là cánh cổng cô thích!"

Nói thật, bây giờ cô tự sát còn kịp không?

Lâm Văn vẫn đứng ngoài cửa viện chờ hắn, Lâm Trí được người khác nâng về.

Hắn đỏ bừng cả khuôn mặt, trong miệng đang râm rì nói gì đó.

"A Trí." Lâm Văn đột nhiên giật mình, đến gần mấy bước đã nghe được mùi rượu.

"Văn Văn à, hôm nay dẫn nó đi thấy chút việc đời, nam nhân của Lâm Hân phủ chúng ta cũng không thể lớn lên hèn nhát được."

Lâm Hầu gia mặc một thân áo gấm đen như mực đi đến trước mặt cô, trên mặt là dáng vẻ hòa ái dễ gần, ông ta đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng vì được bảo dưỡng nên ngược lại nhìn vẫn rất tốt.

Trong cử chỉ luôn có một vẻ tiên phong đạo cốt, thế nhưng khi ông ta vẫn chưa xích lại gần, Lâm Văn đã nhìn thấy trên người ông ta có một vòng âm khí nồng nặc.

Trên tay của ông ta nhất định đã dính đầy mạng người, mang một đũa bé tám tuổi như Lâm Trí đi uống rượu, còn uống say, cũng đủ để thấy lão già này biến thái đến cỡ nào.

"Hầu gia, A Trí vẫn luôn là đũa bé ngoan, ngài muốn để ấy thành tài, cũng không thể để hán mới tám tuổi đã uống rượu được. Thân thể này của đệ ấy cũng không chịu nổi đâu phải không?"

Lâm Văn ngoài cười nhưng trong không cười, hệ thống quy định cô là Bạch Liên Hoa trước mặt mục tiêu, còn đối với người khác thì không cần bận khoản như vậy.

"Văn Văn của chúng ta lá gan ngược lại rất lớn, cha người không có tiền đồ còn khen người yếu ớt, có tri thức hiểu lễ nghĩa, rất hiểu chuyện. Theo bản hầu thấy, nó muốn người làm bảo bối của nó, còn kém xa lắm đây!"

Lâm Hầu gia cười mà không cười, đi đến trước mặt của cô, đưa tay sờ sau gáy cô.

Trên ngón tay nam nhân có vết chai, động tác chậm rãi, hầu như làm rơi hết cả da gà cô vừa nổi lên.

Lâm Văn xoay người, tránh khỏi vuốt ve của ông ta.

"Thì ra Hầu gia là đến trút giận thay cho đại gia, nếu ta đắc tội cha, nhận lỗi với hán là được, sao ngài phải ra tay với một đũa bé như A Trí chứ!"

Cô ngẩng đầu, trong lời nói lộ ra sự cứng rắn, thần sắc cũng mang theo vài phần cảm xúc phẫn nộ lộ ra bên ngoài.

Lâm Hầu gia sờ lên sợi râu dài trên cằm, nhẹ nhàng nheo mắt lại.

"Nếu người là bé trai, đối với lời mời lần này của người, bản hầu nhất định sẽ vui vẻ nhận."

Ông ta tiến lại gần, trầm giọng nói một câu, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của cô, liền cao giọng cười lớn rồi đi.

Toàn bộ thân thể Lâm Văn đều cứng đờ, Lâm Hầu phủ này đúng là sự tồn tại như ma quỷ, Hầu gia thích đùa bốn bé trai, đại gia thích đùa bốn bé gái.

Hai người bọn họ cũng coi như là vẫn bồi được nuôi lớn trong phủ, nói bọn hán không cần mặt mũi, là đang sỉ nhục ba chữ "Không cần mặt" này.

Lâm Văn nổi giận dùng dưng nói: "Hệ thống, có thuốc liệt dương không? Ta muốn hiến bọn hán!"

Hệ thống nửa ngày mới hồi đáp: "Hệ thống bọn ta không cho phép hại người, kí chủ muốn gây sự, chỉ có thể tự mình phấn đấu!"

Lâm Văn cắn răng: "Mi nói xem ta cần mi làm gì?"

Hệ thống ủy khuất nói: "Mỗi ngày ta đều ban thưởng cho cô đóa hoa nhỏ, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, cô không có bạn trai vẫn có người tặng hoa, còn gì không hài lòng. Ta còn có thể lật xe nữa đó!"

Mất thấy Lâm Trí được người ta đặt lên giường, Lâm Văn mặt lạnh lùng lau cho hán.

"Tỷ tỷ, tỷ đến rồi, tỷ tỷ chờ đệ một chút, sau khi đệ trưởng thành sẽ có thể làm rất nhiều chuyện, đệ mang tỷ ra ngoài, không muốn ở chỗ này nữa... Đệ làm lục lạc cho tỷ, làm đồ trang sức, cái gì đệ cũng đều làm cho tỷ, đến lúc đó đồ dùng trong ngoài ăn mặc của tỷ đều là đệ làm, hi hi ha ha..."

Lâm Trí bắt lấy cổ tay của cô, cười đến không hề hay biết, thậm chí còn ôm lấy cánh tay của cô coi như bảo bối.

Lâm Văn hơi im lặng, cô cảm thấy mình dường thành không phải là Tiểu Bạo ngược, mà là tiểu sắc lang.

Còn cái gì gọi là đồ dùng trong ngoài ăn mặc đều là hán làm, Lâm Hầu gia đến cùng đã dẫn hán đi mở ra cánh cổng thế giới mới gì vậy chứ!

Tác giả có lời muốn nói: Chương này vẫn có hồng bao rơi xuống ~ đình --

Các tiểu thiên sứ có ý kiến gì, có thể nói ra.

Lần đầu tiên ta viết xuyên nhanh, có hơi khẩn trương, hơn nữa còn là chuyện mau xuyên có chút biến thái, các người đừng nên ghét bỏ sự hắc ám này nha.

Phía sau có thể mang đến cảm giác nữa nha! Chờ Tiểu Bạo ngược nhà ta lớn lên các người sẽ biết, nhanh trưởng thành a ~

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (5)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lâm Trí uống không ít rượu, nửa đêm vậy mà nóng lên, Lâm Văn vẫn luôn trông coi hắn, trong lòng tính toán làm thế nào để thoát khỏi Lâm Hưu phủ này.

Lúc hai tỷ đệ ở cùng một chỗ, Lâm Văn sẽ phải duy trì thiết lập Bạch Liên Hoa, chủ ý xấu đầy mình lại không có cách nào thi triển triệt để.

Lúc Lâm Trí tỉnh lại, Lâm Văn đang tiện tay chống cằm dựa vào cái bàn nhỏ bên cạnh, sắc mặt trắng bệch, vừa nhìn đã biết cả đêm chưa ngủ.

Tiểu hài tử dương khí tràn đầy, lúc nửa đêm còn nóng đến bất tỉnh nhân sự, hiện tại nhiệt độ đã lui, trái lại đã lập tức khôi phục tinh thần.

Hắn rón rén đi đến bên người Lâm Văn, ngồi xổm xuống cẩn thận nhìn cô.

Lâm Văn có dáng dấp tốt, từ nhỏ hắn đã biết.

Lâm Hưu phủ không thiếu mỹ nhân, nhưng trong mắt Lâm Trí, bất luận là dạng nữ tử gì, cũng không sánh bằng tỷ tỷ của hắn.

Một cái nhãn mày một nụ cười của cô, đều tồn tại trong tâm trí của hắn, theo thời gian hắn trưởng thành, phảng phất như đã khắc thật sâu vào trong xương tủy.

Hắn kim lòng không đậu đưa tay sờ trán của cô, ngón tay nhỏ gầy lướt qua chóp mũi của cô, lại đến đôi môi đỏ bồng kia.

Môi châu của Lâm Văn đầy đặn mà non mềm, bởi vì đang hô hấp, bờ môi khẽ nhếch, khiến cho ngón tay của hắn tiến vào trong miệng.

Loại xúc cảm khi cánh môi mềm mại của cô bao vây lấy khiến hô hấp của Lâm Trí hơi tắc nghẽn.

Hắn nhớ tới tối hôm qua Lâm Hưu gia dẫn hắn đi xem cái gọi là việc đời kia, nơi đó xa hoa lãng phí, khắp nơi đều tràn ngập oanh thanh yến ngữ.

Vờ kịch đang hát trên sân khấu, cũng không phải lời hát đứng đắn gì, đều đang kể về yêu hận tình thù giữa thúc tẩu con cháu.

Roi vào trong mắt của hắn, chỉ còn lại buồn nôn.

Từ trước đến nay Lâm Trí đều là đứa bé thông minh, hắn biết Lâm Hưu gia làm vậy là rất quá mức.

Đáng tiếc lúc ấy trong đầu hắn đều là tỷ tỷ, hắn cũng biết hắn và tỷ tỷ không phải ruột thịt, chỉ cần hắn muốn, sau này bọn họ có thể trở thành vợ chồng.

Ánh mắt hắn càng sâu hơn, bởi vì trong lòng có mục tiêu, động tác trên tay ngược lại cũng không kiềm lại, lập tức đưa ngón tay vói vào trong miệng của cô, thậm chí còn chạm đến lợi.

Lâm Văn cứ như vậy bị hắn chọc tỉnh, mới vừa rồi Lâm Trí suýt chút nữa đã xuyên đến cổ họng cô.

"A Trí." Thần trí của cô có chút mơ hồ không rõ, dù sao cũng đã một đêm không ngủ.

"Đỉnh -- "

Hệ thống: "Xin ký chủ chú ý, kiểm tra đo lường cho thấy tình cảm của mục tiêu đối với ký chủ đã thay đổi thành không muốn làm tỷ đệ, mong ký chủ tiếp tục cố gắng."

Lâm Văn lập tức bị hệ thống làm chấn tỉnh, toàn thân giật mình.

Cô mở to mắt, chỉ thấy Lâm Trí đang ngồi đối diện cô, nâng tay nghiêm mật nhìn cô.

"Tỷ tỷ, tỷ tỉnh rồi." Lúc hắn chạm phải ánh mắt của Lâm Văn, trên mặt đã khôi phục lại bộ dạng vui vẻ lần nữa, tựa như người vừa mới dùng ngón tay sờ miệng cô chính là một người hoàn toàn khác.

"Đêm qua đệ còn sốt cao đến kinh người, bây giờ ngay cả áo ngoài cũng không mặc. Nhóc con, mau lên giường đi."

Lâm Văn lập tức kéo lỗ tai của hắn, lôi hắn lên giường.

Có trời mới biết hiện giờ cô tâm loạn như ma, không muốn làm tỷ đệ thì muốn làm cái gì, cô hơi sợ à nha.

Mà khi ngón tay của Lâm Trí sắp đâm đến cổ họng của cô, làm sao có thể một chút tri giác cũng không có, hiện tại cô chỉ đang thôi miên bản thân, trốn tránh hiện thực mà thôi.

Hệ thống: "Xin kí chủ chú ý hình tượng Bạch Liên Hoa, Bạch Liên Hoa không mắng chửi người."

Lâm Văn cười lạnh nói: "Cái rắm, Bạch Liên Hoa ta tự mang thuộc tính mắng chửi người. Ta phải tự cứu mình, đi theo mi lẫn lộn cũng chỉ có một con đường lật xe này."

Hệ thống cũng không phải mới bị Lâm Văn ghét bỏ một lần, mỗi khi đến lúc này, nó cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

***

Không thể so sánh Lâm Hầu gia với Lâm đại gia tên ma ốm kia, nói ra tay thì ra tay.

Ông ta vẫn luôn mang trạng thái từng bước ép sát, Lâm Văn càng thêm hoảng hốt, cũng may Lâm thiếu phu nhân cũng không phải là người thấy chết không cứu.

"Hai tỷ đệ các con là do ta ôm vào phủ, lúc trước khi vừa vào phủ, không ai phản ứng gì với hai người các con. Bây giờ đã trưởng thành, càng ngày càng xinh xắn, ngược lại cả đám đều coi các con là bánh trái thơm ngon. Ở trong cái phủ này cũng không có mấy ai là người tốt, Trí Nhi cũng không thể tiếp tục ở trong phủ được nữa. Dù sao con cũng là nam nhi, ta không có cách nào che chở, sắp tới nên chọn ngày lạng lẽ xuất phủ đi, ta đã nói với huynh trưởng rồi, để huynh ấy dẫn con đi tòng quân."

Lâm thiếu phu nhân nhìn hai người bọn họ, dằn dò từng người.

"Cho dù tay Hầu gia có dài, chắc cũng không thể đuổi đến trong quân được. Còn Văn Văn là cô nương gia, sau này sẽ chuyển đến viện của ta, ta cũng không tin con ma ốm một chân đã bước vào quan tài lại dám cướp người từ viện của ta!"

Nàng cười lạnh một tiếng, lúc nhắc đến Lâm đại gia, không có hề có một chút tình cảm phu thê, ngược lại còn lộ ra mùi phản chán ghét.

"Đa tạ mẫu thân có ý tốt, nhưng mà con không muốn rời xa tỷ tỷ."

Lâm Trí lập tức cự tuyệt nàng, đồng thời còn bắt lấy tay Lâm Văn, gắt gao không buông ra.

"Không được, đệ nhất định phải đi!" Lâm Văn nhú mày, không cho phép thương lượng.

Thói hư tật xấu tỷ khổng nặng của Lâm Trí, có đôi khi thật sự khiến người ta rùng mình.

Hắn không nói lời nào, thần sắc quật cường nhìn cô, không chịu thả ra.

"Hai tỷ đệ các con thương nghị đi, quyết định xong thì nói với ta." Lâm thiếu phu nhân không muốn xen vào chuyện của hai người họ, phát tay để bọn họ lui ra.

Mất thấy bóng lưng của tỷ đệ hai người biến mất trong sân, nàng ta mới lại dựa vào ghế nằm, trong đôi mắt hiện lên vài phần tính toán.

Hai tỷ đệ vừa trở lại viện của mình, Lâm Trí có thói quen tỷ khổng nặng lập tức bạo phát, trực tiếp dùng hai tay ôm lấy eo của cô, có sao cũng không chịu rời lòng tay.

"Tỷ tỷ, tỷ muốn đệ nhỏ như vậy đã đi tòng quân, sao tỷ nữ?"

Hiện tại hắn ngược lại sẽ yếu thế nũng nịu, Lâm Văn nhớ tới bộ dạng dễ dàng sát sinh của hắn lúc trước, hoàn toàn không tin hắn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Nếu cứ ở lại trong phủ này, sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta mưu hại. Đệ đi tòng quân, chờ sau này trở nên cường đại sẽ trở về, tỷ tỷ vĩnh viễn sẽ ở đây chờ đệ."

Lâm Trí nhìn cô, thần sắc trên mặt không rõ.

"Tỷ tỷ, không cần trở nên cường đại, như hiện giờ là được rồi. Nếu như tỷ muốn A Trí giết chết hết bọn họ, trong phủ này không ai có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai!"

Giọng điệu của hắn có chút khàn khàn, lúc mở miệng ngữ khí lại kiên định lạ thường.

Lâm Văn không khỏi run lên hai cái, đối mặt với Lâm Trí đứng đắn nghiêm túc như thế, có sao cô cũng không cười nổi.

Lâm Văn run rẩy: "Hệ thống, hệ thống. Ta vẫn chưa có hủ hân mà, sao hắn lại biến thành dạng này rồi?"

Hệ thống: "Bình tĩnh, hân vốn dĩ là hóa thân của sự bạo ngược, theo tuổi tác tăng dần lên, tự nhiên sẽ toát ra cá tính chân chính. Không thì cô cho rằng sau này hắn làm thế nào lấy cô nấu canh ăn?"

Lâm Văn găm thét lên: "Ta vẫn còn sống sờ sờ đây này, hắn nấu chính là số 887!"

Hệ thống không sao cả: "Không cần biết hân nấu chính là ai, tóm lại cô phải tiến hân xuất phủ."

Cuối cùng Lâm Văn vẫn thuyết phục được Lâm Trí, Lâm thiếu phu nhân chuẩn bị tốt hành trang thay hắn.

Hai tỷ đệ ngồi trên xe ngựa, thừa dịp đêm đen chuẩn bị ra khỏi thành, Lâm Văn khẳng khẳng muốn đưa hắn rời đi.

Dù sao cũng là đệ đệ mình nuôi lớn, dù tiểu tử này luôn luôn lộ ra một mặt bạo ngược âm u, nhưng Lâm Văn vẫn không nỡ.

"Đến quân doanh rồi, nếu có điều kiện nhớ viết thư cho tỷ tỷ. Ta đã làm cho đệ một cái hủ bao, nếu nhớ ta thì lấy ra xem..."

Lâm Văn nhẹ giọng căn dặn hắn, Lâm Trí ngồi bên cạnh cô, một câu cũng không nói, chỉ nắm chặt cổ tay của cô không nỡ buông ra.

Hệ thống: "Đình, kiểm tra đo lường cho thấy phía trước có người mai phục, xin kí chủ cẩn thận."

Lâm Văn lập tức vén rèm xe lên, xe ngựa đã ra khỏi thành, xung quanh đều tối đen như mực, chỉ có mấy vì sao treo trên đỉnh đầu lóe ra ánh sáng yếu ớt.

"Vèo vèo vèo --" từng tiếng bắn tên truyền đến, đội hộ vệ xung quanh lập tức vang lên tiếng thét chói tai.

Xa phu cũng bị một mũi tên bắn chết, ngựa bắt đầu hoảng hốt chạy trốn loạn xạ.

Lâm Văn thất kinh nói: "Hệ thống, đây là thế nào? Lâm Hân gia phát hiện ra bọn ta?"

Hệ thống chắc chắn hai tiếng: "Không phải, là Lâm thiếu phu nhân."

Lâm Văn không kịp kinh ngạc vì sao Lâm thiếu phu nhân lại phản bội bọn họ, cô một phát bắt được cánh tay Lâm Trí, kéo hắn ra khỏi xe.

Sau lưng thỉnh thoảng có cung tiễn bay qua, dường như muốn bắn chết cả hai người bọn họ, không để lại người sống.

Bốn phía đều vang lên tiếng chém giết ầm ĩ, vô cùng thảm khốc, mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập chớp mũi.

"Tỷ tỷ, tỷ đừng sợ, đệ sẽ bảo vệ tỷ."

Lâm Trí không hề tỏ vẻ sợ hãi, thậm chí khi nhìn thấy trăng cảnh đao quang kiếm ảnh và máu me văng tứ tung, đáy mắt của hắn còn lóe ra vài phần hưng phấn và âm u.

Hắn kéo dây cương, khiến con ngựa đang điên cuồng chạy loạn ổn định lại.

Hai người cứ như vậy một đường lách lư đi về phía trước, muốn thoát khỏi truy sát sau lưng.

Nhưng dường như ông trời cũng không đứng về phía bọn họ, xe ngựa đi đến một chỗ vách núi cheo leo, không thể tiến thêm được nữa.

Tiếng chém giết sau lưng càng ngày càng gần, hai người từ trên xe nhảy xuống, vòng quanh vách núi muốn chạy đi.

"Hai vị vẫn đừng nên chạy thì hơn, đao kiếm không có mắt."

Thỉnh thoảng có cung tiễn bắn tới, chỉ có điều đều rơi bên chân bọn họ, giống như là cố ý hành động.

Thân thể này của Lâm Văn vốn là Bạch Liên Hoa, gầy yếu cực kì, đã sớm treo chân, nếu không có Lâm Trí đỡ lấy, cô đã sớm té liệt nằm trên mặt đất chờ chết.

Lâm Văn há miệng run rẩy xin giúp đỡ từ hệ thống: "Ta sắp chết rồi kìa, ta mang theo bạo ngược của nhà mi cùng chết đó. Lật xe cũng không phải lật như thế chứ hả? Mí mau nghĩ cách gì đi!"

Hệ thống: "Đừng gấp, đám người này không phải thật sự muốn giết các cô."

"Chủ tử của bọn ta nói, muốn chơi một trò chơi nho nhỏ với hai vị, hai vị chỉ có thể sống một người."

Âm tiết cứng rắn của hệ thống vừa dứt, đám người áo đen đuổi theo phía sau lưng đã mở miệng bàn điều kiện.

Sau khi nghe được một câu quỷ dị này, cả người Lâm Văn khẽ run rẩy, trong lòng của cô dâng lên mấy phần dự cảm bất thường.

Quả nhiên tiếng đinh đong của hệ thống truyền đến.

Hệ thống: "Đẩy bạo ngược xuống dưới!"

Lâm Văn: "Mi nói gì cơ?"

Hệ thống: "Yên tâm, hần không chết được đâu, còn sẽ có tương lai vô cùng tốt đẹp, hần sẽ trở nên cực kỳ cường đại, gặp lại cô."

Lâm Văn cười lạnh: "Sau đó xử lý ta, chặt ta thành tám khúc nấu canh uống."

Hệ thống trấn an nói: "Chấp nhận vận mệnh của cô đi, mỹ thiếu nữ!"

"Tỷ tỷ -- "

Lâm Văn lại té lăn trên đất lần nữa, Lâm Trí lập tức xoay người nâng cô dậy, một chút do dự may mắn cũng không có.

Đối với những mũi tên sắp bắn thùng kia, hần căn bản là nhắm mắt làm ngơ.

"A Trí, A Trí!"

Lâm Văn liên tiếp gọi hần hai tiếng, giọng cô khàn khàn, trong lúc nhất thời tất cả cảm xúc đều xông ra, càng không biết có phản ứng gì.

Tác giả có lời muốn nói: báo trước, chương kế tiếp A Trí sẽ phải lớn lên rồi~

Chờ đợi bạo ngược hắc ám trở về!

Tiểu tỷ tỷ sẽ bị dọa đến run chân! Không có cát giữ cô nàng nhóm, cát giữ một phát a ~

Không định giờ rơi xuống hồng bao ~

Cảm tạ một phát địa lôi ~

lxy ném đi 1 cái địa lôi *9

Xinh đẹp như hoa manh manh đất béo hơi ném đi 1 cái địa lôi *10

Trong mây gấm ném đi 1 cái địa lôi *10

Dương: Liệu tiểu tỷ tỷ có đẩy A Trí xuống không?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (6)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

"Tỷ tỷ, đệ không sợ chết, đệ chỉ sợ mất đi tỷ thôi."

Trên mặt Lâm Trí tràn đầy nụ cười ấm áp, tựa như ngày mùa hè nắng gắt, khiến người ta không thể bỏ qua.

Nét mặt tươi cười rạng rỡ như thế, thật muốn để cho người ta cất giấu hần cả đời.

Chỉ có điều hần vẫn chưa cười xong, đã có một cánh tay trắng nõn như ngọc, bắt ngờ đẩy hần xuống vực sâu vạn trượng.

Bình thường cái tay kia luôn luôn dịu dàng sờ đầu của hần, vỗ vai của hần, bây giờ lại đưa hần vào vùng đất tử vong.

"Tỷ tỷ." Cuối cùng là vẻ mặt kinh ngạc của hần.

"Tiểu tỷ tỷ, ta tìm được tỷ rồi." Hình ảnh chợt chuyển, bỗng biến thành Lâm Trí đã trưởng thành, bảo kiếm ra khỏi vỏ, sau đó tầm mắt liền bị máu đỏ đầy trời che khuất.

"A ——" Lâm Văn bỗng nhiên bừng tỉnh từ trong cơn ác mộng, cô tùy tay lau trán một chút, mới phát hiện trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Cô lại thấy ác mộng, từ khi nhận được nhiệm vụ của hệ thống, đẩy Lâm Trí xuống vách núi về sau, cả ngày lẫn đêm cô đều bị mộng cảnh này quấy rầy.

Lâm Văn thở nhẹ một tiếng: "Hệ thống, Lâm Trí đang ở đâu vậy?"

Hệ thống: "Trong mộng của cô đó."

Hiện tại hệ thống đã học được cách qua loa với cô, dù sao Bạo Ngược cũng không có ở đây, nó hoàn toàn mang trạng thái buông thả bản thân.

Lâm Văn nhíu mày: "Mi đủ rồi nha, ta vẫn luôn sống trong sự uy hiếp của hần, hần còn chưa tới ta đã tự hù mình chết luôn rồi."

Cô xuống giường rót nước uống, kết quả không sờ được ấm trà, lại chạm phải một cái vòng tròn bóng bẩy.

Vật kia lạnh buốt, giống như vật phẩm làm bằng kim loại, phía trên còn khắc hoa văn.

Lâm Văn hình như nhớ ra cái gì đó, cô đột nhiên giật mình, ném vật đang cầm trong tay ra ngoài.

"Leng keng ——" vật kia chạm phải mặt đất, phát ra vài tiếng vang nhỏ.

Lâm Văn run rẩy quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mặt đất có một cái vòng lục lạc chế tác tinh xảo đang xoay vòng.

Lại nữa.

Cách mỗi nửa tháng cô đều sẽ nhận được một cái lục lạc, các loại kiểu dáng, các loại chất liệu khác nhau.

Thứ kêu đinh đinh đang đang này, đều vào lúc nửa đêm, đột nhiên xuất hiện trên bàn, giống như quỷ mị.

Hệ thống cười lạnh: "Này, đệ đệ cô càng lúc càng biết chơi nha. Nghe nói loại lục lạc này có thể nhét vào, dùng để gia tăng tình thú đó."

Lâm Văn cũng không dám nhìn: "Nhét chỗ nào?"

Hệ thống không chút sợ hãi: "Chỗ bị mosaic* ấy, tóm lại ta không nhìn thấy."

** **Mosaic**: tên một loại tranh nghệ thuật được ghép từ các ô vuông, ở đây có thể hiểu là hình ảnh nào đó đã bị làm nhòe, làm mờ đi bằng những ô vuông. (Từ này sẽ xuất hiện nhiều trong những chương sau nên mọi người nhớ kỹ nha, ta không giải thích lại đâu ^^)*

Cách thời gian Lâm Trí rơi xuống vách núi đã qua nhiều năm, cô từ tiểu cô nương đã trở thành cái gọi là lão cô nương.

Ngày đó cô mơ mơ màng màng được mang về Lâm Hầu phủ, nằm trên giường dưỡng bệnh hơn nửa năm.

Lâm thiếu phu nhân ngược lại vẫn luôn nguy trạng rất khá, mỗi ngày nhìn đáng về bệnh tật của cô, đều đỏ cả đôi mắt, thoát nhìn thật sự như con trai của mình đã chết rồi vậy.

Nếu như không phải cô có bàn tay vàng là hệ thống, có lẽ sẽ thật sự cho rằng Lâm Hầu gia hoặc là Lâm đại gia hai tên biến thái này, vừa chơi một trò chơi tàn nhẫn với cô.

Nhưng từ khi cô bắt đầu nhìn thấy có một đoàn âm khí trong bụng Lâm thiếu phu nhân, cô đã biết ngay vị Thiếu phu nhân này không đơn giản.

Lâm thiếu phu nhân có thai, đương nhiên không thể nào là của Lâm đại gia.

Về phần tại sao nàng ta lại muốn giết chết Lâm Trí, Lâm Văn từng nghiên cứu thảo luận qua với hệ thống.

Một mặt là vì ngăn chặn hậu hoạn, Lâm Trí dù sao cũng là nam nhi, từ nhỏ lại không giống người thường, cực kỳ thông minh.

Một phương diện khác chỉ sợ là vì Lâm Văn.

"Cô nương có ở đây không? Tiểu thiếu gia không ngủ được, cứ khăng khăng muốn tìm người." Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa nôn nóng.

Lâm Văn lập tức thu lục lạc lại, lòng mảy mề châu.

"Mẫu thân đâu?"

"Thân thể Thiếu phu nhân khó chịu, đêm qua còn nôn ra máu một lần, tiểu thiếu gia vẫn luôn la hét tìm người."

"Tôi qua ta nhiệm phong hàn, sợ sẽ lây bệnh, người không nên vào thì hơn."

Lâm Văn nhẹ giọng cự tuyệt, người trong Lâm Hào phủ dường như đều bị nguyên rửa, từng người đều biến thành ma ồm.

Sau khi Lâm thiếu phu nhân sinh con xong, bệnh nặng không dậy nổi, mấy năm nay lại liên tiếp ho ra máu, chẳng qua chỉ đang gắng gượng chống đỡ mà thôi.

Vị tiểu thiếu gia này ngược lại cực kỳ kẻ cận Lâm Văn, tiểu hài tử đáng đáp tình hảo đáng yêu, kế thừa ưu điểm của Lâm thiếu phu nhân, ngây thơ xán lạn.

Tính cách lại đơn thuần, so với Lâm Trí dễ nuôi hơn nhiều.

Đáng tiếc Lâm Văn cũng không dám thân cận quá mức, có trời mới biết cô đã từng làm bao tay cho tiểu gia hỏa này, kết quả ngày thứ hai bao tay ẩm áp không thấy đâu, trên mặt của tiểu thiếu gia lại chằng chịt vết cào loang lổ.

Cậu nhóc vẫn luôn có nhũ mẫu chăm sóc bên người, tự cào mình đến nhiều vết máu như vậy, nhất định sẽ khóc, nhưng ngày đó lại không có một người nào nghe thấy.

Lâm thiếu phu nhân cắn răng nghiêng lợi sai người tra xét, cũng không có kết quả gì.

Chỉ có hệ thống sau đó lên lút nói cho cô, là đệ đệ ngoan Lâm Trí của cô đã sai người ta làm.

Từ đó Lâm Văn đã bắt đầu cách xa tiểu đệ đệ mới ra đời này.

Tiếng khóc rống của trẻ con càng ngày càng xa, cô mới thờ phào nhẹ nhõm.

Lâm Văn: "Hệ thống, lúc nào ta cũng cảm thấy sợ hãi lật xe!"

Hệ thống kiều ngao nói: "Đó là do cô yêu ta sâu đậm!"

Lâm Văn: "Cút! Khi nào ta mới có thể nhìn thấy hấn?"

Hệ thống dùng một lát mới nói: "Dựa theo kinh nghiệm lật xe trước đó, nhanh thôi, có điều tra tấn tinh thần là không thể thiếu được. Hấn vẫn luôn quan sát cô, cô có gió thổi cỏ lay gì, hấn đều biết."

Lâm Trí tựa như một con chó rất đói bụng, mà Lâm Văn chính là khúc xương của hấn.

Dù hấn không xuất hiện trước mặt Lâm Văn, nhưng vẫn thờ thờ khắc khắc chú ý cô.

Lâm Văn biết hấn đang ần nấp, dù là cách xa nhau thiên sơn vạn thủy, nhưng trong Lâm Hào phủ này cũng có nanh vuốt của hấn.

Bây giờ người trong Hào phủ này đã ngã bệnh hơn phân nửa, việc bếp núc lại chính do cô, một cô nương chưa xuất giá cầm tới tay.

Không ít lão bộc trong phủ, ý vào mình hầu hạ hơn nửa đời người, còn muốn khi dễ chủ nhân nhỏ tuổi.

Nào nghĩ đến đại cô nương thoát nhìn yếu đuối không có kinh nghiệm, lần đầu nắm giữ sổ sách, đã quản lý viện tử ngay ngắn rõ ràng, những người vọng tưởng muốn lừa gạt cô kia, toàn bộ đều nhận phạt.

Truyện chi đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Thậm chí đám người Lâm Hào phủ bởi vì mắc bệnh trong người, cũng bởi vì đề nghị đối đại phu của cô, bệnh tình vậy mà đều được khống chế.

Lâm Văn không ngủ được, dứt khoát lấy phương thuốc của ba người Hào gia ra nhìn, thì thoáng bảo hệ thống cho cô mấy loại linh dược giữ mạng.

Hệ thống: "Ta không hiểu lắm, Bạo Ngược muốn giết ba người này, vì sao cô hết lần này tới lần khác muốn cứu?"

Trong phủ chỉ có một mình Lâm đại gia là ma ồm, nhưng kể từ khi Lâm Trí gặp được kỳ ngộ, thể lực đột nhiên tăng mạnh, hấn liền lặng yên không tiếng động bảo thù.

Lâm Hào gia vốn dĩ là một người khỏe mạnh như thế, nói bệnh liền bệnh.

Lâm Văn cười lạnh: "Lâm Trí đều đã vói tay đến trên người Lâm thiếu phu nhân, chứng minh chuyện đêm đó, hấn đều đã tra rõ ràng. Nếu những kẻ thù

này đều chết, vậy thì chờ hấn thật sự hồi kinh, cũng chỉ báo thù một mình ta là được. Nhưng nếu như những người này đều chưa chết, tốt xấu gì vẫn có thể có đường cứu vãn, có thể thay ta ngăn cản một trận, cho ta cơ hội chạy trốn."

Hệ thống lạnh lùng nói: "Tự cô nghĩ kỹ là được, có điều phải tránh bê đá đập chân mình."

***

Hôm nay là Tết nguyên tiêu, khắp nơi trên đường đều là các loại hoa đăng.

Trên mặt hồ cũng đã nổi lên vô số hà đăng, Lâm Văn chỉ cảm thấy tinh thần có hơi không tập trung.

Mỗi lần đến ngày lễ thả đèn này, cô luôn đứng ngồi không yên, tâm loạn như ma.

Bởi vì trong trí nhớ của cô, số 887 chính là lật xe ngay lúc này, cô cũng không dám đi ra ngoài.

Tiểu thiếu gia được ôm ra ngoài ngắm đèn, tiểu hài tử luôn luôn thích loại không khí náo nhiệt này.

Lâm Văn thì cầm đèn lồng lạng lẽ đến phật đường của Lâm Hầu phủ.

Phật đường nhỏ này là Hầu phu nhân đã chết dùng để tụng kinh niệm Phật, chẳng qua đã nhiều năm như vậy, sống ở Lâm Hầu phủ đều là quý mị, làm gì còn có ai thờ phụng, sớm đã bỏ đi không cần.

Thẳng đến khi Lâm Văn cho người quét sạch lại một lần nữa, mới sử dụng.

Mỗi lần cô tiến vào phật đường, trước giờ đều không để cho người nào đi theo.

Trên tay đeo một cái rỏ, tự mình thắp hết nến trong phật đường lên, cô quỳ gối xuống bô đoàn, nhìn cảnh tượng trong phật đường, tê cả da đầu.

Hệ thống: "Ta đã cảm nhận được nhịp tim siêu tốc của cô, sợ hãi thì đừng có trang bức* chứ."

* **Trang bức** (装逼): giả vờ, làm ra vẻ (theo Baike)

Trong Phật đường thờ phụng bài vị liệt tổ liệt tông của Lâm Hầu phủ, bày biện từng dãy chỉnh tề, cộng thêm ánh nến le lói, cùng với khí hậu trời đông giá rét bên ngoài.

Lâm Văn chỉ cảm thấy mình như đang ở linh đường*.

* **Linh đường**: nơi đặt linh cữu để người khác đến viếng.

Cô lấy ba cái bài vị trong giỏ ra, đây là mới khắc ra, nếu như để gần, còn có thể nghe thấy mùi gỗ phía trên.

Lâm Văn lấy khăn gấm ra tỉ mỉ lau một lần, bày từng cái lên.

Trên mỗi tám bài vị đều có một cái tên tương ứng, theo thứ tự là Lâm Hầu gia, Lâm đại gia và Lâm thiếu phu nhân.

Lâm Văn đốt một nén nhang, quay lại quỳ trên bô đoàn lần nữa.

Hệ thống: "Này, người ta còn chưa có chết, vậy mà cô đã làm xong linh vị rồi. Có phải hơi ác không đấy."

Lâm Văn không nhin được nói: "Ta đang diễn tập, lúc A Trí trở về, ta muốn đóng thật tốt vai Bạch Liên Hoa, ta cũng chỉ bắt đắ dĩ thôi, chuyện này không liên quan đến ta!"

"A Trí, tỷ tỷ đã từ biệt đệ bảy năm rồi. Đến bây giờ tỷ tỷ vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ nghịch ngợm của đệ, tỷ tỷ... Rất nhớ đệ..."

Lâm Văn chấp tay trước ngực, trong miệng lẩm bẩm nói, hiển nhiên là đang tưởng niệm Lâm Trí, còn chưa nói được vài câu, nước mắt đã rơi xuống.

Hệ thống ở bên kia chẹp chẹp miệng, cảm thán kỹ thuật diễn của cô thật tốt.

"Chuyện năm đó, tỷ tỷ đã có lời giải. Chỉ hận nỗi bây giờ thân phận của ta vẫn chưa thể thay đệ một đao giết chết kẻ thù, chỉ đành làm bài vị cho bọn chúng trước, an ủi đệ trên trời có linh thiêng. Đợi sau này, tỷ tỷ..."

Lâm Văn nói cũng động chân tình, muốn gạt người, đầu tiên phải lừa gạt mình.

Kiếp trước cô chính là một kẻ lừa đảo xứng chức, bây giờ bởi vì cảm giác khủng hoảng sợ lật xe, càng thêm phát huy sự dày công tu luyện chuyên nghiệp của mình đến hoàn mỹ.

"Đỉnh —— "

Hệ thống: "Chúc mừng cô, Bạo Ngược trở về."

Lâm Văn bị dọa sắp ngất: "What the fuck? Hấn đến đâu rồi?"

Hệ thống: "Cô không cần diễn tập nữa, trực tiếp ra trận luôn đi, hấn đã nghe được một lúc rồi."

Nếu như có thể, hiện tại cô chỉ muốn dùng tay xé nát hệ thống.

Có lẽ là để chứng minh lời hệ thống nói, trong phát đường bỗng nhiên nổi lên một trận âm phong, ánh nến xung quanh lắc lư, hơn phân nửa đều đã bị dập tắt.

"Ầm ầm ầm ——" ba khối bài vị vừa đề lên, vậy mà cùng nhau rơi xuống mặt đất vỡ nát.

Một loạt biến cố này, khiến cả người Lâm Văn đều cứng đờ tại chỗ, cô vốn đã chuẩn bị kỹ càng để diễn một vở kịch khổ tình, giờ lại nản không ra được một giọt nước mắt.

"Tỷ tỷ, bài vị này hình như thiếu một cái rồi."

Thật lâu sau, một tiếng thở dài nhu hòa truyền đến.

Lâm Văn chỉ cảm thấy sau lưng có một trận gió nhẹ lướt qua, chợt có một bóng đen bao phủ cô, một thân thể ấm áp dán chặt lấy cô.

Tác giả có lời muốn nói: cầu một phát dịch dinh dưỡng ~ nhu cầu cấp bách mua! (*ゝ3 ㄣ)

Ngẫu nhiên rơi xuống hồng bao a, mọi người nô nức tập nập một điểm a, tích lũy tiền nhìn chính bản!!!

A Trí lớn lên chắc chắn sẽ thức tỉnh, còn có văn này không ngược, chúng ta kiên trì tô sáng văn một trăm năm a, nữ chính làm sao lại bị ngược!!!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (7)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Giọng nói của người tới có chút quen thuộc, lại có chút lạ lẫm.

Hấn ở rất gần, lúc nói chuyện, hô hấp hơi nóng phả vào tai của cô, khiến Lâm Văn không khỏi run rẩy.

"Tỷ tỷ, tỷ lạnh à? Canh thâm lộ trọng, tỷ nên mặc nhiều một chút mới phải."

Người kia đưa tay bao lấy ngón tay Lâm Văn, từng chút một bao trọn bàn tay cô lại.

Tay của hấn đã hoàn toàn trở thành bàn tay dày rộng ấm áp của nam nhân, trên đầu ngón tay mang theo vết chai, lúc nắm chặt lấy cô, bởi vì ma sát mà có hơi run rẩy.

"Tỷ tỷ, tỷ không quay đầu lại nhìn ta sao?"

Hấn một tiếng lại một tiếng gọi cô, Lâm Văn lại giống như bị định trụ, có ra sao cũng không dám động đậy.

Hệ thống: "Cô sao vậy? Bị dọa đến bệnh tim đột phát à? Hay là lại muốn làm chuyện gì lớn, lừa gạt Bạo Ngược?"

Lâm Văn run rẩy: "Không, ta đã chết rồi."

Hệ thống: "..."

"A Trí."

Rốt cuộc cô cũng có thể miễn cưỡng gọi tên của hắn.

Lâm Trí ở sau lưng cười khề hai tiếng, tựa như bởi vì cô gọi mà tâm trạng trở nên rất tốt.

Cả người hắn đều hướng lên phía trước, dùng sức ôm lấy Lâm Văn.

Thân thể gầy yếu non nớt năm tám tuổi kia, bây giờ đã trưởng thành.

Cô có thể cảm nhận được lồng ngực rộng lớn thuộc về nam nhân, cùng với khí tức cực nóng.

"Tỷ tỷ, rốt cuộc cũng có thể nghe được tỷ gọi tên ta lần nữa. Lúc trước rơi xuống vách núi, nhìn thấy những con quạ đen đang chờ ta chết đi sẽ lao đến ăn thịt, ta đã nghĩ, tỷ tỷ chăm sóc ta nhiều năm như vậy, ta chưa từng báo đáp cho tỷ ấy, đời này cuối cùng vẫn đành phụ lòng."

Hắn khẽ thở dài một hơi, tràn đầy sầu rĩ.

Lâm Văn bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, đê đê thân yêu à, đừng nói mấy lời này nữa, thật chịu không nổi mà.

"Không ngờ rằng ta vẫn sống. Lúc ta bị lột da, muốn làm tỷ tỷ khóc; lúc ta bị rút gân, muốn làm tỷ tỷ cười; lúc ta bị róc xương, muốn làm tỷ tỷ vừa khóc vừa cười..."

Mỗi khi Lâm Trí nói thêm một câu, Lâm Văn càng thêm run rẩy.

Đôi khi hệ thống sẽ báo cho cô biết Lâm Trí đã trải qua như thế nào, nhưng tất cả đều nói ra kết quả, chưa hề nhắc đến việc hắn vì sinh tồn, lại trải qua thảm như vậy.

Hệ thống sớm đã có dự liệu nói: "Nếu ta nói cho cô, chỉ sợ cô đã sớm tự sát. Cô cho rằng Bạo Ngược là đường thành như thế nào? Đương nhiên là lấy bạo chế bạo."

Lâm Văn đã hiểu rõ chân tướng, nước mắt rơi xuống.

Cô đúng là trẻ người non dạ, mới tin tưởng hệ thống.

"Tỷ tỷ, sao tỷ lại khóc? Tỷ tỷ của ta đúng là thích khóc thật, năm đó lúc đẩy ta xuống sườn núi, cũng khóc đến không ra hình dáng, giống như ta đang khi dễ tỷ vậy."

Giọng nói của hắn càng ép càng thấp, mấy chữ cuối cùng hầu như chỉ ní non giữa răng môi, nhỏ bé đến không thể nghe rõ.

Nhưng lực đạo hắn ôm lấy mình lại càng lúc càng lớn, Lâm Văn chỉ cảm thấy xương cốt của mình sắp bị sinh sinh ép gãy.

Không thể không nói Lâm Trí thật sự đã lớn thành một nam nhân, chẳng qua là động tác ôm kiểu này, suýt chút nữa Lâm Văn đã bị hắn ép ra máu.

Cổ họng của cô phát ngọt, mắt nổi đom đóm, há miệng muốn nói gì đó, nhưng chỉ nức nở, một chữ cũng không nói nên lời.

Trước khi cô sắp ngất đi, rốt cuộc Lâm Trí cũng phát lòng từ bi buông tha cho cô.

Một tay hắn ôm eo Lâm Văn, một cái tay khác nâng cằm cô, để cô đối mặt với mình.

Bây năm không gặp, thay đổi của Lâm Trí là to lớn không thể nghi ngờ.

Mày kiếm mắt sáng, mũi cao môi mỏng, hết như thời điểm cô bị đâm chết trước đó, một dáng vẻ bạc tình.

"Tỷ tỷ, ta rất nhớ tỷ."

Hắn thở dài một tiếng, ngón tay chậm rãi vuốt ve mặt Lâm Văn.

Ánh nền trong Phật đường còn lẻ tẻ mấy điểm, khiến ánh mắt hắn trở nên rõ ràng.

Lâm Văn cảm thấy mình tựa như ánh nền yếu ớt kia, Lâm Trí nhẹ nhàng thổi, mình sẽ lập tức ọ ra rầm.

"A Trí, tỷ tỷ cũng nhớ đệ. Đệ có khỏe hay không?"

Lâm Văn vừa thốt ra câu này, lập tức muốn quất chết cái miệng của mình.

Hệ thống còn tiến lên tham gia náo nhiệt: "A, cô bị ngu à? Người ta vừa mới nói là bị rút gân lột da kia."

"Không khỏe." Lâm Trí trả lời dứt khoát, hắn nắm ngón tay Lâm Văn, cắn một cái lên đó.

Đôi tay này của Lâm Văn được bảo dưỡng vô cùng tốt, ngoại trừ cầm kim khâu ra, hầu như không phải làm việc gì.

Ngón tay kia trắng như đầu hành, mềm mại mịn màng, bị hấn khẽ cắn mạnh như vậy, lập tức rách một lỗ.

Lâm Văn rõ ràng cảm thấy đau, nhưng một cử động nhỏ cũng không dám.

Nhìn động tác Lâm Trí từng chút một liếm láp vết thương của cô, nội tâm của cô như muốn sụp đổ.

"Hệ thống, hấn muốn làm gì vậy?"

Hệ thống: "Đại khái là cảm thấy nấu canh quá phiền phức, cứ như vậy ăn cô luôn?"

"Tỷ tỷ hỏi lại."

Lâm Văn cứu ngón tay của mình về: "Đệ từ đâu tới đây?"

"Bên dưới vách núi."

Lâm Trí cúi người lần nữa, lần này hấn cắn hai gò má Lâm Văn.

Cũng may hấn có chừng mực, không dùng lực để cô gặp lại máu.

Nhưng hình như hấn thích trò chơi này, mỗi lần đều thúc giục Lâm Văn đặt câu hỏi, mà hấn mỗi lần đáp một vấn đề, liền cắn một cái.

Mỗi lần cắn xuống đều không lập chỗ.

Thẳng đến sau đó, Lâm Văn cảm thấy đệ đệ này đã biến thành một con chó, bơi đầy nước bọt lên mặt mũi cô.

"Đệ muốn làm gì?"

Lúc Lâm Văn hỏi một vấn đề cuối cùng, Lâm Trí bỗng nhiên ngừng tất cả động tác.

"Tỷ tỷ nuôi ta tám năm."

Hấn thẳng người lên, lấy khăn gấm từ trong tay áo Lâm Văn ra, tỉ mỉ thay cô lau mặt sạch sẽ.

"Lúc này đổi thành ta nuôi tỷ tỷ." Lâm Trí cười với cô một tiếng, ôm lấy cô bay ra khỏi phật đường.

Lâm Văn lúc này vẫn còn mơ hồ, cũng không biết hấn nuôi là có ý gì, chỉ là Bạo Ngược cô đã nghiên cứu thảo luận với hệ thống vậy mà không giết cô.

Hệ thống: "Không giết cô là chuyện tốt nha, ta muốn thoát khỏi cái tên lặt vặt này đành dựa hết vào cô đó, số 888."

Lâm Văn ăn mặc phong phanh, hiện giờ ban đêm lại lạnh, ngay cả cái áo choàng cô cũng không mang, chỉ có thể càng không ngừng chui vào ngực Lâm Trí.

Truyện chi đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lâm Trí không hổ là người tập võ, trên người ảm áp giống như tự mang lò sưởi vậy.

"Tỷ tỷ thật ngoan, ta dẫn tỷ đi ngắm hoa đăng."

"Đệ có mang theo chùy thủ không?"

Lâm Văn nghe được ba chữ "Ngắm hoa đăng", lập tức không khống chế được sự sợ hãi của mình.

Cảnh tượng bị hấn đâm chết lúc trước vẫn còn rõ mồn một trước mắt, làm sao cô có thể dễ dàng quên được.

Lâm Trí cúi đầu, hơi híp mắt lại nhìn cô, bỗng nhiên nở nụ cười.

"Có mang theo, chỉ cần tỷ tỷ ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ không dùng đến chùy thủ."

Lâm Văn bị nụ cười của hấn làm cho run rẩy cả người, tên đệ đệ này lớn lên thật sự trở thành đáng sợ khó lường mà.

Dường như chỉ cần cô không nghe lời, bất kỳ lúc nào cũng có thể móc chùy thủ ra, khoét một lỗ hổng trong tim của cô.

Vào Tết nguyên tiêu, đầu đường cuối ngõ quả nhiên là cực kỳ náo nhiệt, biển người đông đúc, các cửa hàng đều bày đầy hoa đăng, vô số âm thanh gào to.

Lâm Văn bị hấn ôm trong ngực, thỉnh thoảng sẽ dừng lại trên nóc nhà của một cửa hàng nào đó.

Một bàn tay của cô bị tóm lấy, hai người vẫn luôn duy trì trạng thái mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Cô không hiểu rõ được đến tột cùng là Lâm Trí đang suy nghĩ cái gì, từ lúc hắn xuất hiện, đại đa số đều là đang cười hù dọa cô.

Nhưng giờ phút này hắn lại đưa cô đi ngắm hoa đăng, trong lòng vốn dĩ có cảm giác lo lắng bất an, vậy mà đã chậm rãi biến mất.

"Tỷ tỷ, tỷ thích cái đèn lồng nào?" Lâm Trí chỉ vào một loạt đèn lồng cách đó không xa, nhẹ giọng hỏi một câu.

Cửa hàng đối diện kia rất lớn, cũng cực kỳ náo nhiệt, các loại đèn lồng xinh đẹp tinh xảo được bày ra, có vài vòng người đang vây quanh.

"Uyên ương nghịch nước?" Lâm Văn nghiêng đầu một chút.

Trên mặt Lâm Trí hiện lên vài phần mừng rỡ, rót cuộc lại hôn "Bẹp" một cái lên khóe môi của cô.

"A Trí rất thích tỷ tỷ." Hắn ôm Lâm Văn đi về phía đám người, trực tiếp thả bạc vụn xuống, lấy đèn lồng kia đi.

Chờ Lâm Văn kịp phản ứng lại, lồng đèn được chế tác tinh xảo đã ở trong tay cô, một đôi uyên ương dựa đầu vào nhau, cổ kề sát cổ, màu sắc hồng hồng hòa hòa lộ ra vài phần mập mờ.

Hệ thống bắt đầu vỗ tay bốp bốp: "Tỷ tỷ lợi hại của ta, cô vì mạng sống mà ngay cả tiết tháo cũng không cần, nói với đệ đệ mình thích uyên ương nghịch nước, có xấu hổ không hả?"

Lâm Văn ha ha cười lạnh: "Đa tạ con của ta. Đừng nói uyên ương nghịch nước, vì mạng sống cho dù có muốn ta gọi hắn là ba ba, ta cũng sẽ không chần chờ."

"Tỷ tỷ, ngắm hoa đăng vui không?"

Từ đầu đến cuối Lâm Trí đều ghé sát bên tai cô nói chuyện, khí tức khi đóng mở miệng phát qua tai cô, khiến Lâm Văn run chân một trận.

Cô làm búp bê vài cả đêm, mặc cho Lâm Trí loay hoay, khéo léo nhẹ gạt đầu.

"A Trí đã chuẩn bị một thứ càng đẹp mắt hơn cho tỷ tỷ đấy."

Hắn mang theo cô như một trận gió bay về phía Lâm Hào phủ, càng đến gần tòa phủ đệ kia, tim Lâm Văn đập càng nhanh.

Vẫn chưa đến gần thì đã nhìn thấy ánh lửa ngút trời, tiếng khóc rống chói tai của trẻ con truyền đến.

Lâm Trí ôm cô xa xa đứng trên đầu tường bên cạnh phủ đệ, từ trên cao nhìn xuống Lâm Hào phủ bị lửa lớn đầy trời cắn nuốt.

Khuôn mặt của hắn cực lạnh, hơi nóng cuộn cuộn đều không thể che đậy được trái tim nguội lạnh của hắn.

"Tỷ tỷ, từ rất lâu trước kia ta đã muốn làm như vậy rồi, trong phủ kia trừ tỷ ra, những người khác đều là người chết. Chỉ có tỷ thật lòng tốt với ta, thế nhưng tại sao tỷ lại muốn đẩy ta xuống vách núi chứ? Tỷ không đẩy ta cũng sẽ tự mình nhảy mà..."

Hắn thấp giọng nỉ non, dùng sức ôm chặt cô, tựa như đứa bé đang muốn vùi vào lồng ngực của cô vậy.

Lâm Văn cứ như vậy run rẩy nhìn về phía Lâm Hào phủ đang dần dần bị cháy thành tro, trong Hào phủ một mảnh rối loạn, khắp nơi đều đang xé rách thùng hất nước.

Nhưng viện tử của ba người Lâm Hào gia lại yên tĩnh, giống như người ở bên trong đều đã chết.

"Tỷ tỷ, tỷ thích đèn lồng da người không?"

Lâm Trí thấy cô này giờ không nói gì, bỗng nhiên cười hi hi chọc chọc hai má của cô.

Lâm Văn lắc đầu, đèn lồng da của ai, đệ đệ, đệ đừng làm ta sợ, tỷ tỷ nhát gan lắm.

"Haizz, không thích sao. Ta còn tính lấy một đệ đệ khác của tỷ làm thành đèn lồng da người đây. Dù sao thì bảy năm ta rời đi, nó vẫn luôn gọi tỷ là tỷ tỷ mà. Hắn cướp đi vị trí của ta, cướp đi tỷ tỷ yêu thương ta..."

Lâm Văn dùng một tay bịt miệng của hắn, lập tức chứng minh lòng trung thành với hắn.

"Không, A Trí, tỷ tỷ yêu đệ nhất. Tỷ tỷ chỉ có duy nhất một đệ đệ là đệ..."

Khóe môi của cô giương lên, trên mặt kéo ra một nụ cười, chỉ có điều cười còn khó coi hơn khóc.

Lâm Trí không nói lời nào, kinh ngạc nhìn cô nửa ngày, dường như đang tự hỏi cô đến tột cùng là thật lòng hay giả dối.

Cuối cùng hần nhẹ nhàng nở nụ cười.

"Tỷ tỷ thật tốt."

Hần cúi người xuống, không do dự hôn lên môi của cô.

Lâm Văn chung quy vẫn bị kinh hãi, môi của cô rất lạnh, trái lại bờ môi của Lâm Trí lại rất nóng, lúc đột nhiên chạm đến nhau, cô không khỏi sợ run cả người, giống như đang đắm chìm trong cơn ác mộng không bờ bến.

Lâm Trí đưa tay che kín hai mắt đang mở to của cô, chậm rãi làm sâu sắc thêm nụ hôn này.

Đầu lưỡi của hần tiến vào trong miệng của cô, mang theo một viên thuốc hình bầu dục, cái lưỡi dùng sức chống đỡ một chút.

Viên thuốc kia liền bị Lâm Văn nuốt vào.

Lâm Văn ngây ra như phỗng: "Hệ thống, rốt cuộc đệ đệ ta cũng đỡ rồi, hần cưỡng hôn ta kìa, mi có thấy không?"

Hệ thống hừ lạnh nói: "Không phải cô nói muốn cô gọi hần là ba ba cũng được à? Theo ta thấy, hần thích cô gọi trên giường."

Lâm Văn: "..."

Cô và hệ thống sớm muộn gì cũng sẽ rạn nứt, giữa hai lão tài xế chỉ có thể sống một người.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (8)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

"Tỷ tỷ đừng sợ, không phải thuốc độc đâu."

Lâm Trí sờ lên hai mắt đang mở to của cô, đầu ngón tay dùng một lát tại mí mắt cô, dường như đang cảm thán xúc cảm nhẩn bóng xuôi tay này.

Viên thuốc vừa vào miệng đã tan ngay lập tức, Lâm Văn rất nhanh đã cảm giác toàn thân mất hết sức lực, ánh mắt bắt đầu trở nên mơ hồ.

Uống viên thuốc vào, cô thật đúng là muốn xong đời* luôn.

* Lâm Văn chơi chữ: viên thuốc là được hoàn (药丸), đồng âm với chữ hoàn (完) nghĩa là xong đời, kết thúc.

Lâm Hạo phủ bị hủy diệt chỉ trong một đêm, triều đình huân quý tức giận, đương kim Thánh thượng lập tức hạ chỉ phong tỏa toàn kinh đô, đào sâu ba thước cũng phải tìm ra kẻ cầm đầu.

Có điều đợi đến khi cửa thành giới nghiêm, hai người Lâm Trí đã sớm đào thoát khỏi kinh đô, thậm chí đến khi bắt đầu kiểm tra, Lâm Văn đã thân ngoài ngàn dặm.

"Phu nhân, Bắc địa lạnh lẽo, không thể so với kinh đô, người nên mặc nhiều y phục hơn mới được."

Tiểu nha hoàn trên mặt bị đông cứng ra hai mảng đỏ ửng, cầm trong tay áo choàng lông thỏ thật dày đi tới, cẩn thận từng li từng tí phủ thêm cho cô.

Lâm Văn đứng trong sân, nhìn trên mặt đất bị bao phủ trong làn áo bạc tuyết trắng, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Cô hiện tại miệng không thể nói, phạm vi hoạt động chỉ có trong nhà này, xung quanh đều là người chăm sóc.

Chẳng hạn như hoàng mao nha đầu mười mấy tuổi trước mắt này, nhìn có vẻ cực kỳ gầy yếu, nhưng một bàn tay có thể đập một con cá lóc to đến choáng váng.

Lâm Văn đến nơi này, quả thật so với mèo Ba Tư tinh quý còn yếu đuối hơn.

"Phu nhân, chúng ta vào nhà đi, bên ngoài đã bắt đầu kết sương rồi. Gia sẽ trở về nhanh thôi."

Trên mặt tiểu nha hoàn biểu lộ ra mười phần vui mừng, vừa nói vừa đỡ tay Lâm Văn, không nói gì nữa liền đưa cô vào phòng.

Đáng thương cho cô cả ngày cứ như người có trên cao liệt nửa người, bị một tiểu nha đầu xách tới xách lui, còn không thể phản kháng.

Lâm Văn đang quấy rối hệ thống: "Thằng nhóc kia cho ta uống thuốc gì vậy hả? Ta vẫn luôn là một người câm."

Hệ thống: "Sao, cô biết tên thuốc thì có thể tạo ra thuốc giải chắc?"

Lâm Văn tức giận: "Thì mi không thể cho ta thuốc giải hay sao? Ta muốn mi có tác dụng gì chứ, suốt ngày chỉ biết cản trở."

Hệ thống: "Không thể, an tâm làm phu nhân của cô đi."

Nhắc đến chuyện này, Lâm Văn liền tức giận.

Sau khi Lâm Trí dứt cô uống thuốc xong, cô vừa mở mắt thì đã đến cái nơi cực lạnh này.

Người xung quanh đều nhận cô là nữ chủ nhân, từng người đều gọi cô là phu nhân, cô ngay cả một câu giải thích cũng không có.

"Tỷ tỷ, ta về rồi đây."

Ngoài viện truyền đến giọng nói vui sướng của Lâm Trí, hẳn không âm tình bất định như ở kinh đô nữa, từ sau khi trở về nơi này, cả người giống như trở nên hoạt bát khỏe mạnh hơn.

Màn cửa được nhắc lên, Lâm Trí vừa lộ mặt ra, Lâm Văn đã quơ lấy chén trà trên bàn, trực tiếp quăng về phía ngưỡng cửa.

Hệ thống: "Ái chà, gan lớn nhỉ. Dám phát cẩu với Bạo Ngược, cẩn thận sau này hài cốt không được đầy đủ đấy."

Lâm Văn uất ức đứng lý nói: "Tiểu biến thái là do ta nuôi, hẳn thích ta đối xử với hắn như vậy! Liên quan gì đến mi!"

"Tỷ tỷ, tỷ sao vậy?" Lâm Trí trực tiếp chạy tới, kéo cô vào trong ngực, ôm cô ngồi vào ghế.

Lâm Văn đã sớm phát hiện, Lâm Trí đặc biệt thích kẻ cận cô, tiếp xúc thân mật với cô.

Có thể ôm tuyệt đối không buông tay, có thể nắm tay tuyệt đối không buông ra.

Cô không thể nói chuyện, chỉ có ngẩng đầu nhìn hắn chăm chăm.

Lại thấy hắn tươi sáng cười một tiếng: "Nhất định là những nha đầu ngốc này hầu hạ không được tốt rồi, không sao cả, đệ đệ trút giận cho tỷ. Chặt hết tay chân của bọn chúng, treo dưới hiên cửa làm băng côn* được không?"

* Chặt hết tay chân là một hình phạt tàn khốc thời xưa, người bị chặt hai tay hai chân được gọi là nhân côn, vì ở Bắc địa lạnh nên Lâm Trí mới nói là băng côn, biến thành băng.

Giọng điệu của Lâm Trí vẫn thản nhiên như thường, tựa như chỉ là đi bắt con dế tới vậy.

Mấy nha hoàn trong phòng đều bị dọa đến mặt không còn chút máu, nhao nhao quỳ rạp xuống đất cầu xin tha thứ.

Lâm Văn đưa tay cách quần áo bóp cánh tay của hắn, kết quả bóp được một khối thịt cứng rắn, người bị đau lại chính là cô.

"Thôi, tỷ tỷ của ta thiện lương như vậy, tất nhiên không nỡ giết các người."

Hắn vẫy đám người lui xuống, ôm lấy Lâm Văn, thậm chí còn chun mũi nhẹ ngửi, giống hệt như một chú chó.

Lâm Văn vỗ vỗ hắn, chỉ chỉ cổ họng của mình.

"Tỷ tỷ, trên người tỷ có mùi máu tươi." Lâm Trí làm như không biết, ngược lại còn chuyển sang đề tài khác.

Lâm Văn nhú mày, sau khi cô đến Bắc địa, chỗ nào cũng không được đi.

Bên người có mấy tầng người chăm sóc, lông tóc không hao tổn, sao có thể có mùi máu tươi.

"Thật sự có, sau khi ta rơi xuống vách núi, tỷ tỷ mới có kinh lần đầu."

Hắn dựa đầu vào Lâm Văn, gần như thờ dãi nói ra: "Đây là lần đầu tiên, tỷ tỷ tới kinh nguyệt có ta ở bên cạnh."

Lâm Văn về mặt mộng bức: "Ai nói người cổ đại bảo thủ hà, đánh rắm! Nhìn tiểu đệ đệ biến thái của ta này, ngay cả loại lời như có kinh lần đầu cũng nói đến mặt không đỏ tim không loạn."

Hệ thống nghiền ngẫm nửa ngày, mới nói: "Có phải Bạo Ngược sinh sai giới tính rồi không? Hắn thoát nhìn hệt như tiểu muội muội của cô vậy, nói không

chứng tiếp theo đây sẽ muốn nghiên cứu loại đại nguyệt sự nào dùng tốt."

Lâm Văn: "..."

Ngay cả hệ thống cũng hoài nghi mục tiêu nhiệm vụ, Lâm Văn thì càng không chống đỡ nổi.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Lâm Trí, nàng dâu nhỏ của người đâu?"

"Nghe nói người mang theo một cô vợ về, đừng có kim ốc tàng kiều nữa, mang ra cho bọn ta nhìn một cái đi!"

Bên ngoài viện bỗng nhiên truyền đến một trận ồn ào, lộ ra mùi phẫn ăm ỉ.

Lâm Trí ôm eo cô, đưa tay lấy áo choàng trên ghế đến mặc vào cho cô.

"Bên ngoài là mấy người bằng hữu của ta, tính tình đều tương đối hào sảng, tỷ tỷ không cần bị bọn họ dọa sợ."

Lâm Văn cứ như vậy bị hấn ôm ra ngoài, vẫn là được áo choàng bao bọc nửa chặn nửa che, thấy được vài người đang ăm ỉ ngoài cửa.

"Lâm Trí, như vậy sao thấy rõ mặt đây, bọn ta nhìn cũng sẽ không mất miếng thịt nào." Một đại hán thô ráp mở miệng.

"Vợ ta người nhìn làm gì, ta thấy nàng ấy đẹp là được."

Lâm Văn vùng vẫy một hồi, cô không muốn bị hấn ôm vào trong ngực giống như đứa bé, rất mất mặt đó.

Có điều chuyện mà Lâm Trí đã quyết định, không thể dễ dàng lay chuyển, cũng như hiện tại hấn muốn cùng Lâm Văn dính vào nhau như hai đứa bé sinh đôi, ai cũng không thể động dậy.

"Ta thấy thân thể của vị tỷ tỷ này hình như có chút không khỏe, ta bắt mạch cho tỷ ấy nhé?"

Lâm Văn vậy mà nghe được một giọng nữ dịu dàng, không khỏi có chút ngẩn người.

Lâm Trí hơi do dự, liền gạt đầu, phân phó người diu Lâm Văn vào nội viện, còn hấn thì ở ngoại viện tiếp đón mấy vị bằng hữu này.

"Tỷ tỷ đã đính hôn với Lâm Trí từ nhỏ sao?"

Vị cô nương bắt mạch cho cô này, vừa nhìn đã biết ngay là đến từ cao môn đại hộ, không hề giống nữ tử Bắc địa nhân cao mã đại*, ngược lại còn lộ ra sự dịu dàng của vùng sông nước Giang Nam.

* **Nhân cao mã đại** (人高马大): chỉ người có vóc dáng cao lớn khỏe mạnh, dáng người khô ngô. (Theo Baike)

Lâm Văn lắc đầu, cô nương à, nói ra sợ hù chết người đấy, bọn ta là tỷ đệ.

"Vậy mà Lâm Trí còn gạt bọn ta, nói tỷ là con dâu nuôi từ bé của hấn. Ăn hấn dùng hấn, từ nhỏ đã trông mong gả cho hấn rồi."

Lâm Văn bĩu môi, ái chà, nhóc con thật không biết xấu hổ, dùng chuyện này để an ủi bản thân cũng rất tốt.

"Sao tỷ tỷ không nói chuyện? Ta là Mộc Nhu, từ nhỏ đã học y thuật, lúc trước khi Lâm Trí được sư phụ cứu, toàn thân đều đầy vết thương, ta còn giúp hấn chữa thương nữa đó..."

Mộc Nhu là một cô nương nói nhiều, không cần Lâm Văn tiếp lời, tự mình đã tuôn hết ngọn nguồn của Lâm Trí ra ngoài.

Lâm Văn chỉ chỉ cổ họng của mình, nhẹ nhàng lắc đầu.

"A, thì ra tỷ tỷ là người câm điếc."

Lâm Văn tỏ vẻ tiểu cô nương cổ đại đều có EQ thấp thế à? Loại chuyện tổn thương người ta này có thể nói thẳng ra mà được sao?

"Tỷ tỷ trúng độc phải không?" Mộc Nhu tiến đến bên tai cô, thấp giọng nói một câu.

Lâm Văn lập tức gạt đầu, tràn ngập chờ mong nhìn nàng.

"Là Lâm Trí cho tỷ tỷ uống?"

Lâm Văn tiếp tục gạt đầu, tiểu muội muội mau cứu ta.

"Vậy thì không có cách nào khác, ta không dám đắc tội Lâm Trí, tỷ tỷ tự giải quyết cho tốt đi."

Sau khi Mộc Nhu viết một phương thuốc xong, liền cáo từ rồi đi, nửa đường cũng không chịu tiếp tục nói với Lâm Văn một câu, giống như cô là hồng thủy mãnh thú vậy. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

Quay lại đây, người không cứu ta còn chọc ta làm gì!

"Ta nghe Mộc Nhu nói tỷ tỷ muốn chạy trốn?"

Lúc Lâm Trí trở về, liền bày ra vẻ mặt u ám nhìn cô.

Lâm Văn lập tức vội vàng lắc đầu: Không, thiếu hiệp, đệ hiểu lầm cái gì rồi? Ta không có gì mập mờ với nàng ta hết!

"Tỷ tỷ, thành thân với ta không tốt sao? Tỷ muốn cái gì liền có cái đó, đệ đệ còn có thể cho tỷ xem chim lớn."

Lâm Văn: "Hệ thống, có phải hần đang đùa giỡn lưu manh không vậy? Chim lớn là cái gì ta không hiểu."

Hệ thống cười lạnh: "A, giả bộ ngây thơ cái gì, trước kia khi cô dạy hần hại người móc chim, cũng không phải nói như vậy."

"Tỷ muốn cái gì, đệ đệ sẽ cho tỷ cái đó. Mấy cái lục lạc nhỏ kia tỷ có thích không? Ta rất muốn nhìn thấy đáng về tỷ mang toàn bộ chúng lên, đình đình đang đang, ta hơi lay động một chút thân thể của tỷ cũng sẽ động theo, sau đó những cái lục lạc kia sẽ không ngừng vang to, tỷ tỷ cũng —— "

Lâm Văn một tay bịt miệng hần, sắc mặt thẹn đến đỏ bừng.

Cô thật không thể để cho Lâm Trí nói nữa, nếu không tay chân ảo* của cô sẽ phải cứng rắn.

****Tay chân ảo (Phantom Limb):** là thuật ngữ mà giới y học dùng để diễn tả hiện tượng rất thông thường ở một người sau khi đã bị cưa cụt cánh tay hoặc cẳng chân do tai nạn, nhưng tại vị trí trước đây của tay và chân vẫn có cảm giác như nóng, lạnh, ngứa ngáy, đau buốt... giống như chúng đang tồn tại. Nhưng cũng có trường hợp tay chân còn đầy đủ nhưng vẫn xuất hiện hiện tượng này. Hiện tượng này thường xảy ra với những người có tâm lý không ổn định, bị shock bởi một biến cố nào đó bất ngờ xảy đến với mình.*

"Chúng ta rất nhanh sẽ thành thân, tỷ tỷ ngoan một chút. Ta không muốn biến tỷ tỷ thành con rối đâu, chờ chúng ta thành thân xong, ta sẽ để tỷ tỷ nói chuyện ngay có được hay không?"

Lúc nói những lời này hần vô cùng dịu dàng, thậm chí còn cúi người xuống hôn một cái lên khóe miệng của cô.

"Ta còn muốn nghe xem lúc tỷ tỷ động tình, sẽ gọi ta như thế nào đây này."

Lâm Trí hướng về phía cô nháy nháy mắt, nghịch ngợm như một đứa trẻ đáng yêu.

Hệ thống bất mãn nói: "Cô đừng có run nữa được không vậy, ta sắp bị cô run đến mắc Parkinson* luôn rồi."

** **Parkinson:** bệnh rối loạn vận động.*

Lâm Văn vẫn đang run rẩy: "Ta cũng muốn lắm chứ, nhưng đệ đệ thật đáng yêu quá, hệ thống, ta muốn thương hần."

Hệ thống: "..."

Một lúc lâu sau hệ thống mới nhấn nhá nói: "Cô có muốn chạy trốn không, ta có thể giúp cô làm thuốc giải."

Lâm Văn hừ lạnh: "Mi bảo ta đi thì ta đi à, ta còn cần mặt mũi nữa không? Làm xong hần rồi tính."

Hệ thống: "..."

Trên đầu chữ sắc có một cây đao, nó chưa nói với Lâm Văn rằng sau khi làm Lâm Trí, có thể sẽ xuất hiện một chuyện nguy hiểm đến tính mạng.

Dương: Tạm thời lịch đăng của bộ này sẽ là 3, 5, 7 hàng tuần từ 20h ~ 22h nha mọi người. Nếu có thay đổi ta sẽ thông báo sau. Love u.

(づ~3(づ~)≡

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tử tử (9)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lâm Trí quyết tâm muốn thành thân với cô, trong trạch viện được bố trí ngay ngắn rõ ràng, khắp nơi đều dán đầy chữ hi màu đỏ.

Thậm chí là hi phục của cô cũng đã đưa tới, mỗi ngày có vô số người vây quanh bên người cô lúi rúi, giúp cô làm đồ trang sức, đổi y phục, khiến cô đau hết cả đầu.

Mấy ngày nay hình như Lâm Trí không hề bận bịu, suốt ngày vây quanh cô.

Chuyện hầu hạ cô, nếu Lâm Trí có thể tự mình động thủ, kiên quyết sẽ không để qua tay người khác.

Đối mặt với loại trạng thái gấp gáp luôn nhìn chăm chăm này của hắn, sau đó Lâm Văn cũng quen thuộc, còn đùa giỡn với hệ thống hai câu.

Lâm Văn nói: "Hệ thống, chỗ mi có tiên đan linh dược gì có thể chuyển đổi giới tính không?"

Hệ thống đúng lý hợp tình nói: "Ta biết mấy tiểu nữ sinh như các cô đều muốn thử chơi gay một chút, có phải rồi cuộc cô cũng không thể kìm nén dục vọng trong nội tâm nữa hay không?"

Lâm Văn tròn mắt: "Tầm bậy, ta chỉ cảm thấy có thể cho đệ đệ ta một viên, để hắn đi nhà xí cùng ta. Hắn thông minh như vậy, nói không chừng thật sự có thể tìm được đại nguyệt sự càng tốt hơn thì sao."

Hệ thống trầm mặc một lát mới nói: "Ta cảm thấy không được đâu, nếu hắn biến thành nữ nhân, chắc chắn sẽ không muốn sờ đáng người cứng nhắc của cô, tự sờ sờ mình cũng cứng rắn."

Lâm Văn nói: "Mi có thể rút."

Thuyền nhỏ hữu nghị của cô và hệ thống nói lật liên lật.

"Tỷ tử, tỷ đeo mũ phượng này nhìn thật đẹp. Lúc trước khi tỷ cập kê, ta không thể ở bên cạnh tỷ, thật muốn móc hết tròng mắt của những kẻ nhìn trộm tỷ ra."

Lâm Trí lôi kéo tay của cô, giờ gương đồng lên trước mặt.

Trong kính chiếu ra hai gương mặt gần sát nhau, Lâm Văn đã sớm vô cùng quen thuộc với gương mặt mình, mượn lời của hệ thống mà nói, chính là loại nữ nhân nhìn thấy đã ghen ghét đến mức muốn tạt axit sunfuric kia.

Về phần Lâm Trí vẫn luôn cười hi hi bên cạnh, đã thoát khỏi sự ngây thơ, biến thành một nam nhân tuấn lãng khí khái hào hùng.

"Tỷ tử, cổ tay của tỷ phối với chiếc vòng tay này thật là xinh đẹp. Lúc trước khi con quý đã sớm chết kia sờ tay tỷ, ta liền muốn chặt móng vuốt của hắn xuống dùng lửa nướng cho gà ăn."

Lâm Trí kéo tay của cô, đặt bên môi hôn một chút.

Hắn rất thích làm những loại động tác nhỏ thân mật này, hơn nữa còn là mỗi giờ mỗi khác, không kìm lòng được.

Hệ thống đã từng giúp cô thống kê qua, dưới tình huống Lâm Văn không ngăn lại, Lâm Trí từng vào một ban ngày nọ, hôn cô hơn trăm lần.

"Tỷ tử, có phải tỷ không vui hay không?" Lâm Trí đưa tay sờ mặt của cô, để hai người duy trì tư thế đối mặt.

Trong ánh mắt của hắn tràn đầy lo lắng, giống như Lâm Văn đang khi dễ hắn vậy.

Lâm Văn gần như trực tiếp biểu lộ ra sự ghét bỏ, tên đệ đệ này mới giống người mang thiết lập Bạch Liên Hoa đó được không?

Ngược lại cô muốn biểu hiện vui vẻ một chút, nhưng mà một là cô không thể nói chuyện, hai là không thể ra cửa, còn phải tùy thời chịu đựng uy hiếp lật xe.

Nói thật, cô cảm thấy con nhện đang nhả tơ trong góc tường kia sống còn vui vẻ hơn cô.

Hệ thống kịp thời dụ dỗ nói: "Tiểu tử tử, ta có giải dược nè, ăn vào ắt thấy hiệu quả chữa trị nha! Hệ thống mang cô trang bức* mang cô bay!"

* **Trang bức** (装逼): giả vờ, làm ra vẻ. (theo Baiken)

Lâm Văn cười lạnh: "Mi đừng uống phí sức lực nữa, không ngủ được hắn ta sẽ không đi!"

Hệ thống bắt đầu gât lệ nói: "Lúc vừa mới bắt đầu cô không phải như vậy, rõ ràng không tham nam sắc mà."

Lâm Văn: "Vậy mi nói cho ta biết, sau khi ta ăn giải được, có thể bay ra khỏi lòng bàn tay của hấn không?"

Hệ thống chỉ giữ trầm mặc.

Lâm Văn nói tiếp: "Bây giờ đồ dành ta thành thân, đêm động phòng hoa chúc đại chiến ba trăm hiệp, với việc ta chạy trốn bị bắt trở về đánh một trận, mi chọn cái nào?"

Hệ thống giãy dụa: "Cô có thể không chọn cả hai mà."

Lâm Văn cười lạnh: "Được, đi, bây giờ lật xe ngay đi."

Không biết là đuối lý, hay là bị Lâm Văn chọc giận đến cẩu kinh, nửa ngày sau hệ thống đều an tĩnh như gà.

***

"Ngày mai sẽ thành thân rồi, tối nay đêm độc thân cuối cùng của chúng ta. Ta có mang rượu hoa đào đến, cùng tỷ tỷ không say không về."

Lúc Lâm Trí nói lời này, Lâm Văn cũng không có phản ứng gì.

Suy cho cùng, cho dù có là đêm cuối hấn cũng sẽ không bỏ qua cho cô. Từ sau khi cô đến Bắc địa, bọn họ hầu như cả ngày lẫn đêm đều ở cùng nhau, khiếu thâm mỵ của cô sắp mệt chết rồi.

"Tỷ tỷ có lời gì muốn nói với ta, cứ viết ra đi. Chúng ta đã hơn bảy năm không gặp, ta vừa thấy được tỷ tỷ đã kim lòng không được, vẫn chưa trò chuyện cùng tỷ tỷ thật tốt."

Lâm Trí cảm giấy bút tột, tự giác đẩy về phía cô, tràn ngập mong đợi nhìn cô.

Lâm Văn nhắc bút lên liền viết: Trước ngày thành thân, hai bên phu thê không được phép gặp mặt, nếu không sẽ đại hung.

Thần sắc Lâm Trí ngưng lại, ánh mắt hiện lên vài phần buồn bực, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh.

Ngón tay của hấn nắm tờ giấy kia qua, mặt không đổi xé rách.

"Tỷ tỷ vừa mới viết gì vậy? Có một số chữ ta không biết." Hấn giật giật khóe miệng, lại lộ ra loại vẻ mặt vô tội kia.

Trong lòng Lâm Văn điên cuồng hừ lạnh: "Đây không phải đệ đệ mà ta nuôi, là tên giả mạo!"

Hệ thống không rõ ràng cho lắm: "Sao thế? Tiểu biến thái không thể là giả được nha, ai dám giả mạo hấn chứ."

Lâm Văn: "Hấn cũng không khen chữ viết của ta đẹp! Đầu ta treo lên xà lấy dùi đâm dùi luyện rất lâu đó! Bình thường hấn đều khen ta ba trăm sáu mươi độ, vậy mà hôm nay lại xé giấy viết đẹp của ta! Thứ đồ chơi phá của!"

Hệ thống không xác định nói: "Kí chủ, xin cho phép ta nhắc nhở cô nên giữ mặt mũi một chút. Hấn là Bao Ngược, không phải đệ đệ mà cô mê."

Lâm Văn thờ phỉ phò không để ý đến hệ thống, ánh mắt nhìn thẳng vào Lâm Trí.

"Tỷ tỷ, tỷ nhất định phải gả cho ta. Kể từ lúc ta biết chúng ta không phải tỷ đệ ruột, trong lòng ta đã nhận định tỷ là nương tử của ta. Tỷ trốn không thoát đâu."

Lâm Trí vẫn còn tâm bình khí hòa thuyết phục cô, dường như muốn cô thừa nhận việc hôn nhân này.

Lâm Văn cười lạnh, lần nữa nâng bút như rồng bay phượng múa.

Cô viết xong liền nhét tờ giấy vào tay Lâm Trí, chờ sau khi hấn xem xong, sắc mặt nam nhân gần như ngưng kết thành băng trong nháy mắt.

Lâm Trí thường ngày luôn vô cùng cường thế, bây giờ lại hơi thất thố, sắc mặt trắng bệch, lỗ tai lại mang theo ửng đỏ, tựa như đang xấu hổ vì chuyện gì đó.

"Ta đi một chút sẽ về." Hấn nói xong lập tức chạy nhanh như thỏ.

Để lại một mình Lâm Văn ở trong phòng lau nước mắt, nếu cô có thể nói chuyện chỉ sợ đã sớm cao giọng cười to.

Trên tờ giấy kia viết: Có phải đệ giấu ta lén lút ăn đậu hủ thú vị không? Ta ngủ thấy mùi tỏi.

Hệ thống chẹp chẹp miệng: "Khi dễ hấn vui lắm hả?"

Lâm Văn nghiêm túc nói: "Dù sao cũng vui hơn khi dễ mi. Ta cũng không có phá vỡ thiết lập, Bạch Liên Hoa thích ăn đậu hủ thúi, thiên hạ này có một không hai."

Hệ thống: "..."

Cho nên nó cái hệ thống này dễ chọc đến thế à?

Lâm Trí làm như không có việc gì trở về, trên mặt còn có chút đỏ ửng, lộ ra thẹn thùng hiếm thấy.

Tuy hấn cố gắng giả vờ trấn định tự nhiên, nhưng lỗ tai đỏ vẫn chưa hạ nhiệt đã bán đứng hấn.

Hệ thống lập tức báo cáo Lâm Văn: "Sau khi hấn súc miệng xong, còn ngậm hương hoàn, đồng thời hỏi qua ba người hầu, trong miệng hấn có mùi gì khác thường không."

Lâm Văn thỏa mãn gật đầu, lần nữa viết xuống một câu mới.

—— Ta muốn ăn đậu hủ thúi, đệ còn không?

Truyện chi đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Sau khi Lâm Trí xem xong, thân thể lại cứng đờ.

Lâm Văn ra vẻ bất mãn nhũn mày, lần nữa viết: Từ nhỏ ta đã dạy đệ không được ăn mảnh với tỷ tỷ, vậy mà đệ không chừa cho ta.

"Ta không có ăn, Bắc địa không có món đó, nếu tỷ tỷ muốn ăn, ta tìm đầu bếp làm cho tỷ ——"

Lúc Lâm Trí nói chuyện ngữ khí có chút chột dạ, cúi đầu lộ ra vẻ đặc biệt ủy khuất.

Có điều hấn còn chưa nói xong, Lâm Văn đã nở nụ cười, cô đưa tay chọc chọc ngón tay Lâm Trí, cầm bút vẽ một con rùa lên giấy.

Lâm Trí thấy được nụ cười trên mặt của cô, bỗng nhiên khẽ giật mình, ngay sau đó thần sắc nhìn cô cũng trở nên cực kỳ dịu dàng.

Đôi mắt đen nhánh kia, tựa như quân cờ đen đặt trong dòng suối, ónh nhuận mà tinh khiết.

Lâm Văn nhìn ánh mắt hấn, lập tức báo cáo với hệ thống: "Toi đòi, ta cảm thấy ta sắp bị làm rồi."

Dường như nghiệm chứng lời cô nói, Lâm Trí gần như lập tức cúi người xuống, hôn lên môi của cô.

Nụ hôn này vô cùng chăm chú, cũng rất nhẹ nhàng.

Bờ môi hấn nghiền ép môi Lâm Văn, mỗi lần chạm vào từng chút một đều mang đến cảm giác tê tê đại đại, hệt như có dòng điện chạy qua.

"Tỷ tỷ, tỷ gạt ta."

Đầu Lâm Trí dựa vào đầu cô, thấp giọng lên án một câu.

Lâm Văn thì bất mãn nhũn mày đến, lúc hôn làm ơn nghiêm túc một chút đi.

Cô phàn nàn với hệ thống: "Kỹ thuật cưỡng hôn của tên bạo ngược này không tốt lắm, đánh giá kém!"

Hệ thống cười lạnh: "Cho nên cô chơi trò đậu hủ thúi, chính là vì một nụ hôn sáo lộ* này?"

* **Sáo lộ (套路):** chỉ những hành động lừa gạt, giả dối để đạt được mục đích, từ đó tạo thành một loại hành vi theo thói quen. (Theo baike)

Lâm Văn ra vẻ thẹn thùng nói: "Cái này mà cũng bị mi nhận ra, tình thoảng phải có một chút tình thú chứ."

Hệ thống: "Cô có thể làm vậy, nhân tố bạo ngược của đệ đệ cô sẽ giảm xuống, chúc mừng cô bắt đầu lại."

Lâm Văn tròn mắt há hốc mồm, mi có ngon thì qua đây, xem ta có đánh chết mi không!

"Tỷ tỷ, tỷ không tập trung."

Lâm Trí lại cúi đầu xuống lần nữa, dùng tay nhẹ bóp lấy cằm của cô, khiến cô hé miệng ra.

Đầu lưỡi của hấn lập tức thừa lúc vắng mặt vào, đảo loạn sự bình tĩnh của cô, câu quần lấy đầu lưỡi cô, nhảy múa cùng một chỗ.

Mấy tờ giấy trên bàn rơi tán loạn đầy đất, Lâm Trí vẫn là một mao đầu tiểu tử, đối mặt với người mình đã thích từ nhỏ, sớm đã động tình.

Lúc hai người tách ra, trong mắt Lâm Văn phủ kín một tầng hơi nước, bờ môi đỏ bừng như vừa tô son.

"Càng ngày càng thích tỷ tỷ, thích đến mức muốn ăn tỷ tỷ vào bụng, để tỷ tỷ mãi mãi chỉ có thể đi cùng với ta. Sẽ không gạt ta, cũng không thể rời khỏi ta, ngoại trừ phụ thuộc vào ta, nơi nào cũng không đi được."

Lâm Trí giống như đã nhập ma, thấp giọng nỉ non bên tai cô.

Hai đầu gối hần quỳ xuống trước mặt Lâm Văn, hai tay nâng hai má của cô, cúi đầu xuống chậm rãi khề hôn cô.

Từ cái trán đến mũi, từ gương mặt lại đến bờ môi, loại động tác hôn mỗi một chỗ đều không buông tha này, hầu như mỗi ngày đều sẽ xảy ra.

Chỉ có điều lần này, kèm theo hần thấp giọng tỏ tình, tràn ngập vài phần quý dị.

Lâm Văn bắt đầu phát run lần nữa: "Hệ thống, không phải mi nói chỉ số bạo ngược của hần đã giảm xuống sao? Đây là mẹ nó chưa lật xe đã muốn ăn ta!"

Hệ thống cười lạnh: "Nè nè, kí chủ chỉ muốn ngủ đệ đệ của chúng ta, rốt cuộc cũng biết sợ hãi trước sự đùa bỡn của Bạo Ngược rồi chứ gì? Cô chớ có run, còn phải cùng hần động phòng hoa chúc nữa đó. Chờ sau này lật xe thật, hần cũng sẽ làm cho cô một cái bài vị mà, chớ sợ chớ sợ nha, có nam nhân ngủ là được!"

Lâm Văn bị hệ thống trào phúng đến không muốn mở miệng, cảm thấy trái tim mình càng thêm lạnh giá.

Hiện tại cuối cùng cô cũng cảm nhận được trên đầu chữ sắc có một cây đao, đáng tiếc là đã chậm

"Tỷ tỷ, bây giờ tỷ không nên quá kích động, giữ sức lực đến lúc chúng ta động phòng rồi lại kích động, như vậy ta có thể cảm nhận được sự nhiệt tình của tỷ."

Lâm Trí thấy cô run như cây sậy, nụ cười trên mặt ngược lại càng thêm rõ ràng.

Hần dịu dàng vén tóc rối trên trán cô ra sau tai, hoàn toàn chính là trạng thái thử hóa thân thành phu quân. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

Lâm Văn càng run lợi hại hơn, ta sai rồi đại huynh đệ, loại chuyện ngủ người này chỉ là lời nói ngoài miệng mà thôi, đao thật súng thật làm ta rất sợ đó.

***

Bên ngoài tiếng pháo nổ từng trận, đập vào mắt đều là màu đỏ rực.

Lâm Văn đội mũ phượng nặng nề, chỉ cảm thấy cổ của mình sắp mỏi đến gãy mất.

Cô là người mới đến Bắc địa, không quen biết ai, càng đừng nói đến có thể có bạn khuê mật để thêm trang.

Cuối cùng vẫn là Mộc Nhu nhận lệnh Lâm Trí tới, hôm nay nàng mặc một bộ váy màu hồng nhiều lớp, trên váy thêu bướm vờn hoa, quả thật nhìn rất xinh xắn.

Lâm Văn vẫn chưa đội khăn tân nương, nhưng đã trang điểm xong.

Da dẻ trắng nõn như là trứng gà đã bóc vỏ, tân nương từ vừa trang điểm lúc sáng sớm, sẽ có bà tử toàn diện cầm sợi tơ cọ lên mặt, tục xưng là se lông mặt, ngay cả một sợi lông tơ nhỏ bé cũng không để lại.

Miệng anh đào nhỏ nhắn đỏ bừng, mặt mày như vẽ.

"Tỷ tỷ thật đẹp, tựa như tiên nữ bước ra từ tranh vẽ vậy." Mộc Nhu dẹo miệng, bởi vì có Lâm Trí đồng ý, giờ phút này nàng cũng hi hi ha ha buông thả tính tình.

Lâm Văn câu môi cười yếu ớt, mang theo vài phần mất tự nhiên.

Trước đó chính cô cũng đã nhìn qua gương, nói thật là cũng chưa từng gặp qua tân nương từ nào xinh đẹp như vậy, cô nhìn thấy chính mình cũng có thể cứng.

Đương nhiên hệ thống vẫn luôn máng cô không biết xấu hổ.

"Lần này tiên sinh tới làm cao đường, đến lúc đó khi tỷ tỷ quỳ lạy đừng có nhận lầm người, chính là lão đầu nhi râu bạc kia, nhìn già nhất ấy."

Mộc Nhu nhẹ giọng nói với cô quá trình bái đường, dù sao Lâm Văn cũng không thể nói chuyện, vẫn luôn mỉm cười nhìn nàng ấy.

"Ta suýt quên lúc đó tỷ tỷ mang khăn tân nương không thể nhìn thấy, không sao, Lâm Trí sẽ mang tỷ theo. Tiên sinh một tay cứu Lâm Trí, đồng thời cũng

dạy hấn võ công, ta và hấn thật ra cũng xem như là sư tỷ đệ. Chẳng qua hấn là đồ không có lương tâm, không chịu nhận tiền sinh làm sư phụ..."

Mộc Nhu vẫn đang lú lo không ngừng nói gì đó, bên ngoài đã thúc giục, hiển nhiên là Lâm Trí đã chờ không kịp nữa.

"Chưa thấy hấn vội vã như vậy bao giờ, sau này chắc chắn hấn sẽ là một tên sợ vợ, tỷ tỷ phải thay bọn ta giáo huấn hấn thật tốt đó!"

Nàng dịu dàng cười một tiếng, cầm lấy khăn tân nương màu đỏ che khuất tầm mắt Lâm Văn.

Bên trên khăn tân nương đỏ thắm thêu uyên ương nghịch nước, lúc tấm khăn tân nương mềm mại kia chạm đến gương mặt, chớp mũi Lâm Văn ngửi được một mùi hương ngọt ngào.

Tầm mắt trở nên mơ hồ, bóng tối xâm nhập đến.

Tác giả có lời muốn nói: ta tới nè, hôm nay viết hơi trễ, khúc dạo đầu không khổng chế tốt lắm.

Cho ta điểm cổ vũ a, các tiểu thiên sứ!

Để cho ta có động lực đổi mới, ta hi vọng mình tràn ngập Hồng Hoang chi lực!!!

Tiểu Bạo ngược không đủ động lực để các người lưu lại dấu móng vuốt sao? Là hấn không đủ đẹp trai, hay là chưa đủ lưu manh?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (10)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lúc Lâm Văn tỉnh táo lại, trên thân còn mặc một bộ hi phục đồ rực.

Tay chân của cô mềm mại vô lực, trên cổ tay bị xích sắt buộc lại, hơi động đập, liền phát ra tiếng vang "Sàng sạt".

"Người đã tỉnh."

Trước mắt hiện ra một thân ảnh mơ hồ, đầu Lâm Văn đau muốn nứt, người kia dứt cho cô uống hai ngụm nước, Lâm Văn mới thật sự tỉnh táo lại.

Mộc Nhu cầm khăn gắm trong tay, cẩn thận từng li từng tí lau mồ hôi trên trán thay cô.

"Đây là đâu? Người muốn làm gì?"

Lâm Văn kinh ngạc phát hiện mình vậy mà có thể nói chuyện, tuy giọng nói khàn khàn khó nghe, nhưng chí ít đã có thể trao đổi bình thường.

"Giọng của người thật là khó nghe, chẳng trách Lâm Trí không cho người mở miệng, nếu không coi như phá hủy mỹ quan của người."

Mộc Nhu đưa tay che miệng, cười đến đặc biệt ngượng ngùng.

Lâm Văn chỉ muốn trợn trắng mắt, người này quả nhiên có song thương* rất thấp.

*Song thương (双商): IQ và EQ

Cô ở trong lòng kêu gọi hệ thống: "Mi chết rồi hả?"

Hệ thống: "Chưa chết, cô còn sống thì sao ta có thể chết."

Lâm Văn cực kỳ lạnh lùng dối nó: "A, ta bị người ta bắt, trước đó ngay cả cái rắm mi cũng không thả, trong mắt ta mi và người chết không có gì khác biệt."

Hệ thống yếu ớt thanh minh cho bản thân: "Ta muốn nhắc nhở lắm chứ, kết quả còn chưa nói cô đã xỉu mất."

Ha ha, tại cô chắc?

Hệ thống quyết định mạnh mẽ lên, bắt đầu phổ cập khoa học kịch bản cho cô.

"Mộc Nhu có một người tỷ tỷ gọi là Mộc Tiêm. Từ nhỏ thân thể đã không tốt, nhưng lại ái mộ Bạo Ngược, đã không còn sống được lâu nữa nên muốn gả cho hấn làm thê tử. Mộc Nhu liền đánh tráo hai người."

Lâm Văn nhú mày, hơi không tin lắm: "Không phải chứ? Lúc ấy trong phòng đều là thủ hạ của Lâm Trí, sao cô ta có thể đánh tráo được? Cái logic này của mi không đúng!"

Hệ thống chắc chắn lên tiếng: "Ta tốt bụng tiết lộ kịch bản cho cô một lần, cô cái đồ không có lương tâm còn nghi ngờ ta? Sao logic lại không đúng, trong tiểu thuyết đều viết như thế, tối hôm qua ta vừa xem hết mấy quyển."

Lâm Văn: "Ha, mi còn đọc tiểu thuyết, nói ra mấy quyển nghe thử chút."

Hệ thống có chút kiêu ngạo nói: "Đương nhiên, hệ thống bọn ta cũng rất thức thời, nghiên cứu tiểu thuyết, bắt kịp thời đại rất nhanh đó. « Bá đạo tổng tài yêu ta », « Tà Vương tiểu yêu phi », « Lãnh hậu của quý hút máu » các loại tiểu thuyết từ cổ chí kim trong và ngoài nước..."

Lâm Văn: "..."

Cô cảm thấy hệ thống đã trúng độc rất nặng, xem trong một buổi tối, trí thông minh đã tăng trưởng đến số âm

"Dung mạo của ngươi không đẹp bằng tỷ tỷ của ta, giọng nói cũng không êm tai như tỷ ấy, cách đối nhân xử thế càng không bằng. Các mặt của ngươi đều kém, ta cũng không thể hiểu nổi Lâm Trí vì sao có mỹ nhân như tỷ tỷ lại không cần, hết lần này tới lần khác phí hết tâm tư thích ngươi."

Mộc Nhu đưa tay sờ mặt của cô, móng tay thật dài vạch tới vạch lui bên mí mắt của cô, giống như sợ ý một chút sẽ móc luôn tròng mắt của cô ra vậy.

Lâm Văn giả bộ sợ hãi run rẩy mí mắt, Mộc Nhu thấy cô không lên được mặt bần như thế, lại cười nhạo một tiếng.

"Ngươi bị hấn bỏ thuốc nhốt trong trạch viện, có vẻ như là không tỉnh nguyện. Nam nhân đúng là hèn hạ, thích hấn thì hấn không cần, không thích hấn hấn hết lần này tới lần khác cố tình ép buộc."

Mộc Nhu đưa tay vỗ nhẹ hai cái lên mặt cô, giọng nói vừa dứt, liền lấy khăn gấm từ trong tay áo ra, lau ngón tay mình.

Lâm Văn vốn dĩ còn muốn tiếp tục giả bộ, nhưng nhìn thấy loại động tác này của nàng ta, lập tức mất hứng.

"Háo muối tử, cũng lau mặt giùm ta một chút đi. Tay của ngươi chắc chắn đã sờ qua rất nhiều thứ, thân thể của ta yếu ớt quá, chịu không nổi mấy thứ bẩn thỉu chạm vào dù chỉ một chút."

Không thể không nói, luận tìm đường chết ai cũng không dám giành với Lâm Văn.

Động tác lau tay của Mộc Nhu bỗng nhiên dừng lại, trên mặt biểu lộ vừa kinh vừa giận, cuối cùng trực tiếp quăng cái khăn gấm kia lên mặt cô.

Hiện tại toàn thân Lâm Văn không còn chút sức lực nào, miễn cưỡng dùng tay gạt khăn gấm xuống.

"Tuổi ngươi vẫn còn quá trẻ, ngay cả loại chuyện như tình thú này cũng không biết. Ta và A Trí từ nhỏ đã tình đầu ý hợp, sở dĩ hấn vậy khổn ta, không phải vì sợ ta chạy, mà là ta thích thế. Hấn hung mãnh hữu lực như vậy, mà ta lại mềm yếu bất lực, khi ta nằm trong ngực của hấn, bị hấn dùng sức siết chặt, ta cảm thấy hấn đang mang bay lên tận trời..."

Lâm Văn nhẹ nhàng câu khoe môi lên, trong nụ cười của cô chứa đựng vài phần thỏa mãn, thậm chí còn duỗi đầu lưỡi đỏ tươi ra, chậm rãi liếm láp khoe môi của mình.

Động tác chậm rãi kia, lộ ra ý vị dẫn dụ không nói nên lời.

Sắc mặt Mộc Nhu xanh trắng lẫn lộn, nàng ta nâng tay lên dường như muốn cho Lâm Văn một bạt tay, nhưng cuối cùng vẫn không ra tay.

"Ta không bị ngươi lừa đâu, qua đêm nay, tỷ tỷ của ta sẽ là chính thê của Lâm Trí, để ta xem các ngươi tình sâu nghĩa nặng như thế nào. Hấn ngủ với những nữ nhân khác, ngươi còn cười được hay không!"

Lâm Văn nghe xong lời nàng ta nói, bỗng nhiên cười to: "Hấn là ngươi không phải nữ tử Bắc địa, danh môn quý tộc ở kinh đô bọn ta đều có một ước định đã thành quy củ, đó chính là trước khi thiếu gia cưới vợ, phải ngủ với thông phòng để biết chuyện đời, đêm động phòng hoa chúc sẽ không tồn thương đến thê tử. Đánh văt và cho tỷ tỷ ngươi rồi."

Hệ thống bắt đầu vỗ tay cho cô: "Ồi, cô vì tìm đường chết mà liều mạng thật nha. Ngay cả loại phong kiến ác độc còn sót lại này cũng lấy ra làm bảo điển để dùng."

Lâm Văn cười lạnh: "Làm tiểu bạch hoa đủ rồi, ta không thể ngoài miệng đùa giỡn một chút uy phong chắc, muốn áp đảo kẻ địch, phương pháp đơn giản

nhất chính là không biết xấu hổ."

Mộc Nhu đứng cạnh giường, âm tình bất định một lát, bỗng nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta đổi ý rồi, vốn dĩ định chờ tỷ tỷ đỡ dành được Lâm Trí sẽ cho người toàn thân. Hiện tại ta sẽ tìm một chút việc vui cho người."

Truyện chi đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Nàng ta vừa nói vừa ngồi xuống bên giường, từ trong ngực lấy ra một cái bình ngọc.

Đôi mắt Lâm Văn trừng lớn, trong lòng đang điên cuồng phản nản với hệ thống: "Không phải cô ta tính đi rồi à? Sớm biết cô ta muốn thu thập ta, ta cũng không trang bức làm gì."

Hệ thống trào phúng cô: "Trang bức cũng có nguy hiểm. Tiểu tỷ tỷ, nếu cô lật xe ở đây, ta sẽ cho cô biết rõ trên đời này còn có chuyện đáng sợ hơn cả cái chết:-)."

Mộc Nhu móc ra một viên thuốc màu đỏ từ trong bình, trực tiếp nhét vào trong miệng của cô.

Lâm Văn im lặng cứng họng, mỗi lần sắp đến thời điểm xong đời, cô đều bị ép uống thuốc viên.

"Viên thuốc này gọi Quán Tơ Tinh, lúc phát tác người thú bất phân, được hiệu kịch liệt. Tỷ tỷ không biết xấu hổ như vậy, vẫn nên tìm vài người cho tỷ tỷ mới được. Đầu phổ đông có một cái miếu hoang, bên trong chắc sẽ có không ít tên ăn mày, hôm nay sẽ tìm bọn hắn đến hầu hạ tỷ tỷ thật tốt."

Mộc Nhu cảm khăn gắm lên, nhẹ nhàng thay Lâm Văn lau sạch khóe miệng, nụ cười trên mặt dạt dào, tựa như đang nhớ đến chuyện thú vị gì đó.

Lâm Văn bị dọa đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không muốn đâu, cô là chòm Xử Nữ có bệnh thích sạch sẽ, có thể mang đám ăn mày đi tắm rửa trước được không.

"Nói mới nhớ, đêm nay Lâm Trí cũng uống thuốc này, chắc hẳn được hiệu đã phát tác rồi. Tỷ tỷ của ta có dáng vẻ khuynh quốc khuynh thành, chắc hẳn đã sớm quên mình muốn nhào tới rồi. Người chờ một chút, ta sai người tìm khoái hoạt cho người."

Mộc Nhu nheo mắt lại, không hề nhìn thấy khí chất nhu hòa trước đó nữa.

Chờ đến khi trong gian phòng chỉ còn lại một mình cô, Lâm Văn chỉ cảm thấy thân thể trở nên là lạ, toàn thân nóng lên.

Trên mặt của cô bị nóng đến đỏ bừng rực, giống như vừa uống hai vò rượu mạnh vậy.

Lâm Văn run rẩy: "Hệ thống, nhanh nhanh nhanh!"

Hệ thống lạnh nhạt nói: "Sao nữa? Chỗ này của ta không cung cấp dịch vụ bảo vệ sức khỏe nha, hệ thống bọn ta chỉ có thể giao lưu tinh thần."

Lâm Văn im lặng cứng họng: "Cho ta thuốc giải mau lên, Không phải mi muốn để ta lật xe vì xuân được đấy chứ? Chết như vậy cũng quá thảm rồi."

Hệ thống trầm tư một lát, mới nói: "Không, chết càng thảm càng tốt, chờ ta hồ kí chủ số 889, sẽ để cô ấy thể nghiệm một chút. Lên xe của ta, muốn ngủ nam nhân sẽ có kết cục này, ha ha."

Lâm Văn nổi giận: "Có phải mi vừa nói đến chữ "Hồ" không hả! Ta biết mi không phải thứ gì tốt mà!"

Cô bên này đang đấu võ mồm với hệ thống, muốn di dời lực chú ý.

Nhưng lại không có tác dụng, xuân dược này chắc hẳn là hồng biến thập lý bát hương*, được hiệu mạnh mẽ như vậy.

* Chi phạm vi rộng lớn.

Chỉ mới qua không lâu, cô đã cảm thấy trên thân giống như có ngàn vạn con kiến đang gặm cắn, toàn thân vừa ngứa vừa đau, trong lòng còn trống rỗng.

Lâm Văn gần như bắt đầu kêu rên: "Hiện giờ ta rất muốn cực nóng, nóng hổi, cứng rắn, trắng kiện —— "

Hệ thống chấn động nói: "Thật không ngờ cô lại là loại này đấy Lâm Văn, từ trong xương cốt đã phóng đăng, chắc chắn."

"Ta cần một cái bàn ủi, sau đó đốt đến lửa cháy rực, bỏng chết mi cái hệ thống lật xe vô dụng này. Đồ hệ thống vô dụng, hủy thanh xuân của ta, gạt ta lên xe, mỗi ngày lật xe..." Lúc Lâm Văn phản nản, giọng điệu cũng chưa âm run, ngọt ngào, khiến người ta nhớ tới ngành nghề sắc tình nào đó.

Hệ thống: "..."

Cuối cùng hệ thống vẫn phát lòng từ bi: "Cho cô thuốc giải nè, sau này thu liễm lại, chúng ta vẫn là bạn tốt!"

Hệ thống vừa dứt lời, trong miệng Lâm Văn liền có thêm một viên viên thuốc, cô "răng rắc" nhai nát, than thở nói: "Ngọt ghê, cho gia viên nữa!"

Trên đời này ăn thuốc giải xuân được như ăn kẹo, ngoại trừ Lâm Văn, không có người khác.

Lúc cửa bị đá văng ra, Lâm Văn đang nằm trên giường, vô cùng vui sướng ca hát cho hệ thống nghe.

Hệ thống đã liên tục yêu cầu cô dừng đầu độc lỗi tai của nó nữa, thế nhưng Lâm Văn luôn là người lấy oán trả ơn, vì vừa mới có được viên thuốc giải kia, cũng phải hát mừng cho xong.

Nghe được tiếng bước chân, Lâm Văn ngay cả đầu cũng không quay lại: "Ôi chào, tiểu muội muội ác độc về kìa. Hệ thống, lát nữa nhớ phải mở bàn tay vàng cho ta đó, để những tên khát cái kìa tự loát, nếu không ta sẽ hát thêm năm trăm bài cho mi nghe."

Trên mặt của cô vẫn duy trì bi thương mà lo lắng, nhưng trong lòng lại vô cùng vui sướng.

Hệ thống trả cho cô tiếng cười lạnh lùng.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, rốt cuộc ta cũng tìm được tỷ rồi." Giọng nói quen thuộc truyền đến, cuối câu chứa đựng sự khàn khàn và ảm đạm.

Trong lòng Lâm Văn run lên, cô cố sức xoay đầu, chỉ thấy Lâm Trí mặc hi phục, một đôi tay trắng nõn dính đầy máu tươi, trên tay còn cầm một thanh trường kiếm đã không thấy rõ màu sắc lúc đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, hai mắt Lâm Trí sung huyết, hệt như Tu La ăn thịt người.

"Keng" một tiếng, trường kiếm trong tay hắn rơi xuống đất, bước nhanh đến bên giường, vọt thẳng về phía cô.

Chóp mũi Lâm Văn lập tức bị mùi máu tươi vùi lấp, cô há miệng vừa muốn nói gì, bờ môi đã bị hung hăng cắn lên.

"A ——" cô ra sức quay đầu, muốn nói gì đó, kết quả là bờ môi người kia lập tức duỗi đi theo, đầu lưỡi luồn vào trong miệng của cô, tiến quân thần tốc, trực tiếp đâm về phía cổ họng của cô, tựa như hận không thể đâm chết cô vậy.

Tác giả có lời muốn nói: đợi lâu, ta gần đây thân thể không tốt lắm, ho khan một mực rất khó chịu, ban đêm ngủ không được.

Ngày mai có xe, của đồng, nghèo khó bản _(:3" <)_ không muốn chờ mong mua! (*ゝ 3 へ)

Tạ ơn chờ đợi tiểu đồng bọn, cầu một phát dịch dinh dưỡng nha ~

Dương: Chương sau có gì đây ta?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (11)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lâm Văn cảm thấy cuồng hống của mình như bị ai đó ngăn chặn, khí lực của Lâm Trí rất lớn, hắn tựa như một con báo đang phát cuồng, ra tay không hề đúng mực.

Ngay lúc cô còn đang nghĩ liệu mình có bị đâm thành người câm luôn hay không, bên tai đã truyền đến một tiếng "Xoạt", y phục bị mạnh bạo xé ra, lộ ra áo trong đơn bạc.

Lâm Văn không khỏi rụt rụt thân thể, chỉ là loại cử động nhỏ bé này rơi vào trong mắt Lâm Trí, đó chính là ý muốn kháng cự, càng thêm khiến cảm xúc của hắn kích động.

"Ừm——" cô muốn mở miệng nói chuyện trấn an hắn.

Thiếu niên, người thật sự không cần phải gấp gáp, ta không chạy đâu mà.

Nhưng nữ nhân đều chỉ thích cá nước thân mật dịu dàng, điệu bộ của người bây giờ chính là kinh đào hải lãng* đó, ta sợ thân thể bé nhỏ này của ta sẽ

không chịu được a.

* **Kinh đào hải lãng** (惊涛骇浪): *sóng to gió lớn. Chỉ hoàn cảnh ác liệt hay việc phải trải qua những chuyện phức tạp khó khăn.*

Đáng tiếc Lâm Trí không nghe được suy nghĩ trong nội tâm của cô, vẫn hệt như con đũa hung hăng hút lấy cô, không chịu buông lỏng dù chỉ một chút.

Dù trong miệng đã tràn ngập mùi máu tươi nhẹ nhẹ, nhưng hắn không hề có ý định buông tha cô.

Bắt lấy nàng, hôn nàng, chiếm hữu nàng, xé nát nàng..

Trong đầu Lâm Trí toàn bộ đều là những hình ảnh không hài hòa, hơn nữa thân thể của hắn lại nóng đến kinh người, tựa như đang sốt cao vậy.

Thậm chí ngay cả đầu lưỡi giờ khắc này đang rong ruổi trong miệng cô, cũng giống như bàn ủi, khuấy loạn đến nỗi trong miệng muốn bốc lửa.

Lâm Văn cảm thấy cô cũng sắp bị đốt cháy, kinh hãi gọi hệ thống: "Đây là chuyện gì xảy ra? Phản ứng khi hắn bị trúng thuốc à?"

Cô nhớ mạng máng trước đó Mộc Nhu có nói, Lâm Trí cũng uống Quán Tơ Tình, cho nên bản thân hắn kích động là rất bình thường, nhưng kích động đến mức sắp tự bốc cháy, thật sự là hiếm thấy.

Hệ thống lạnh nhạt nói: "Hắn trúng thuốc đó!"

Lâm Văn gấp gáp nói: "Vậy mi mau cho hắn thuốc giải đi!"

Hệ thống nói: "Nhưng hắn không liên quan gì đến ta, ta chỉ để ý cô."

Lâm Văn đã khóc không thành tiếng: "Ta f***!"

Xem ra hôm nay là nhất định phải làm, trốn không thoát, giãy dụa cũng không thoát, cứ nằm ngửa mà hưởng thụ cho tốt đi.

Lâm Trí phát giác được cô không chuyên tâm, hung hăng cắn một cái lên đầu lưỡi cô, Lâm Văn bị đau, nước mắt cũng nhanh chóng chảy xuống.

Đáng tiếc hiện tại Lâm Trí đã hoàn toàn mất đi lý trí, ngoại trừ muốn cùng cô kết hợp ra, trong đầu không còn bất kỳ ý nghĩ gì khác.

Động tác của hắn càng thêm quá mức và kịch liệt, bàn tay luyện võ lâu ngày dao động trên người cô, vết chai móng trên gan bàn tay vuốt ve từng chút một.

Từ cổ họng đến xương quai xanh của cô, lại từ xương quai xanh hướng xuống, mỗi tác mỗi chỗ cũng không buông tha.

Cuối cùng ngón tay của hắn dừng lại ở một chỗ, nhẹ nhàng khuấy động.

Chân mày Lâm Văn nhíu chặt hơn, cô bị đau đến nước mắt rơi xuống.

Lâm Văn thất kinh liên hệ: "Hệ thống, hệ thống, ta bị sao vậy? Sao lại cứng ngắt vậy, nói thật nhìn thủ pháp hắn sờ ta này, chính ta nhìn còn muốn ướt, vì sao thân thể của ta lại lạnh cứng thế hả?"

Hệ thống bình tĩnh nói: "À, cô vừa ăn thuốc giải Quán Tơ Tình, thứ kia chính là sẽ khiến cô lãnh đạm trong vòng một ngày sau đó, ai đụng vào cũng vô dụng. Chúc cô may mắn!"

Lâm Văn sống không còn gì luyến tiếc: "Mi nói gì cơ?"

Đáng tiếc cô đã không nghe được thanh âm của hệ thống nữa, bởi vì Lâm Trí tiến công càng ngày càng mãnh liệt.

Hắn cảm nhận được Lâm Văn không thích hợp, rốt cục cũng chịu nả ra nói chuyện với cô: "Tỷ tỷ, nàng thả lỏng một chút, nếu không nàng sẽ bị đau."

Lâm Văn gần như ảm ức sắp khóc thành tiếng, không lừa người đại huynh đệ, ta thật sự muốn thả lỏng, nhưng hiện tại ta lãnh cảm a.

"Sắc tức thị không, không tức thị sắc. Bề khổ vô biên, quay đầu là bờ. Ta vẫn luôn xem đệ là đệ đệ, đệ —— "

Lâm Văn bắt đầu giảng Phật pháp cho hắn, hi vọng lúc Phật Tổ phổ độ chúng sinh, có thể thu phục luôn tên bạo ngược này.

Đáng tiếc Phật Tổ luôn bề bộn nhiều việc, nhất định là không để ý tới cô.

Lâm Văn còn chưa nói xong, miệng lại bị ngăn chặn lần nữa, hơn nữa nụ hôn này càng thêm kịch liệt hơn trước, cô gần như tưởng rằng đầu lưỡi của mình đã bị Lâm Trí nuốt vào trong bụng.

Lâm Trí càng ngày càng táo bạo, thân thể của hắn nóng hổi, đôi mắt đỏ lên, biểu hiện ra rõ ràng, giờ phút này hắn đang vận sức chờ phát động.

Lâm Văn vội vàng cầu cứu hệ thống: "Nhanh cứu ta, ta cảm thấy hắn nhất định là sắp làm ta, cho dù ta có biến thành một cỗ thi thể."

Hệ thống chẹp chẹp bữu môi nói: "Chắc chắc, cô lợi hại lắm cơ mà. Ngay cả Phật Tổ cũng có thể mời đến, cô đi mà tìm ông ta."

Lâm Văn bắt đầu nức nở giả bộ đáng thương: "Không, ta sai rồi. Phật Tổ không quản được người xa lạ như ta đây, mi là ba ba ta, mi không thể thấy chết mà không cứu được."

Hệ thống âm thầm phì nhỏ cô, Lâm Văn thật sự là người không biết xấu hổ nhất trên đời này.

Cô được dân được đến mức này, ngay cả gọi đầy số liệu như nó là ba ba, cũng không chút do dự.

Hệ thống thận trọng một lúc, nhìn Lâm Văn làm màu tìm đường chết đến nước mắt không dừng được, thật sự sắp bị Lâm Trí làm chết, mới phát lòng từ bi cho cô một viên thuốc.

"Con gái ngoan, chúc con tính phúc!"

Lâm Văn lập tức nuốt xuống, trong lòng thở phào một hơi.

Dần dần cô cảm thấy được thân thể của mình không cứng ngắc như vậy nữa, lúc Lâm Trí chạm vào, trở nên mềm mại mà nóng bỏng.

Lâm Trí cũng phát hiện biến hóa của cô, khoe miệng gio lên, trên mặt lộ ra một nụ cười tà tứ, giờ phút này hẳn hoàn toàn không muốn tiếp tục nhẫn nại nữa, trực đảo Hoàng Long*.

* **Trực đảo Hoàng Long** (直捣黄龙): thành ngữ TQ, thẳng tiến phủ Hoàng Long. Ý là "tiến thẳng vào sào huyệt địch" (Theo Baike)

Từ thời khắc hai người kết hợp kia trở đi, Lâm Văn liền trở nên không tỉnh táo nữa.

"Tỷ tỷ, ta thích nàng." Thời điểm trầm mê, cô nghe thấy Lâm Trí lẩm bẩm bên tai cô hết lần này tới lần khác, tựa như một loại ma chú cuốn lấy cô, thật lâu không chịu buông ra.

Trước mắt hần hết thấy đều bắt đầu trở nên mơ hồ, nương theo thân thể phập phồng lên xuống, ánh mắt cũng lay động theo.

Thân thể giống như đã không còn thuộc về mình, làm sao cũng cảm thấy không vừa lòng, rõ ràng cả người đã bốc cháy như liệt hỏa, nhưng vẫn không đủ như cũ.

Cô hoàn toàn giao mình cho Lâm Trí, bọn họ tựa như đang nắm tay nhau leo núi, mỗi lần trăm cay nghìn đắng leo tới đỉnh núi, lại lập tức nhảy xuống.

Từ đỉnh cao nhất rơi xuống, bên tai là tiếng hít thở của hần, trên môi là nụ hôn nóng như thiêu đốt của hần.

Loại cảm giác mê muội sáng khoái kia đánh tới, cô đầu choáng mắt hoa, tim đập rộn lên, không biết là đang ở trong mơ hay là hiện thực.

Đương nhiên chỉ vậy thôi vẫn chưa hết, quanh mình đều đỉnh núi cao vút trong mây, leo xong một ngọn lại một ngọn, hết lần này đến lần khác từ đỉnh núi rơi xuống, thể nghiệm các loại khoái cảm không giống bình thường.

Cuối cùng không biết là do khoái cảm quá nhiều, Lâm Văn không chịu nổi, hay là thân thể của cô quá mệt mỏi, căn bản không chịu nổi loại giày vò này. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

Tóm lại cô đã ngất đi trong quá trình đang leo núi, trong miệng còn lẩm bẩm: "Sao núi này lại leo mãi không hết!"

Ngày thứ hai, Lâm Văn là bị cảm giác mắc tiểu làm ghen tị.

Cô luôn luôn có thói quen ban đêm dậy đi nhà xí, nhưng từ tối hôm qua đến bây giờ, mặt trời vừa lên, sớm đã sắp không nhịn nổi.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Có điều sau khi mờ mắt ra, cô lại không lập tức đứng lên, toàn thân mềm yếu vô lực, giống hệt người sắp chết chỉ còn nửa hơi tàn.

Giọng nói của hệ thống vang lên: "Tối qua sướng không?"

Lâm Văn trì độn một lát mới nói: "Ta nhớ rõ là sướng muốn chết, sao bây giờ ta vẫn còn sống chứ, ta mẹ nó mãnh liệt yêu cầu lật xe!"

Cô phát hiện chuyện tối hôm qua quả thực đã trở thành tổn thương gấp trăm ngàn lần, một đêm trôi qua, cô hiện tại bán thân bất toại*, ngay cả mắc tiểu cũng không bò dậy đi nổi, chuyện này là sao.

* *Liệt nửa người.*

Ngữ khí của hệ thống có chút yếu ớt: "Lần đầu tiên cô yêu cầu lật xe lại là vì loại chuyện này, yên tâm, thân thể của cô đã trải qua cải tạo, một chút chuyện này Bạch Liên Hoa vẫn chịu được!"

Lâm Văn hầu như không phản bác được, điên cuồng phủ nhận hệ thống: "Ai nói với mi Bạch Liên Hoa có loại thể chất này! Mi kêu hấn ra đây, xem ta có đánh chết hấn không!"

Hệ thống nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "« Tiểu thể từ ngang ngược của ta » nói, quyền tiểu thuyết này hơn mấy trăm vạn chữ đó, ta xem một trăm đồng tiền mới được một nửa. Nữ chính chính là cái thể chất này, trọng phụ của nàng ấy dữ dội như hổ..."

Nội tâm của Lâm Văn như muốn sụp đổ, bởi vì hệ thống lại bắt đầu phổ cập khoa học tình tiết trong cuốn tiểu thuyết này.

Nói thật, tiểu thuyết mê hoặc người, xin hãy thận trọng lựa chọn mà đọc.

Loại thể chất dữ dội kia của nữ chính căn bản cũng không phải tiêu bạch kiểm yếu đuối, thể chất biến thái hoa ăn thịt người thì đúng hơn.

Chờ hệ thống thao thao bất tuyệt giảng đến đoạn nam chính bắt đầu dùng đao cụ trên choker nữ chính như thế nào, Lâm Văn nổi giận gầm lên một tiếng: "Câm miệng! Hiện tại là thời kì của đồng*, số liệu như bọn mi đều không đứng đắn thế à? Ta muốn khiếu nại!"

* **Cua đồng** (河蟹): pinyin là "hé xiè", đồng âm với từ Hài hòa (和谐) cũng đọc là "hé xiè", thường dùng để thay thế cho những từ ngữ không văn minh, không tiện nói ra. Thường có liên quan đến chuyện xxx.

Hệ thống âm ức nói: "Ta chỉ là đang tiến hành nghiên cứu thảo luận phạm vi học thuật bình thường thôi mà, cô không thấy ta có bao nhiêu cố gắng sao?"

Nói xong câu đó, nó liền sang một bên khóc chít chít.

Lâm Văn căn bản không muốn phản ứng với nó, vẻ mặt lạnh nhạt. Làm một mỹ thiếu nữ tối qua vừa thất thân mà nói, cô phải cẩn thận cảm nhận dư vị tình hình chiến đấu kịch liệt tới qua một chút, dù sao cũng có thuốc đặc hiệu tương trợ, sau này không chừng sẽ không còn hài hòa như thế nữa.

Cô đánh giá một lát, mới từ tỉnh táo lại từ trong trạng thái huyền diệu kia, đưa tay đề lên bụng.

Chắc chắn, bàng quang sắp nổ tung đã uy hiếp đến cô rồi.

Không còn cách nào, cô đành phải chống đỡ thân thể đứng dậy.

Xích sắt trên cổ tay đã bị mở ra ném sang một bên, bởi vì tối qua quá mức kịch liệt, đã ma sát thành một vòng vết máu, nhìn rất đáng thương.

Lúc này trên chân cô đã đổi thành một cái xiềng chân nhẹ nhàng, dây xích lại rất dài, đủ để cô tìm tới cái xô.

"Phù phù" một tiếng, cô mới vừa đi được một bước, liền trực tiếp ngã trên mặt đất.

Có trời mới biết hai cái đùi của cô đã bỏ trốn cùng tên khốn nào, căn bản không có cách nào chống đỡ được trọng lượng thân thể của cô, ngược lại hai cái đùi ngoại trừ đau nhức ra, trong mắt cô nó không khác gì gậy cùi lừa.

"Tỷ tỷ." Lúc Lâm Trí tiến vào, nhìn thấy cô ngã sấp trên mặt đất, vết máu trên cổ tay nhìn thấy mà giật mình.

"Nàng cứ như vậy không tiếp nhận được ta, muốn tự sát sao?" Hấn vội vã đi qua, một cước đá văng trường kiếm cách tay cô không xa.

Thanh kiếm này là tối hôm qua hấn một đường giết tới, cuối cùng ném ở nơi này, Lâm Văn không biết xui xẻo thể nào vừa lúc ngã ngay bên cạnh, trạng thái hai tay nắm chặt, giống như liệt nữ đang muốn tự sát để chứng minh sự trong sạch vậy.

"Ta không có ——"

Lâm Văn đưa tay, đại huynh đệ người nghe ta nói, tỷ tỷ ta rất kiên cường, còn muốn sống thêm năm trăm năm nữa, nếu vì tự sát mà lật xe, ta sẽ không được chết từ tế.

Đáng tiếc đáy lòng Lâm Trí hồ thẹn, liền nhận định Lâm Văn chính là nữ tử như vậy.

Hấn trực tiếp ôm cô lên giường, từ trong tay áo lấy ra một bình thuốc nhỏ, bôi thuốc cho cô.

"Chờ tỷ tỷ khỏe hơn chút, ta sẽ đưa tỷ tỷ đi gặp Mộc Nhu, à ta phạm sai lầm với tỷ tỷ, tất nhiên nàng nên tự mình trách phạt. Còn mấy ngày này, nàng phải an tâm nằm trên giường giải độc."

Giọng điệu của Lâm Trí ôn hòa, hấn cúi thấp mí mắt xuống, chăm chú thay cô bôi thuốc.

Lâm Văn không có cách nào thấy rõ ràng cảm xúc cuộn cuộn trong đôi mắt hấn, ngu ngơ hỏi một câu: "Giải độc gì?"

Quần Tơ Tinh, tối hôm qua bọn họ đã lật qua lật lại làm xong rồi mà.

"Được hiệu của Quần Tơ Tinh kéo dài đến ba buổi tối, còn hai đêm nữa, vất vả cho tỷ tỷ rồi!" Lâm Trí ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười với cô, thật tựa như hấn vẫn là tiểu đệ đệ sẽ dựa trong ngực cô nũng nịu vậy.

Tác giả có lời muốn nói: lại đây, đánh thẻ lên xe! Xe này ổn hay không, liền nhìn các người (:3" <)_

Ta muốn bắt đầu xông bang, mọi người có thể cất giữ, lưu trữ ẩn, thuận tiện công hiến một cái làm thu a mua! (*ゝ3 へ)

Về sau sẽ có tặng thêm ~

Dương: Khụ, chúng ta vừa mới ăn thịt xong đây, mọi người phát biểu cảm nghĩ đi nào ($\geq \nabla \leq$)

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (12)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Khóe mắt Lâm Văn giật giật, đồng thời hai chân của cô dường như đang kháng nghị, trực tiếp bắt đầu co rút căng gân.

Trên mặt cô lộ vẻ thống khổ, hai tay ôm đầu gối, nước mắt cũng chảy ra.

Nói thật, dáng vẻ hiện tại của cô cực kỳ giống thiếu nữ vừa trượt chân.

"Tỷ tỷ, nàng đừng hận ta." Lâm Trí đang bôi thuốc cho cô, tay run run, nói khẽ.

Lâm Văn nức nở: "Vậy đệ đừng lấy ta làm thuốc giải nữa, ta chịu không nổi."

Đại huynh đệ, tiểu huynh đệ của người quá phạm quy rồi, cái thể chất Bạch Liên Hoa này của ta có chút không chịu nổi đâu, cảm thấy chạm vào thân thể cũng muốn trầy da.

"Không sao, tục ngữ nói cật nhân chủy đoản*, tối hôm qua tỷ tỷ ăn nhiều thứ của ta như vậy, dù sao cũng phải nỗ lực trả giá cao một chút. Tinh huyết khó cầu, tỷ tỷ phải quý trọng mới được."

* **Cật nhân chủy đoản** (吃人嘴短): thành ngữ TQ, nghĩa là há miệng ăn của người ta thì không nói gì được người đó, tương tự như câu "Há miệng mắc quai" của VN. (Theo Tangthuvien)

Lâm Trí đưa tay ôm lấy cô, nhẹ nhàng vỗ lưng cô an ủi.

Lâm Văn khóc đến nấc, chửi bậy với hệ thống, cô chưa từng thấy người nào không biết xấu hổ như vậy.

Hệ thống cười lạnh phản bác, Lâm Trí đây là trò giỏi hơn thầy, ai oán đến khiến Lâm Văn càng thêm thương tâm.

"Tỷ tỷ, nàng đau ở đâu? Ta giúp nàng xoa xoa."

Lâm Văn cự tuyệt hần tới gần, đưa tay nhào nặn cái chân rút gân, cô cũng không dám lại để cho Lâm Trí tới gần, bởi vì mấy lần sờ soạng để bôi thuốc mới vừa rồi, hơi thở của tên đệ đệ không có tiền đồ này đã trở nên dòn dập.

Lâm Trí thấy cô lùi bước, nụ cười trên mặt càng sâu: "Tỷ tỷ, ta cảm thấy ta trúng độc nặng hơn rồi."

Ngón tay thon dài của nam nhân lần lên đùi của cô, ngón trỏ và ngón giữa tựa như đang leo lên cầu thang, từng bước một từ mắt cá chân lên đến đầu gối cô.

Không biết hần đã dùng thủ đoạn gì, hay là Lâm Văn quá nhạy cảm, cô chỉ cảm thấy mỗi lần đầu ngón tay của hần nhẹ nhàng dùng sức chạm vào, cơ thể cô cũng sẽ tê rần theo, hai cái đùi này giống như đã không phải là của cô nữa.

Lâm Văn ngẩng đầu nhìn hần, ánh mắt phức tạp.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, tựa như có ánh điện tụ hội, ánh mắt Lâm Trí tối sầm lại.

Hắn chậm rãi cúi người tiến đến bên cạnh cô, nhìn môi đỏ phần nộn mềm mại kia của Lâm Văn càng ngày càng gần, hắn không khỏi nuốt từng ngụm nước bọt.

Bờ môi của tỷ tỷ dù nói là tú sắc khả xan* cũng không đủ, chỉ cần hương qua một lần, sẽ tựa như không cách nào buông ra.

*Tú sắc khả xan (秀色可餐): sắc đẹp thay cơm.

Hai người cách càng ngày càng gần, hắn thậm chí còn ngửi được mùi hương thanh đậm trên môi son của cô.

Ngay khi Lâm Trí cho rằng mình sắp hôn lên, Lâm Văn lại đề lồng ngực của hắn lại: "Đệ đệ ngoan, ta không nhìn nổi nữa rồi, chuyện đệ muốn ta giải độc là chuyện của buổi tối, ta có thể đi giải quyết nỗi buồn không?"

Nhấn nhìn một đêm thật không dễ dàng mà, nếu không phải kỹ thuật lái xe của Lâm Trí quá điên cuồng, cô cũng không thể đến lúc này mới nhớ lại.

Sắc mặt Lâm Trí đen như đáy nồi, cuối cùng vẫn ôm cô đến cạnh cái bô.

"Đệ ra ngoài đi."

Lâm Văn đứng bên kia đã nửa ngày, cũng không thấy Lâm Trí có động tĩnh, thẹn đến đỏ bừng.

Cho dù nội tâm của cô vô cùng táo bạo, cũng không thể chấp nhận được lúc đi nhà xí có người ở bên cạnh nhìn.

Hệ thống lập tức bắt đầu trào phúng: "Không phải nữ sinh các cô thích tay cầm tay đi nhà xí à? Làm như không có ai đi chung sẽ tè ra quần ngay ấy, đệ đệ cô là đang quan tâm đến cảm thụ của cô đó, sao cô lại không cảm kích?"

Lâm Văn cười nhạo nói: "Có thể tay nắm tay đi nhà xí với nữ sinh bọn ta, ngoại trừ bạn cùng giới thì chính là bạn gay, xin hỏi đệ đệ ta thuộc dạng nào?"

Hệ thống không phản bác được, nhưng Lâm Văn vẫn không buông tha cho nó: "Vừa nhìn đã biết mi chính là gay trong gay, hiểu rõ nữ sinh bọn ta như thế."

Hệ thống lại bị kí chủ gắn cho cái mác gay lần nữa, nó cũng hơi choáng váng.

Lâm Trí còn tính là dễ nói chuyện, không tiếp tục dây dưa cô nữa, ngoan ngoãn đi ra, để lại một mình Lâm Văn đối mặt với hệ thống.

Đợi sau khi cô xong việc, mới cùng hệ thống nghiên cứu thảo luận tối nay có nên lại cho cô thêm một viên thuốc giải độc giải của Quán Tơ Tinh hay không, bằng không cô sợ mình vẫn sẽ lãnh đạm như cũ.

Hệ thống bình tĩnh nói: "Không cần, hiệu quả thuốc giải độc giải của Quán Tơ Tinh đương nhiên cũng duy trì ba ngày, bởi vì đó chính là Quán Tơ Tinh mà."

Lâm Văn bây giờ mới biết *: "..."

* Nguyên văn là "Hậu tri hậu giác".

Cho nên tối hôm qua cô lẫn lộn giày vò làm cái quỷ gì chứ, bị cho ăn Quán Tơ Tinh, yêu cầu thuốc giải với hệ thống, kết quả cuối cùng lại bị cho ăn một viên Quán Tơ Tinh khác.

Hệ thống dường như hiểu rõ xoắn xuýt trong nội tâm cô, rất không nể mặt nói: "Không phải tối qua cô nói giải được rất ngọt, giống như kẹo đường sao? Muốn một viên nữa không?"

Lâm Văn ảo não nói: "Mi cảm miệng!"

Cô đã thiếu năng một lần, kiên quyết không phạm lần hai được chưa.

Ăn giải được biến thành lãnh đạm, sau đó chờ đến khi Lâm Trí tìm cô giải độc, lại ăn một viên Quán Tơ Tinh, cô không rảnh rồi vậy đâu!

***

Lâm Văn vẫn luôn không biết Lâm Trí làm cái gì ở Bắc địa, bởi vì sau khi bọn họ trùng phùng, Lâm Trí không phải hù dọa cô, thì chính là nghĩ đến làm sao vác cô lên giường.

Bởi vì Mộc Nhu bỗng dưng tráo đổi tân nương tử là cô, Lâm Trí dường như mới nhớ tới phải nói về tình hình ở Bắc địa với cô.

"Tiên sinh là quân sư của Bắc địa, ông ta thu thập anh tài khắp thiên hạ, muốn tận diệt quyền quý ở kinh đô. Bảy năm trước đúng lúc đã cứu ta dưới vách núi, thấy ta là người có thể chịu được những chuyện mà người thường không thể nhẫn nhịn, cho nên truyền thụ cho ta một thân võ nghệ, hi vọng ta giúp ông ta một tay. Tỷ muội Mộc gia cũng là thủ hạ đắc lực của ông ta, Mộc Nhu tình thông kỳ hoàng chi thuật*, Mộc Tiềm——"

* Kỳ hoàng chi thuật (歧黄之术): ý chỉ y thuật, Hoàng là Hoàng đế Hiên Viên, Kỳ là thần tử của hắc Kỳ Bá. Tương truyền hoàng đế thường

cùng Kỳ Bá, Lôi Công thảo luận về vấn đề y học, nội dung đều ghi chép trong《Hoàng đế nội kinh》. Sau này được hậu thế tôn sùng nên dùng từ Kỳ Hoàng chỉ thuật thay cho y thuật trung y. (Theo Baike)

Hắn nói đến đây không khỏi dừng lại một chút, sau đó mới nói: "Mộc Tiêm có dung mạo thượng thừa, tính thông thuật mê hoặc người, vốn định đưa vào cung, có điều sau đó lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Truyện chi đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lâm Trí không tình nguyện nhắc đến những người phía sau hắn lắm, bởi vậy giới thiệu ai cũng chỉ rải rác vài câu.

Thế nhưng từ trong đôi ba câu hắn nói, Lâm Văn đã nhận ra sự mãnh liệt của dòng nước ngầm trong đó.

Muốn tận diệt quyền quý kinh đô, rõ ràng là chuyện không thể nào, trừ phi khởi binh tạo phản thành công, mưu đoạt xã tắc giang sơn Trung Nguyên, tự mình làm Hoàng đế.

Hơn nữa Mộc Tiêm thân là thủ hạ của quân sư, vốn dĩ sẽ được đưa vào trong cung, cũng có thể thấy được dã tâm này.

Lâm Văn vẫn luôn nhìn hắn không nói gì, sau đó thở dài một hơi, mới sờ lên đầu của hắn, thân mật giống như khi còn bé.

"Chắc đệ đã chịu rất nhiều khổ sở."

Lâm Trí cúi đầu xuống, dựa trán lên mu bàn tay của cô nhẹ nhàng cọ, tựa như đứa bé quyền luyến sự ảm áp.

"Không sao, ta đã trở nên cường đại rồi, có thể bắt được tỷ tỷ, để nàng không thể thoát khỏi tay ta. Bất luận là vách núi dựng đứng, hay là bích lạc hoàng tuyền, tỷ tỷ đừng hòng bỏ ta lại, nếu tỷ tỷ lại muốn đẩy ta ra, vậy ta đến chỗ nào, tỷ tỷ sẽ phải đi chỗ đó.."

Môi của hắn dán lên mu bàn tay của cô, thấp giọng ní non.

Giọng nói của Lâm Trí rất nhẹ, lời cuối cùng hầu như không nghe rõ nữa, nhưng Lâm Văn lại nghe được nhất thanh nhị sở, không phải bởi vì tai của cô tốt, mà là Lật Xe cực kỳ nhiệt tình thuật lại mỗi câu mỗi chữ của Lâm Trí.

Đệ đệ này thường xuyên thích nói loại lời thân mật đến rung mình này, Lâm Văn trên cơ bản đã tập mãi thành thói quen, nhưng nếu có thể không nghe thấy thì vẫn là đừng nghe, dù sao vẫn có thể lừa mình dối người.

Hết lần này tới lần khác hệ thống lại cười hi hi đánh vỡ ảo tưởng tốt đẹp của cô: "Lý tưởng rất đầy thịt, nhưng hiện thực lại rất xương xẩu. Kí chủ, ta khuyên cô nên sớm đổi mặt, điều chỉnh tâm tính, bạo ngược vẫn chưa thành hình, sau này cô còn phải diễn cảnh chết nữa đó, đừng có gấp gáp nha, thân ~"

Trong lòng Lâm Văn chửi ầm lên, thân* cái trứng mi ấy.

***Thân** (亲): còn có nghĩa là hôn.

Kết quả là tên hệ thống kia lại ra vẻ thận trọng nói: "Cô đừng có mà vọng tưởng, bộ phận trứng trong cơ sở dữ liệu của ta biểu thị rất không thích cô!"

Lâm Văn lạnh mặt nói: "Ta muốn khiêu nại!"

Hệ thống nói: "Khiêu nại cái gì?"

Lâm Văn ha ha cười lạnh, vừa ăn cướp vừa lằng: "Mì vừa mới quấy rồi ta!"

Hệ thống nói: "Cô chờ chút, ta đi tổng bộ truyền đạt giúp cô."

Không ngờ cái hệ thống ngu ngốc này lại đi thật, bất quá trong lòng Lâm Văn lại mấy cao hứng, thậm chí trong nội tâm còn dâng lên mấy phần điềm báo chẳng lành.

Quả nhiên trong đầu rất nhanh đã truyền đến một giọng nói điện tử cứng nhắc mà xa lạ: "Chào ngài, kí chủ lật xe số 888, xét thấy ngài vừa mới khiêu nại, nhân viên thẩm tra đã giám định là trêu ghẹo nhau. Căn cứ theo quy định của hệ thống, kí chủ và hệ thống trêu ghẹo nhau không tồn tại điểm quấy rối này, cho nên khiêu nại của ngài vô hiệu. Cuối cùng chúc ngài thân thể khỏe mạnh, lật xe vui sướng!:-)"

Lâm Văn muốn tự sát lần thứ một trăm lẻ một, con mẹ nó chứ trêu ghẹo nhau. Cô biết ngay là thằng nhãi Lật Xe sao lại sáng khoái như vậy được chứ!

Giọng nói hơi có vẻ nhộn nhạo của hệ thống rất nhanh lại truyền tới: "Kí chủ, ta về rồi đây, tiểu ca phục vụ khách hàng của tổng bộ bọn ta có mạnh không? Có đôi khi đến ta cũng muốn gả cho hắn."

Lâm Văn cười lạnh: "Tiểu ca phục vụ khách hàng là mi chứ gì?"

Cô không tin trong chuyện này không có mờ ám, huống hồ thằng nhãi Lật Xe không thân thiện với cô như vậy, mỗi ngày đều đối cô hơn nữa còn chúc cô lật xe vui sướng, không phải là một người cô mới không tin.

Hệ thống nghi ngờ nói: "Sao cô có thể có loại ý nghĩ này? Ta không phải loại người không biết xấu hổ như vậy. Thẩm tra mới là ta."

Lâm Văn ghen một búng máu trong cổ họng, mi vẫn nên nổ tung tại chỗ luôn đi!

"Tỷ tỷ, nàg đừng sợ, nơi này là địa lao giam giữ người phạm trọng tội, cho dù là Mộc Nhu cũng không trốn được đâu."

Lâm Trí thấy sắc mặt cô không tốt, tưởng rằng cô đi trên địa đạo âm u này, trong lòng sinh ra sợ hãi, không khỏi thấp giọng khuyên một câu.

Lâm Văn miễn cưỡng kéo ra một nụ cười, cười so với khóc còn khó coi hơn.

Đại huynh đệ, nếu như hiện giờ ta nói với ngươi, sau này ta còn phải hại ngươi một lần, mà lại ngoan độc hơn ngàn vạn lần so với lúc đẩy xuống vách núi trước đây, ngươi có thể chém chết ta hay không?

Hệ thống muốn tìm cảm giác tồn tại lại bắt đầu: "Sẽ không chém chết cô đâu, dựa theo tính tình tiểu tiện này của đệ đệ cô, nhiều nhất cũng chỉ làm chết cô thôi!"

Lâm Văn nổi giận: "Mi câm miệng! Ta nguyên rủa mi bị virus xâm lấn, sau đó ** chết mi!"

Hệ thống: "..."

Kí chủ quá ác độc, nó muốn đi khiếu nại, những trí năng AI như bọn nó mới là quần thể yếu thế đó được không?

Lúc Lâm Văn nhìn thấy Mộc Nhu, tình trạng của nàng ta rất không tốt, sắc mặt ửng hồng hô hấp dồn dập, thậm chí quần áo trên người cũng cực kỳ lộn xộn, nhìn sơ qua chính là đáng vẻ dục hóa đốt người. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

Nhưng nàng ta lại đang run rẩy, giống như đang sợ cái gì đó, sau một lúc lâu lại như cực lạnh, kéo toàn bộ rom rạ trên giường cứng trong địa lao lên thân thể, tựa như người vừa mới dục hóa đốt người là người khác vậy.

"Nàng ta bị sao thế?" Lâm Văn thực sự không rõ lắm Mộc Nhu đến tột cùng là vì sao lại như thế, kết quả lại nhìn thấy vẻ mặt Lâm Trí cười như không cười, trong lòng ần ần có suy đoán: "Nàng ta ăn Quần Tơ Tinh?"

Nụ cười trên mặt Lâm Trí lộ ra, cảm thấy vui vẻ vì cô đoán đúng: "Tỷ tỷ thật thông minh, nàng ta muốn làm cái gì với tỷ tỷ, ta tất nhiên phải trả cho nàng ta, để nàng ta nếm thử mọi loại mùi vị mà nàng ta đã từng nói qua."

"Đệ, đệ để mấy tên ăn mày ——" Lâm Văn có chút không xác định.

Lâm Trí lắc đầu: "Vốn dĩ ta cũng định như vậy, nhưng tỷ tỷ thiện lương như thế, nhất định sẽ không hi vọng nhìn thấy có nữ tử chịu nhục, dù là người muốn đối xử với tỷ tỷ như vậy."

Lâm Văn trong lòng trợn trắng mắt, đúng nha, dù sao cô cũng Bạch Liên Hoa lớn nhất trên đời mà.

Cho nên mới để đệ đệ xuất thủ nha, hi hi, đệ đệ nơi tay, thiên hạ ta có.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (13)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

"A ——" trong địa lao, Mộc Nhu bắt đầu phát ra tiếng kêu kỳ quái, nàng ta ôm sát thân thể của mình, giống như đang ở nơi cực lạnh vậy.

Nhiệt độ trong địa lao quả thật có hơi thấp, nhưng tuyệt đối không lạnh đến mức độ này, trên người nàng ta bọc lấy hai cái chăn bông, không ngừng run rẩy.

Nhưng hết lần này tới lần khác mặt của nàng ta vẫn cực đỏ, đôi mắt hàm chứa một vũng xuân thủy, môi son khê mở, nhìn thế nào cũng cảm thấy nàng ta đang động tình.

"Nàng ta đây là quá nhạy cảm với Quần Tơ Tinh à? Sao phản ứng lại không giống bình thường như thế?" Lâm Văn nhìn hồi lâu, mới ghen ra một câu.

Nói thật, dáng dấp của Mộc Nhu rất đẹp, được hiệu đã phát huy tác dụng, thần trí của nàng ta hoàn toàn không rõ, còn đưa tay sờ chính mình.

Lâm Văn coi như là con gái, cũng cảm thấy có chút không nở nhìn.

"Nếu không có thuốc giải Quán Tơ Tinh, lại không có người chạm vào nàng ta, chắc chắn nàng ta sẽ chết không thể nghi ngờ. Nàng ta đối đãi với tỷ tỷ như vậy, tất nhiên sẽ phải chịu chút khổ sở, nhưng lại không thể để cho nàng ta chết. Cho nên ta đã cho nàng ta ăn một viên Cực Hàn đan, người ăn sẽ cảm thấy như rơi vào vùng băng tuyết. Khác với mạch máu đông lại, Quán Tơ Tinh lưu thông máu, sẽ khiến người ta phấn khởi; Cực Hàn đan băng lãnh, khiến ý chí tinh thần sa sút. Hai viên thuốc có được tính trái ngược nhau, vừa hay có thể đảm bảo cho nàng ta một mạng."

Lâm Trí khoan thai mở miệng, lúc hần quay đầu nhìn về phía Mộc Nhu bên trong phòng giam, trong ánh mắt chứa đựng hứng thú, khiến Lâm Văn nhớ tới lúc cô đi vườn bách thú, nhìn thấy nhóm đại tinh tinh giao phối cũng là loại về mặt này.

Đương nhiên so ra mà nói, cô dịu dàng hiền lành hơn Lâm Trí nhiều.

Hệ thống nghe được tâm lý của cô hoạt động, thờ dài một hơi: "888 à, ta còn cần mặt mũi nha, Lâm Trí chính là cô dạy dỗ ra!"

Lâm Văn liếc mắt: "Mi nói xem Mộc Nhu này khổ sở cỡ nào nha, đúng thật đã bảo vệ được một cái mạng, nhưng chỉ sợ sống không bằng chết."

Hệ thống hiếm khi phụ họa cô: "Chắc rồi, vừa so sánh, lúc số 887 lật xe, cũng không phải khó tiếp nhận như vậy, tốt xấu gì cũng là sau khi chết mới bị ngũ mã phanh thây."

Lâm Văn thật vất vả mới quên đau khổ lật xe, trực tiếp bị hù dọa run chân.

"Tỷ tỷ cảm thấy trừng phạt như vậy đã đủ chưa? Muốn thêm một chút nữa không?" Lâm Trí bỗng nhiên xoay đầu lại, nghiêm túc hỏi cô một câu.

Lâm Văn lập tức lắc đầu, cô cũng không phải bạo ngược, không có sở thích tra tấn người.

"Đủ rồi, vậy là đủ rồi. Nàng, nàng ta dù sao cũng không thật sự gây ra chuyện xấu gì với ta, không cần phải truy cứu như thế." Cô ngẩng đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn về phía hần, càng không ngừng tự mình thôi miên cô là Bạch Liên Hoa, Bạch Liên Hoa thì phải dịu dàng yếu đuối.

"Chuyện nàng ta làm với tỷ tỷ, dù là thiên đạo vạn quả cũng không đủ trả lại." Sắc mặt Lâm Trí lạnh lẽo, nhớ tới lúc trước khi hần chạy đến, đã nhìn thấy một đám ăn mày đi về phía căn phòng kia, trực tiếp giết đỏ cả mắt.

Hần nhìn khuôn mặt tinh xảo của Lâm Văn, không khỏi đưa tay sờ sờ hai má của cô, đầu ngón tay dừng lại trên môi đỏ mọng, chậm rãi nghiền ép.

"Tỷ tỷ, nếu sau này nàng không nghe lời, đến lúc đó ta cũng sẽ cho nàng ném thử mùi vị Quán Tơ Tinh và Cực Hàn đan này đặt chung một chỗ, bảo đảm nàng sẽ thoải mái đến tận trời!"

Lâm Trí cố ý đè thấp giọng nói xuống, trên mặt của hần rõ ràng vẫn còn đáng vẻ nói cười yếm yếm, nhưng hết lần này tới lần khác những lời nói ra khỏi miệng lại cực kỳ khủng bố.

Lâm Văn không khỏi sợ run cả người, từ sau khi gặp lại Lâm Trí, cô liền phát hiện đệ đệ nhà mình yêu nhất là một chiêu này.

Dùng bất cứ thủ đoạn nào để hù dọa cô, nếu không phải cô vẫn luôn tin chắc trò lừa gạt của mình qua ải trót lọt, nhất định có thể nuôi tốt tên Bạo ngược này, trong lòng cô nhất định đã sớm sụp đổ.

Giọng nói của hệ thống lại vang lên lần nữa: "Kí chủ, lúc cô chăn nuôi Bạo Ngược, đã từng nói muốn tự sát vô số lần. Kiểm tra đo lường tâm lý là cực độ tiêu cực, ở bờ biên giới sắp sụp đổ, vạn lần mong bảo trọng nhiều hơn."

Lâm Văn trực tiếp coi như hệ thống như không tồn tại, vội vàng bày tỏ tấm lòng trung thành với đệ đệ nhà mình: "A Trí, tỷ tỷ và đệ là người thân cận nhất, không có một ngày như vậy đâu."

Lâm Trí cứ như vậy nhìn thẳng vào cô, bên trong đôi mắt đen kìa ẩn chứa sự phức tạp, dường như muốn nhìn cô chăm chăm đến đốt ra một cái hố.

Lúc này Lâm Văn ngược lại xuất ra đạo đức nghề nghiệp của kẻ lừa đảo, nụ cười trên mặt từ đầu đến cuối không thay đổi, dù là cô biết căn cứ theo lời hệ thống nói, cuối cùng cô nhất định sẽ phải phản bội Lâm Trí, nhưng giờ phút này giả vờ cũng giả đến thâm tình chân thành.

Bằng không dựa theo tính cách bạo ngược này của đệ đệ, cô có thể khẳng định mình chưa rời khỏi địa lao thì đã bị kéo lên giường.

Hệ thống: "Kéo lên giường không phải là điều cô mong đợi à? Từ khi Bạo Ngược nói còn muốn làm cô thêm hai đêm, giá trị hưng phấn của cô vẫn ở tần suất cao, chắc chắn."

Lâm Văn chep miệng: "Tuy trong địa lao cũng có tình thú khác, nhưng ta vừa mới nhìn thấy côn trùng, ta không muốn lúc đệ đệ ta hưng phấn lại bị hù dọa, lỡ như mềm nhũn thì làm sao bây giờ?"

Hệ thống: "..."

Nữ lưu manh này đến tột cùng là ai tìm đến? Nó thật sự rất muốn trả hàng, kí chủ quá hoang bạo*, nó hoàn toàn không chống đỡ nổi.

* **Hoàng bạo** (黄暴): sắc tình và bạo lực.

Lúc hai người ra khỏi địa lao, Lâm Trí làm một dấu tay với người trông coi.

Mặc dù Lâm Văn nhìn thấy, nhưng cô chỉ làm như không biết, có điều lại lập tức hỏi hệ thống, Lâm Trí đến tột cùng là muốn làm gì.

Qua một lát sau, hệ thống mới trả lời cô: "Người giữ cửa tìm một đám ăn mày, chính là cũng ở trong cái miếu đồ nát của bọn tôi hôm qua muốn làm chuyện vô liêm sỉ với cô. Bọn hần bị mang vào, nhốt vào phòng giam đối diện Mộc Nhu..."

Hệ thống bắt đầu dùng ngôn ngữ phát sóng trực tiếp cho cô: "Mộc Nhu bắt đầu lẩm bảm, nghe như đau răng. Đám ăn mày tùm lại một chỗ bắt đầu thảo luận, bọn hần nói cái bốt trên người Mộc Nhu thật chặc chặc —— "

Lâm Văn kịp thời ngăn lại: "Không cần tiếp sóng cho ta, cũng đã cách âm rồi."

Tác giả có lời muốn nói: ngày mai song càng bù một dưới, ta mấy ngày nay giấc ngủ không được tốt, hôm nay ngủ sớm sáng sớm ngày mai lên viết mua! (*ゝ3 3)

Còn có điều tra vấn quyền một chút a, đề mục ta sửa lại, « thịnh thế Bạch Liên Hoa » cùng « thịnh thế hắc liên hoa » cái nào tốt?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tử tử (14)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Bóng đêm buông xuống, Lâm Trí vẫn luôn ở cạnh cô, dù không nói lời nào, cứ như vậy nhìn cô, trên mặt Lâm Trí vẫn mang vài phần ý cười.

Nhìn thấy loại trạng thái gần như si mê này của hần, Lâm Văn chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà, cho dù có là ai thì bị người khác nhìn chăm chăm từ sáng đến tối, con mắt cũng không nở nháy, trong lòng cũng sẽ không quá thoải mái.

Loại mùi vị đó đơn giản không phải để người chịu, cảm giác như Lâm Trí đang dùng ánh mắt nói cho Lâm Văn biết, hần phải ở cạnh cô đến thiên hoang địa lão.

"A Trí, đệ đừng nhìn ta chăm chăm nữa, nghiêm túc ăn cơm đi." Rốt cuộc Lâm Văn cũng không chịu nổi nữa, kiên trì khuyên nhủ hần.

Lâm Trí chớp chớp mắt, không cho là đúng nói: "Tỷ tỷ rất đẹp, so với thức ăn trước mắt còn hấp dẫn hơn nhiều."

Lâm Văn ra vẻ thờ dãi một hồi: "Ta biết, chính là bởi vì ta có phong thái khuynh quốc khuynh thành, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn nên mới sợ đệ nhìn nhiều mà không tiêu hóa tốt."

Lâm Trí: "..."

Có đôi khi lời của tỷ tỷ hần nói thật khiến người ta không đỡ nổi.

"Không sao, A Trí thích tỷ tỷ. Đợi cơm nước xong xuôi, chúng ta vừa vặn làm chút chuyện tiêu cơm, đến lúc đó nên để ta cho tỷ tỷ ăn. Nàng cũng đừng than no nha!"

Lâm Trí nắm lấy tay cô, trên mặt lại là vẻ vô tội kia.

Lâm Văn lập tức chột hệ thống: "Hần thật không phải là hoàng bạo* sao? Số liệu của bọn mi có phải xảy ra vấn đề gì rồi không? Vì sao mỗi một câu nói đều không hợp với thiếu nhi thể kia, hần nói đến làm ta xấu hổ muốn hôn mê luôn."

Hoàng bạo (黄暴): sắc tình và bạo lực.

Hệ thống ha ha cười lạnh: "Hần chắc chắn trăm phần trăm là bạo ngược, nhưng gặp phải cô liền thành Hoàng Bạo."

Lâm Văn gầm thét lên: "Tại sao chứ!"

Hệ thống: "Bởi vì cô hoàng*."

* **Hoàng** (黄): màu vàng, ngoài ra còn có nghĩa là dung tục, đồi trụy.

Lâm Văn: "..."

Hệ thống này tốt nhất là vĩnh viễn đừng có một ngày gặp mặt cô, nếu không nhất định cô sẽ cho nó biết xã hội này hiểm ác cỡ nào.

Cuối cùng bữa cơm này Lâm Văn ăn đến tiêu hóa không tốt, ánh mắt Lâm Trí quả thực hết như đèn pha, làm đồ ăn cô ăn vào trong dạ dày như sắp trào ra.

"Tỷ tỷ, nàang ăn no chưa?" Lâm Trí thấy cô rớt cuộc cũng để đũa xuống, lập tức nhẹ giọng hỏi.

Lâm Văn do dự một chút, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt như sói như hổ kia, yên lặng nuốt lời định nói vào, vô cùng thức thời lắc đầu.

Cô cảm thấy nếu cô dám gật đầu, lập tức sẽ bị mang lên giường làm thuốc giải.

Nói thật, hiện tại đùi trong của cô vẫn rất đau nhức, Bạo Ngược mãnh liệt như hổ, người nhỏ nhắn liễu yếu đào tơ như cô căn bản không chống đỡ được.

Lâm Trí dường như đã sớm dự liệu được cô sẽ lắc đầu, biểu cảm trên mặt càng thêm nhu hòa, bàn tay đang nắm chặt cô đột nhiên dùng sức.

"Vậy thì đúng lúc chưa bụng ăn thứ khác, chỗ này của đệ đệ có đồ tốt cho nàang ăn."

Hắn đứng lên, tiến đến bên người Lâm Văn, lúc nói chuyện hơi thở nóng hổi phả bên tai cô, giọng khàn khàn, tựa như chất độc do lưỡi rắn phun ra vậy.

Lâm Văn muốn đứng lên, nhưng cũng không biết là bị dọa đến hay là chân đau không làm được gì, cô vậy mà run chân đến không đứng lên nổi.

Lâm Trí cũng mặc kệ cô có đứng lên được hay không, dù sao giải độc Quán Tơ Tình cũng không cần cô dùng lực.

Hắn ôm lấy cô đi vào phòng, vẫn là cái chỗ tối hôm qua kia, chỉ có điều vết máu đã được lau dọn sạch sẽ, thậm chí trên giường cũng đã đổi thành mền gấm thêu trăm con ngàn cháu.

Màn giường vốn màu xanh lục sẫm giờ đã biến thành màu đỏ rực, trên cái bàn tròn bày biện các loại táo lớn, đậu phộng ngụ ý may mắn, hai cây nến đỏ thò như cánh tay trẻ con đang cháy mạnh.

Bởi vì người lúc đi mang theo gió nhẹ, ánh nến chớp chòn, sáp nến nhỏ giọt rơi xuống, thật giống như đang khóc thút thít thay Lâm Văn.

Lâm Trí cẩn thận từng li từng tí đặt cô lên giường, ánh mắt chuyên chú nhìn mặt cô.

Dưới sự nổi bật của ánh nến và màn giường, trên mặt Lâm Văn hiện ra màu đỏ ửng, kiêu nộ tựa như quả táo đỏ vừa chín tới, khiến người ta không nhịn được muốn cắn một cái.

Lâm Trí cũng quả thật đã làm như vậy, hắn giống như chú chó nhỏ đang gặm xương, khế cắn hai cái lại liếm một cái.

"Tỷ tỷ, bây giờ chúng ta sẽ bổ sung cho đêm động phòng hoa chúc, hi vọng nàang thích ta."

Hắn ngậm lấy vành tai của cô, mơ hồ không rõ thì thầm bên tai cô.

Nửa người của Lâm Văn gần như trở nên tê dại, giọng nói của Lâm Trí xuyên thấu qua màng nhĩ, tựa như đang cầm cái chùy nhỏ gõ bên trong đầu cô.

Mỗi khi hắn nói một chữ, đầu lưỡi sẽ lướt qua lỗ tai của cô, sau tai chính chỗ nhạy cảm của cô, Lâm Văn run rẩy chỉ muốn tránh thoát.

Đương nhiên Lâm Trí cũng sẽ không buông tha cho cô, ngược lại còn cảm thấy phản ứng của cô vô cùng thú vị, lại càng thêm ra sức.

Lâm Văn rống to với hệ thống: "Hệ thống, hệ thống!"

Hệ thống trả lời cho cô lệ với cô: "Ồ đây, ta biết cô muốn **."

Lâm Văn: "Mi không nghĩ cách gì cứu ta à? Hệ thống của người ta không phải đều có **, có thể khiến những nam nhân kia tự loát đến thoải mái lật trời sao?"

Hệ thống chặc một tiếng, rất không vui nói: "Bởi vì những nam nhân kia đều không phải là nam chính nha, dây dưa không ngót với Bạo Ngược chính là số mệnh của cô kiếp này, mặc niệm đi."

Hệ thống không chờ được Lâm Văn phản bác, bởi vì cô đã hoàn toàn sa vào sự khống chế của Bạo Ngược. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

Mặc dù trước mắt hệ thống chỉ có thể nhìn thấy một đồng mosaic, nhưng nó có thể khẳng định thủ pháp của Bạo Ngược rất già dặn.

Lâm Văn phát hiện kỹ thuật của Lâm Trí đột nhiên tăng mạnh, rõ ràng chỉ có thực chiến một buổi tối hôm qua, hẳn bỗng nhiên từ một tiểu xử nam lột xác thành khẩu pháo cỡ nhỏ.

Cô ngay cả hệ thống cũng không kịp mắng, đã quên luôn mình là ai.

Tối hôm qua là leo núi, hôm nay cô chính là ngắm biển.

Lâm Trí tựa như một vùng đại dương mênh mông rộng lớn, lúc cô bị kéo vào trong biển mới cảm thấy mình nhỏ bé đến không chịu nổi một kích.

Cả người đều bị lạc lối, biển cả mang theo cô nhấp nhô lên xuống, sóng biển ập vào thân thể cô hết lần này đến lần khác, cô không khống chế được mình, chỉ có thể lay động theo sóng biển.

Lúc sóng biển dùng sức xông lên, thân thể của cô cũng bị mang tới đỉnh cao nhất, khi sóng biển chậm rãi biến mất, cô lại ần nhẩn nhịu mảy.

Lúc sâu lúc cạn, thời khắc này phảng phất như cô bị mất đi đôi mắt và hai tai, chỉ còn lại xúc giác.

Đây cũng là điều Lâm Trí muốn, tỷ tỷ không cần nhìn thấy bất cứ thứ gì, cũng không cần nghe được bất kỳ thanh âm gì, chỉ cần cảm nhận hẳn là được.

Mười ngón tay của bọn họ đan chặt vào nhau, hẳn mang theo cô cùng nhau ngao du trong biển sâu, cảm thụ hành trình kỳ diệu này.

Lúc thể xác và tinh thần kết hợp, Lâm Trí thích ghé vào bên tai của cô nói lời âu yếm, có điều lúc này Lâm Văn đã bị làm đến chóng mặt, cũng không nghe được rõ ràng lắm.

"Tỷ tỷ, nàng có cảm nhận được nhiệt tình của ta không?"

"Tỷ tỷ, nàng đã từng nói chúng ta là người thân cận nhất, bây giờ thực sự là thời khắc thân cận nhất của chúng ta. Bên trong nàng có ta, chẳng phân biệt được."

Hắn hôn lên thái dương ướt đầm mồ hôi của Lâm Văn, ánh mắt càng thêm thâm thúy, nếu như giờ phút này Lâm Văn thanh tỉnh mở mắt ra nhìn một chút, đoán chừng sẽ bị cảm xúc chất chứa bên trong ánh mắt của hắn dọa chết.

Lâm Văn nhắm mắt cả đêm, cuối cùng cô cảm thấy mình bị chết đuối.

Bởi vì lúc mất đi ý thức, cô cảm thấy toàn thân ẩm ướt muốn chết, đó không phải là rơi xuống nước hay sao?

Đợi đến khi tỉnh táo lại lần nữa, bên ngoài mặt trời đã lên ba sào, Lâm Văn nằm trên giường giả chết.

Từ lúc bắt đầu làm thuốc giải cho đệ đệ, cô chưa hề nhắm mắt trắng ban đêm, bởi vì trời chưa tối thì đã lên giường, chờ đến khi lại mở mắt ra, mặt trời cũng đã lên rất cao. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

Hệ thống phát giác được trạng thái nửa chết nửa sống của Lâm Văn, lo lắng hỏi một câu: "Còn sống không?"

Lâm Văn chậm rãi ung dung nói: "Còn sống, chỉ là ăn hơi no căng. Người trẻ tuổi đúng là tinh lực tràn đầy mà, như rau hẹ vậy, gặt xong mùa này lại đến mùa khác..."

Hệ thống bị cô làm nghẹn đến nửa ngày không nói nên lời, có thể lấy thứ kia ví von thành rau hẹ, Lâm Văn cũng là nhân tài.

Lâm Văn nói hồi lâu, hệ thống lại không đáp lời, cô nhịu mảy nói: "Sao mi không nói chuyện, có phải đã ghét bỏ ta không còn là tiểu thiếu nữ thuần khiết lúc trước hay không?"

Cô nói xong còn giả bộ bị thương khóc lớn, nói thật, hiện giờ cô khóc đến loại thanh âm kịch cỡm này, rất có tiềm chất của Bạch Liên Hoa.

Hệ thống lạnh lùng nói: "Nếu như ý cô là từ vàng nhạt biến thành vàng sậm, cũng có thể là không thuần khiết."

Lâm Văn: "...". Vì sao hệ thống nhất định phải đánh cô thành hoàng* gì đó?

* **Hoàng** (黄): màu vàng, ngoài ra còn có nghĩa là dung tục, đồi trụy.

***

Liên tiếp ba ngày, Lâm Văn và Lâm Trí đều dính cùng một chỗ.

Lâm Trí vẫn nhìn chăm chăm cô như vậy, ngoại trừ trên chân cô không có dây xích ra, còn lại không khác gì thú cưng cùng đi ra ngoài tản bộ.

Một sợi dây thừng vô hình được buộc trên cổ cô, cô đi nơi nào Lâm Trí theo tới chỗ đó.

Cuối cùng cô cũng vò mẹ không sợ rớt nữa, trực tiếp nằm trên giường, rất giống sản phụ vừa sinh con xong cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Lâm Văn: "Lật Xe đâu, ra đây chúng ta làm nhảm chuyện đời."

Hệ thống: "A, bây giờ cô đang làm gì vậy?"

Lâm Văn có chút không giải thích được nói: "Chẳng làm gì hết, nằm đó, mi không nhìn thấy ta sao? Bỏ rơi nhiệm vụ, nếu hiện tại ta vừa lúc lật xe, lương tâm của mi sẽ không đau à?"

Hệ thống cực kỳ âm ỉm nói: "Không thấy mà, trên người cô xảy ra chuyện gì rồi? Một đồng mosaic, ta chỉ có thể nhìn thấy móng tay và tóc."

Lâm Văn: "..."

Cô càng bị thương, cố gắng kiềm chế gào thét trong lòng: "Còn có thể thế nào nữa, bởi vì ta bị chó gặm ba buổi tối rồi, toàn thân trên dưới không có chỗ nào lành lặn. Nếu móng tay và tóc có thể lưu lại dấu vết, mi ngay cả cái rắm cũng không nhìn thấy."

Hệ thống trầm mặc một lát, nghiêm trang nói: "Cái rắm vẫn có thể nhìn thấy, thể khí cũng sẽ biến thành biểu hiện số liệu, dùng màu sắc nhận biết, bình thường đều hiện ra màu vàng."

Nó nói đến đây lại dừng một chút, hậu tri hậu giác* nói: "A, cùng màu với cô đó."

* *Bây giờ mới nhận ra.*

Lâm Văn: "... Ai tới giết hệ thống giùm đi, tất có hậu tạ."

"Tỷ tỷ, tỷ khá hơn chút nào chưa?" Lâm Trí đi tới trước cửa sổ, mặt lộ vẻ lo âu nhìn cô.

Lâm Văn giương mắt trừng hấn, giả bộ, người cứ giả bộ đi, ta biến thành cái dạng này còn không phải là công lao của người!

Lâm Trí thấy cô tức giận, bỗng nhiên nở nụ cười, tiếng cười trầm thấp, truyền vào trong lỗ tai tê dại dại, ngay cả ánh mắt nhìn cô cũng dịu dàng ấm áp đến dính người.

Hắn đưa tay phủ lên hai mắt cô: "Tỷ tỷ, nàng đừng trừng ta, nếu không dư độc của Quần Tơ Tinh sẽ phát tác."

Lâm Văn: "..."

Cô lập tức phun tào với hệ thống: "Mi nhìn tên bạo ngược này này, hắn định lừa gạt bắn pháo kia, rõ ràng tối hôm qua đã giải độc xong rồi!"

Hệ thống uốn nắn cô: "Hắn đã lừa gạt bắn pháo ba đêm rồi, giờ cô mới phát hiện. Có phải cô đã nhập kịch quá sâu rồi không vậy, phát huy đáng về không có não của Bạch Liên Hoa vô cùng tinh tế, muốn ta mở đóa hoa ban thưởng cho cô không?"

Lâm Văn: "Mi, mi nói cái gì?" Cô đã ở ranh giới sắp ói ra máu, hy vọng không phải như cô nghĩ.

Hệ thống nói: "Bạo Ngược phát hiện không hợp lý, lúc ấy đã đổi rượu mừng. Quần Tơ Tinh bị Mộc Tiêm uống!"

Lâm Văn gần như cuồng nộ nói: "Vậy sao mi không nói sớm, nhìn ta bị lừa bắn pháo? Có phải mi ngóng trông ta lật xe không hả, lương tâm của mi sẽ không đau à?"

Hệ thống ủy khuất nói: "Trong tiểu thuyết ta đọc đều nói như vậy, cưới trước yêu sau, con cháu đầy cả sảnh đường; yêu trước cưới sau, lãng phí thời gian."

Lâm Văn: "... Chỉ số thông minh này của mi cũng không thể xem tiểu thuyết được đâu, tranh thủ thời gian đốt đi tai họa nhân gian không cần thiết còn hơn!

Dương: Vàng, của đồng đó bà con.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (15)

Lâm Văn biết được chân tướng, uất ức cả một buổi sáng.

Cô nghĩ tới hệ thống trào phúng trí thông minh của cô bị giảm xuống, liền sụp đổ đến sắp khóc, bởi vì cái nghề lừa gạt này của bọn cô, chính là dựa vào trí thông minh để ăn com đó.

Nếu như không thể thông minh hơn mục tiêu, chỉ số thông minh cao hơn một khoảng lớn, vậy thì không chỉ không lừa gạt được người ta mà còn bị nhìn thấu.

Hệ thống thấy cô vẫn luôn ỉu xiu, không nhận được trấn an cô: "Cô đừng khó chịu nữa, lần sau ta nhất định sẽ nói cho cô."

Lâm Văn kiên quyết không thừa nhận chỉ số thông minh của mình thấp, cắn răng nghiêng lợi nói: "Lật Xe, ta nói với mi câu này là xuất phát từ tâm can, ta cảm thấy khí tràng của thế giới này bất hòa với ta. Ta nhớ kể từ khi vừa đến thế giới này, trí thông minh của ta hình như đã bỏ nhà đi luôn rồi. Hức hức hức..."

Lâm Văn ầm ức khóc thành tiếng, nếu ở đây mà có giường, đoán chừng cô đã sớm lăn lộn vài vòng.

Ngàn vạn không thể để cho đồng nghiệp lúc trước biết được, nếu không thật sự ngay cả cái mặt già cũng không có chỗ để.

Hệ thống trầm mặc quý dị, không có bất kỳ đáp lại nào.

Giờ phút này Lâm Văn nhạy cảm, tựa như thịt dê đang đặt trên vỉ nướng, chỉ cần hơi dùng lửa vẩy lên, cô sẽ xèo xèo chảy dầu ngay.

Đối mặt với sự trầm mặc của hệ thống, cô gần như muốn nổi trận lôi đình: "Sao mi không nói chuyện hả, ta muốn khiếu nại mi dùng bạo lực lạnh lùng với ta, không trợ giúp cho ta, cứ luôn nghĩ làm sao để lừa ta. Khó trách tên mi là Lật Xe, bởi vì mi không phải thần trợ công của ký chủ, mà là ông vua hồ to!"

Hệ thống còn ầm ức hơn cô: "Sao cô có thể ngậm máu phun người thế hả. Vậy ta cũng không ngại nói với cô một câu xuất phát từ tâm can, lúc trước ta chính là nhìn trúng dáng vẻ chỉ số thông minh không online của cô, mới chọn cô làm ký chủ. Bình thường ký chủ trên chiếc xe này của ta đều có chỉ số thông minh không phải là rất cao, bằng không làm sao lật xe chứ?"

Lâm Văn: "...". Cứu mạng, cô không thở nổi nữa, đại khái là mắc bệnh tim nặng lắm rồi.

Lâm Trí ôm eo của cô, mang theo cô giục ngựa vung roi.

Hai người ngồi chung một con ngựa, Lâm Văn ngồi trong ngực của hắn, cảm thụ được cảm giác gió phất qua thân thể, mang theo vài phần tùy tiện.

Ngay cả hành vi hồ cha của hệ thống trước đó, cô cũng có thể tạm thời không hề để tâm.

"Tỷ tỷ, nàng thích cười ngựa không?" Lâm Trí thấy cô khá hào hứng, không khỏi tiến đến bên tai của cô, thấp giọng hỏi một câu.

Lâm Văn lập tức gật đầu: "Thích."

Lâm Trí cười khê: "Vậy tỷ tỷ thích ngựa, hay là thích ta?"

Lâm Văn chần chờ một chút, kỳ thật cô càng thích ngựa hơn, bởi vì ngựa không nghe lời, cô có thể rời xa, nhưng mà tiểu biến thái Lâm Trí này lại không thể được.

Nếu cô mà dám chạy, đoán chừng sau khi bị đuổi kịp, chân cũng bị đánh gãy.

"Đệ đó, ta đã nói chúng ta là người thân cận nhất, đừng để ta phải lặp lại mãi vậy chứ." Lâm Văn cúi đầu, ra vẻ thẹn thùng nói.

Lâm Trí thật cao hứng: "Ta biết tỷ tỷ thích cười ta mà!"

Lâm Văn im lặng nghẹn một hơi, ranh con, mới vừa rồi người không phải hỏi như thế, nếu sớm biết nhiều hơn một chữ không biết xấu hổ như vậy, có sao cô cũng sẽ lựa chọn Lâm Trí.

Nhưng cô hết lần này tới lần khác không dám phản bác, sau khi Lâm Trí nói câu đó xong, tay ôm cô càng thêm dùng sức, tựa như sợ cô chạy mất vậy.

Cô chỉ có thể cáo trạng với hệ thống: "Hệ thống, mi nhìn Bạo ngược không chỉ lừa bắn pháo, mà còn chơi xấu nữa kìa."

Hệ thống ung dung thở dài một hơi: "Đã nói với cô rồi, dựa vào chỉ số thông minh này của cô đừng có chính diện oán hấn, cô oán không lại hấn đâu."

Lâm Văn cười lạnh một tiếng: "Hệ thống, ta nói cho mi biết, nếu mi có thể biến thành người, chuyện thứ nhất ta làm chính là muốn Bạo Ngược oán chết mi."

Hệ thống trầm mặc một lát, ngữ khí có chút nhất gan: "Ký chủ, cô vậy là không được đâu, phá hỏng hài hòa nội bộ sẽ bị trời phạt đó!"

Lâm Văn nói: "Nội bộ? Mi và phu quân ta là nội bộ cái gì, mi để ta ở chỗ nào hả? Chẳng lẽ mi muốn làm tiểu tam, ta biết ngay mi là gay trong gay mà, còn chuyện lật xe, nhất định là mi coi trọng mục tiêu, tất cả các ký chủ có dây dưa với mục tiêu đều không có kết cục tốt..."

Lần này hệ thống trầm mặc càng lâu hơn, lên tiếng trước khi Lâm Văn lại nói trong lòng nó giả tạo nữa: "Cô nói trước mặt ta thì cũng thôi đi, nếu cô nói với Bạo Ngược, là muốn **."

Lâm Văn: "... " Không cách nào phân bác được, dù sao cô làm cái gì cũng đều không thoát khỏi vận mệnh **, không phải sao? _(3" ∠)_

"Chúng ta đi đâu vậy?"

Sau khi Lâm Văn đến Bắc địa, hầu như chưa từng ra cửa, cho nên tất cả những gì nhìn thấy xung quanh đều xa lạ. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

Bắc địa có rất nhiều người thích phóng ngựa vung roi, có điều lúc nhìn thấy đoàn người Lâm Trí đều lui ra thật xa.

Sau lưng Lâm Trí ngoại trừ đội hộ vệ ra, còn có một chiếc xe ngựa đi theo, hộ vệ đội ăn mặc giống nhau, trên xe ngựa cũng dựng thẳng cờ xí, phía trên nền đỏ ghi một chữ "Lâm" màu đen, xem ra ở Bắc địa Lâm Trí rất có thân phận.

Có điều trước đó nghe hần nói, tiên sinh đã cứu hần là quân sư Bắc địa, hần học một thân võ nghệ, chắc hần có thể tương đương với một quan võ.

"Đi gặp tiên sinh."

Hần đang nói, thì đã đến một nơi đều là phủ đệ vọng tộc.

Kiến trúc của Bắc địa luôn luôn là cao môn hùng vĩ, không thể so với sự xa hoa của quý tộc kinh đô, nhưng thẳng ở khí thế càng thêm rộng lớn, vừa nhìn có thể thấy được mấy phần dã tính.

Đến trước cửa một phủ đệ, Lâm Trí xuống ngựa, đồng thời cẩn thận từng li từng tí ôm cô xuống.

Lâm Văn chú ý tới nóc nhà của tòa phủ đệ này cũng cao hơn so với chung quanh, chỉ riêng điểm này đã có thể nhìn ra địa vị của quân sư cao bao nhiêu.

Trên tấm biển viết "Viên phủ", trong lòng Lâm Văn thốt một cái, cô đã sinh sống ở kinh đô nhiều năm như vậy, đối với dòng họ thế gia quyền quý cực kỳ nhạy cảm, cái họ Viên này vậy mà là dòng họ hoàng thân quốc thích.

Cộng thêm trước đó cô đã tiếp xúc với Mộc Nhu, cùng với Lâm Trí, vị tiên sinh này dường như rất thích cứu trợ người Trung Nguyên, nói không chừng thật sự có dính dáng đến Hoàng gia ở kinh đô.

Nhớ tới trước đó hệ thống có nhắc nhở cô, phía sau còn một âm mưu to lớn đang chờ cô, lá gan của cô liền run rẩy.

"Tỷ tỷ, nàng đừng sợ, có ta ở đây." Lâm Trí phát giác được cảm xúc muốn lùi bước của cô, không khỏi nắm chặt tay cô, nhẹ giọng trấn an.

Lâm Văn đối diện với ánh mắt dịu dàng ấm áp của hần, cảm xúc khiếp đảm lập tức lui tán, có Bạo Ngược ở đây cô còn sợ cái gì, dù sao trên người Bạo Ngược còn có hào quang của vai chính mà, cô chỉ cần nằm liên có thể nhìn thấy ánh rạng đồng thẳng lợi.

Hệ thống nghe được tiếng lòng của cô, vẫn không quên mở miệng kích cô: "Đừng quên cô lên xe của ai, quả thật là hần có hào quang của vai chính, nhưng cô thì để làm pháo hôi mà. Sau khi ngủ với mục tiêu xong, thật sự đã coi mình thành nữ chính rồi. Chắc!"

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lâm Văn coi như không nghe thấy, cô chỉ chủ động nắm chặt tay Lâm Trí, tội nghiệp nhìn hần, dường như muốn hần nắm chặt tay mình, tuyệt đối đừng có buông ra.

Lâm Trí bị cảm xúc ỷ lại hiếm có của cô làm cho buồn cười, trên mặt biểu lộ hiển nhiên rất vui vẻ.

"Văn Văn, nàng đáng yêu như thế, ta sẽ muốn cất giấu nàng đi."

Lần đầu tiên hần gọi nữ danh của cô, thân mật gần gũi, giọng nói nhu hòa như hương vị đường đậu, ngọt đến tận đáy lòng khiến người ta nghiện.

Lâm Trí giơ tay lên, cách mạng che mặt sờ lên mặt của cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng dừng tại bờ môi cô, chà sát trong chốc lát mới rời khỏi.

Lâm Văn từ lúc mới đi đã mang theo mạng che mặt, đây là Lâm Trí mãnh liệt yêu cầu, dân phong Bắc địa hào phóng, nữ tử đi ra ngoài đều thoải mái, chưa từng có tập tục đeo khăn che mặt.

Nhưng Lâm Trí lại cứng rắn muốn cô đeo lên, sau khi cô khước từ, đã bị một câu của Lâm Trí dọa cho phải mang lên.

Cho tới bây giờ nhớ tới câu nói kia, Lâm Văn vẫn còn cảm thấy lá gan run rẩy. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

"Tỷ tỷ, hoặc là nàng hủy dung, hoặc là người bên ngoài đều mù, nếu không ta không thể chấp nhận có nhiều người nhìn chăm chăm mặt của nàng như vậy. Lúc trước còn ở Lâm Hâu phủ, ta còn nhỏ, không có cách nào dạy dỗ đám súc sinh Lâm gia kia, nhưng bây giờ ta đã trưởng thành, học được một thân võ nghệ chính là vì để tỷ tỷ thuộc về ta, nàng chọn đi."

Lâm Văn cũng không muốn hủy dung, cũng không muốn gây tai họa cho con mắt của người ta, cho nên cô chỉ có chấp nhận sợ hãi đeo khăn che mặt, lúc ấy còn bị hệ thống trào phúng cô già mồm.

"Đệ không được gọi ta là Văn Văn." Lâm Văn quay đầu, thấp giọng kháng nghị nói.

Đương nhiên cô làm động tác tránh né này, là vì để Lâm Trí thấy được lỗ tai đỏ lên, xấu hổ không chịu nổi của cô.

Lâm Trí quả nhiên thấy được như cô mong muốn, ánh mắt lập tức trở nên thâm trầm, nếu Lâm Văn ngẩng đầu nhìn, sẽ phát hiện bên trong nước ngầm mãnh liệt sôi trào, tựa như có cảm xúc đen tối đang nổi lên.

"Tỷ tỷ, nàng còn như vậy nữa ta sẽ cho rằng nàng không muốn để ta vào nhà, mà là muốn ta tiến vào trong thân thể của nàng đấy."

Ánh mắt của hắn sáng rực nhìn Lâm Văn, giống như muốn sống sò sò đốt trên người cô ra một cái hố.

Lâm Văn bị dọa đến rụt cổ một cái, mỗi ngày có thể dùng gây sự không, trong đầu không thể nghĩ đến cái gì khác được sao?

"Đi thôi, tiên sinh của đệ đang sốt ruột chờ đó." Cô lập tức thúc giục hắn đi lên phía trước.

Lúc này hệ thống lại tiện tiện phát ra tiếng: "Nè, đại muội tử, giờ ghẹo trai rất có nghệ nhi!"

Lâm Văn ho nhẹ một tiếng, ra vẻ trấn định: "Đó là đương nhiên, mặc dù trí thông minh của ta không online, nhưng thế giới này không cần trí thông minh, bạo ngược yêu ta yêu đến không thể tự kiềm chế!"

Hệ thống học cô cười lạnh nói: "Đúng vậy, cho nên ta đoán chừng kết quả của cô, là bởi vì ** chết mà lật xe. Chắc chắn, chờ đến khi ta tìm số 889 trải nghiệm cuộc sống, cô ấy nhất định sẽ nguyện rửa cô!"

Lâm Văn: "..."

Sau khi hai người vào cửa, liền có quản gia cung nghênh, sau khi ngồi xuống đại đường, còn có hai tỷ nữ xinh đẹp hầu hạ châm trà cho bọn họ. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

Cuối cùng Lâm Trí cũng buông lỏng ra tay cô ra, giữa hai người cách nhau một cái bàn vuông nhỏ, trên bàn bày biện đồ ăn bánh ngọt các thứ, Lâm Trí bắt đầu lột đậu phộng cho cô.

Tỷ nữ đứng một bên nhìn thấy động tác thuần thục này của hắn, trên mặt đều lộ ra vài phần kinh ngạc, xem ra là khá hiểu rõ Lâm Trí, hiển nhiên rất kỳ quái vị Lâm công tử này bình thường vẫn luôn khó tiếp xúc, lại cũng có một mặt dịu dàng như thế.

"Tỷ tỷ, nàng ăn đậu phộng đi, đừng nhìn chăm chăm người khác nữa. Đừng quên trước đó ta đã nói gì với nàng." Hắn đưa tay gõ bàn một cái, nhắc nhở Lâm Văn.

Lâm Văn lập tức nhớ tới chuyện đeo khăn che mặt trước đó, vì không muốn tỷ nữ như hoa như ngọc này bị mù, cô vẫn nên đừng nhìn thì hơn. Nhưng mà tên bạo ngược này cũng quá hà khắc rồi, ngay cả nữ cũng tính.

"Ba ngày không gặp, cuối cùng ngươi cũng chịu lộ mặt rồi?" Một giọng nói tang thương vang lên, chỉ thấy một lão già tuổi lục tuần, trên người mặc trường bào màu xám đi tới.

Bên ngoài trường bào của ông ta phủ một kiện áo sa mỏng màu xám bạc, trong lúc bước đi mang theo gió phất qua vạt áo, rất có vài phần cảm giác theo gió quay về.

"Tiên sinh, ta mang thê tử của ta tới thăm ngài, cảm tạ ngài đã dạy bảo ta nhiều năm qua."

Lâm Trí kéo Lâm Văn một cái, đồng thời đứng dậy với cô, ôm quyền hướng về phía lão già, Lâm Văn cũng phúc thân hành lễ với ông ta.

Tác giả có lời muốn nói: nhìn thấy mọi người nhấn lại, tạ ơn mua! (*^ 3 ^)

Sau đây sẽ thống nhất nói rõ một chút a, đây là văn xuyên nhanh, không chỉ xoay xung quanh một câu chuyện nhất định, có rất nhiều mục nhỏ, sẽ xuất hiện các loại nam chính có tính cách khác nhau, cuối cùng đều là cùng một người, chúng ta mặc dù thích xe đồ chơi, nhưng sẽ không NP.

Sau đó cái thứ nhất là bạo ngược, cũng không phải là quay chung quanh thất tông tội, chỉ là phương diện nào đó tương đối đột xuất tính cách

xung hô, bảo trước tiếp theo sẽ là nam chính lạnh lùng, bị hệ thống gọi là đóa hoa cao lãnh, rất khó công lược (sương mù).

Cuối cùng tên truyện tạm thời dùng cái này, các người thật đúng là tiểu yêu tinh, ta điều tra một chút, đen trắng gần như là một nửa, còn lại đều nói sao cũng được. Ta nghĩ nghĩ, kỳ thật không khác nhau lắm lắm, liền không lao lực mà lại sửa lại.

Cảm ơn mọi người ủng hộ, hi vọng các người thích bản văn này, chủ yếu là phải thích ta nhất.

——Khúc ca hạnh phúc mỹ mạo như nữ chính.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (16)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

"Gặp qua tiên sinh, nhiều năm như vậy nhờ có ngài dạy bảo và trợ giúp A Trí nên bọn ta mới có thể trùng phùng."

Mặc dù trong trong ngoài ngoài Lâm Hầu phủ đều là chướng khí mù mịt, nhưng dù sao cũng là nhà danh môn, từ nhỏ cô đã được ma ma dạy bảo phong phạm của đại gia khuê tú, giờ phút này mọi cử động đều mang theo vài phần quý khí.

Lão giả nhìn cô một cái, thấy trên mặt cô còn mang mạng che mặt, thậm chí sau khi Lâm Trí đứng dậy hành lễ xong, lập tức xích lại gần bên người cô, đáng vẻ ngay cả một khắc cũng không cách xa được, còn có gì không hiểu nữa.

"Nhìn tình cảm giữa tiểu phu thê các người tốt như vậy, ta cũng an tâm, đây là lễ gặp mặt cho người, còn có hạ lễ mừng hai người thành thân."

Lão giả gật gật đầu, ngồi xuống chủ vị, vung tay lên lập tức liền có tỷ nữ xinh đẹp dâng khay lên, bên trên có đặt bốn cái hộp gỗ.

Lâm Văn hơi kinh ngạc, lễ gặp mặt và hạ lễ thành thân, lẽ ra là hai cái mới đúng, tại sao lại nhiều hơn hai cái?

"Hai cái khác là tỷ muội Mộc gia tặng, hai đứa nó nhất thời hồ đồ, phạm phải sai lầm lớn. Gây rối khiến hôn sự của hai người không thể hoàn thành, có điều nhìn bộ dạng này của Lâm Trí, chung quy cũng đã đạt được ước muốn. Tỷ muội Mộc gia là đệ tử của ta, Lâm Trí cũng đã trách phạt hai đứa nó, lần này hãy tha thứ cho bọn nó đi." Lão giả vẫn luôn duy trì trạng thái cười tủm tỉm.

Lâm Trí nghe thấy ông ta nhắc đến hai tỷ muội Mộc gia, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, hiển nhiên hẳn cực kỳ không thích đề tài này.

"Nàng dâu của đồ đệ, người nói đi, có gì cần bồi thường cứ việc nói. Ta có thể cam đoan sau này hai đứa nó sẽ không gây ra loại chuyện này nữa." Dễ thấy rằng Viên lão rất hiểu rõ Lâm Trí, biết rằng tiểu tử này đã nhận định chuyện gì thì sẽ khó có thể cứu vãn, cho nên rất sáng suốt chuyển hướng sang Lâm Văn.

Lâm Văn cười cười, trước đó Lâm Trí dùng nhiều thủ đoạn với Mộc Nhu như vậy, chắc hẳn những ngày tháng trong địa lao cực kỳ không thoải mái.

"Ta không phải đồ đệ của ông, nàng ấy cũng không phải là nàng dâu của đồ đệ ông." Lâm Trí biến sắc, lập tức phản bác, ngữ khí của hắn rất cứng nhắc, làm bầu không khí nhất thời có hơi ngưng đọng.

Viên lão nhẹ nhàng hít mắt, nói với Lâm Văn: "Hậu hoa viên trong phủ đang là thời điểm mai vàng đua nhau nở rộ, nàng dâu của đồ đệ có bằng lòng đi ngắm một lát không?"

Lâm Văn không hiểu bọn hắn đang chơi trò gì, trước đó có nghe Mộc Nhu nói qua, Lâm Trí không muốn bá sự, hiện tại xem ra là còn cảm xúc mâu thuẫn.

Cô nhìn về phía Lâm Trí, thấy hắn gật đầu, mới cười nhẹ để nha hoàn mang cô rời đi.

Thẳng đến khi ra khỏi nội đường, Lâm Văn mới thở ra một hơi, quả nhiên đúng như lời Viên lão đã nói, hiện tại chính là lúc hoa mai nở rộ.

Vẫn chưa đến gần hậu hoa viên, chớp mũi đã tràn ngập một mùi hương lạnh lẽo nhàn nhạt.

"Phu nhân là cô dâu nuôi từ bé của Lâm công tử sao?" Tiểu nha hoàn dẫn đường ở phía trước, mặc áo sam màu hồng, có vẻ tuổi không lớn lắm, giờ phút này lại tò mò hỏi ra.

Mặt Lâm Văn đỏ lên, cô cũng không phải lần đầu tiên nghe được ba chữ "Cô dâu nuôi từ bé*" này, dường như Lâm Trí vẫn luôn nói với bọn họ như

vậy.

* Nguyên văn là "Đồng đường tức"

Lâm Văn đáp: "Ủm"

Tiểu nha hoàn tiếp tục hỏi: "Nhìn phu nhân có vẻ lớn hơn Lâm công tử mấy tuổi, nô tỳ vẫn luôn sống ở Bắc địa, không biết quy củ của Trung Nguyên. Có phải cô dâu nuôi từ bé ở Trung Nguyên đều là tỷ tỷ không?"

Lâm Văn hơi không vui, cô chọt hệ thống: "Tiểu nha đầu này có ý gì? Có phải chê ta lớn tuổi không? Không biết nữ hơn ba ôm gạch vàng sao?"

Hệ thống gọi cho cô một gáo nước lạnh: "Cô lớn hơn Bạo Ngược năm tuổi lận, đừng có dút vàng lên mặt mình."

Lâm Văn khinh miệt xì một tiếng: "Vậy mi già hơn bao nhiêu đây? Đã kéo tận 888 người lên xe cơ mà."

Hệ thống: "Số liệu bọn ta là vĩnh hằng bất diệt, thọ cùng vũ trụ, hạng giun dế như mấy người há có thể hiểu rõ?"

Nói đến tuổi của mình, hệ thống thật sự là kiêu ngạo vô cùng, ai có thể sống lâu hơn so với số liệu chứ.

Lâm Văn cười lạnh nói: "Đúng rồi, cho nên mới có câu tai họa để lại ngàn năm, chắc mi cũng hơn vạn vạn năm rồi, đúng là tai họa trong tai họa!"

Hệ thống: "..."

Nó muốn nói mình không phải tai họa, nhưng là nó kéo người lên xe, kết quả vẫn là vì lật xe, hệ thống có thể làm được loại chuyện như vậy tuyệt đối không phải thứ gì tốt.

Tiểu nha hoàn thấy cô không đáp lời, lập tức trở nên ngoan ngoãn hơn nhiều, dẫn cô thẳng đến hậu hoa viên, cũng không dám nói một câu nào nữa.

"Người bình thường không thể vào vườn được, phần lớn hoa bên trong đều quý giá, chúng nô tì mệnh tiện, không được đi vào. Mời phu nhân cứ tùy ý, nếu có dặn dò gì, cứ gọi một tiếng sẽ có người ra trả lời."

Lâm Văn nhú mày, tiểu nha hoàn luôn miệng nói mình là người Bắc địa, nhưng lời nói ra hết lần này tới lần khác đều nghe có vẻ châm chọc.

"Ta mới tới Bắc địa, hết thấy đều chưa quen thuộc. Hoa dù có quý giá thì cũng là để cho người ta ngắm, chưa từng nghe nói qua nha hoàn dẫn đường lại không thể đi vào, để khách nhân cứ tùy ý. Cũng không biết là đạo lý ở đâu ra, vì để tránh phiền phức, ta vẫn không nên tiến vào thì hơn. Nếu chỉ ngắm mấy đóa hoa quý giá kia mà chúng bỗng nhiên lại điều tàn, vậy chẳng phải là lỗi của ta hay sao?"

Cô cười lạnh một tiếng, nhẹ giọng mở miệng, hơi thở như lan.

Nói thật, dưới sự ** của hệ thống, luận về trang bức đến bây giờ cô đều chưa gặp được đối thủ.

Già mồm thì ai mà không biết, mấy bông hoa rách nát đó còn lâu cô mới thèm nhìn.

Đúng lúc này hệ thống lại nói: "Đúng đó, hoa rách nát gì chứ. Còn không đẹp bằng mấy đóa hoa lúc trước ta ban thưởng cho cô nữa."

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lâm Văn lạnh lùng nói: "Mi câm miệng!"

Tiểu nha hoàn kia rõ ràng hoảng hốt, thấy cô muốn xoay người đi về phía đại đường, lại vô ý thức chặn đường đi của cô.

Lâm Văn nhú mày: "Sao vậy? Bắc địa còn có quy củ nô tỳ chặn đường khách nhân nữa à?"

Ngữ khí của cô đã cực kỳ bất thiện, nha hoàn này vội vàng khom người hành lễ, biểu thị không dám.

Chờ đến khi Lâm Văn muốn vượt qua nàng ta để rời khỏi, chọt cảm thấy cổ tay bị xiết chặt.

"Đắc tội." Nha đầu kia thấp giọng nói một câu, một cái tay khác đã cầm khăn gắm chặn miệng của cô.

Lâm Văn lập tức ra sức giãy dụa, nhưng thân thể này của cô quả thật yếu ớt và dễ vỡ như thủy tinh, làm sao chịu được, đã bị người ta chế phục vô cùng dễ dàng.

"Hệ thống, mi cứ trơ mắt ra nhìn ký chủ của mi bị khi dễ thế à? Mi nên cho thân thể của ta xuất ra mười tám môn võ nghệ đánh ngã cô ta mới đúng chứ!"
Lâm Văn hướng về phía hệ thống gào thét, hi vọng nó có thể dùng chủ nghĩa nhân đạo đưa bàn tay hữu nghị ra.

Đáng tiếc hệ thống đã định chính là đồ cặn bã: "Thật có lỗi, vì kịch bản yêu cầu, chỉ có thể để cô thiệt thòi. Cô yên tâm, cô ta là nữ nhân, không thể sử dụng hành vi khinh nhờn cô được đâu mà lo, chỉ số an toàn là năm sao."

"Có câu này con mẹ nó ta nhất định phải nói, ta cũng đã té ngã bị người ta kéo đi như heo rồi, mi còn nói chỉ số an toàn là năm sao, ngôi sao kia là cái quái gì hả?" Lâm Văn khóc không ra nước mắt.

Hệ thống tình bơ nói: "Coi như cô là heo, bạo ngược cũng vẫn yêu cô!"

Hệ thống tiếp tục nói: " ** nổ tung là ba sao, hủy diệt vũ trụ đại khái là một sao? Đến nay ta vẫn chưa thấy được."

Lâm Văn đã bị chọc tức đến nói không ra lời, cô luôn cảm thấy mình không phải người cùng hành tinh với Bạo Ngược.

"Dừng tay!" Một giọng nói yêu kiều truyền đến.

Nha hoàn đang kiểm chế cô lập tức buông lỏng tay ra, run run rẩy rẩy lui sang một bên, trực tiếp khụy xuống đất, sắc mặt tái nhợt gọi một tiếng: "Tiêm cô nương."

Lâm Văn sững sốt một chút, ngay sau đó ngã lăn xuống đất, bắt đầu không ngừng ho khan, nước mắt cũng chảy ra.

Cô cứ như vậy đứt khoát ngã xuống đất, làm người tới và nha hoàn kia đều sững sốt một chút, rõ ràng nha hoàn kia chỉ bắt lấy cô, không cho cô mở miệng nói chuyện mà thôi, cũng không dùng thuốc mê. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

"Ừm——" Lâm Văn cau mày, trên mặt thống khổ không chịu nổi.

"Còn không mau đỡ phu nhân lên." Người tới lạnh giọng nói một câu, lập tức liền có hai nha hoàn đi tới, mỗi người một bên nâng cô dậy.

Dù cô có sử dụng hết sức lực bú sữa mẹ, có muốn nằm tiếp trên đất cũng không thể thành công.

Cuối cùng Lâm Văn thở hồng hộc đứng thẳng người, không thể không nói, đầu cơ trục lợi quả thật là một chuyện tốn sức.

"Phu nhân mệt mỏi sao? Trên đất rất lạnh, nếu mệt thì nên vào phòng đi."

Lâm Văn ngẩng đầu, lúc này mới thấy rõ người tới.

Người tới là một cô nương trạc tuổi cô, trên người khoác áo choàng rất dày, ngồi trên xe lăn.

Nàng ta rất trắng, da mặt lộ ra mấy phần trong suốt, hiển nhiên là bị bệnh đã lâu, nhưng bờ môi lại lộ ra màu đỏ tươi quý dị.

"Mộc Tiêm?" Vừa rồi Lâm Văn nghe nha hoàn kia gọi nàng ta là Tiêm cô nương, chắc hẳn chính là tỷ tỷ của Mộc Nhu.

Mộc Tiêm gật đầu, dịu dàng nói: "Vừa rồi nha đầu kia va chạm phu nhân, mong phu nhân thông cảm cho, nàng ấy còn nhỏ tuổi chưa thấy qua ——"

Lâm Văn đưa tay ngăn nàng ta nói, vén tóc trước trán ra sau tai: "Không cần phiền phức vậy đâu, trực tiếp đánh chết đi. Loại nha hoàn có dị tâm này không thể giữ lại được, cũng không biết là bị ai sai khiến, dám động thủ với khách nhân tôn quý."

Trong lúc nhất thời Mộc Tiêm sững sờ tại chỗ, kinh ngạc nhìn Lâm Văn, không biết nói gì.

Hiện nhiên nàng ta không ngờ Lâm Văn lại không theo kịch bản như vậy, căn bản không hề khách khí chút nào, trực tiếp yêu cầu đánh chết nha hoàn này.

"Cô nương." Nha hoàn kia sắc mặt trắng bệch, thân thể lung lay sắp đổ tựa như là muốn ngã sấp xuống.

Sắc mặt Mộc Tiêm âm trầm một lát, nàng ta miễn cưỡng nuốt lửa giận vào, thấp giọng nói: "Đây là nha đầu trong phủ của tiên sinh, ta cũng chỉ là khách nhân, không có quyền xử trí."

Lâm Văn thấy nàng ta cự tuyệt cũng không ngạc nhiên chút nào, hơi tiếc nuối nói: "A, thì ra người đi theo Viên tiên sinh nhiều năm như vậy, ngay cả một đứa nha hoàn cũng không thể xử trí."

Cô giật giạt cánh tay, kết quả hai nha hoàn bên người lập tức giữ chặt cô, dường như sợ cô chạy mất.

"Các người nhẹ tay một chút, da ta non, nếu tôi về, phu quân ta trông thấy trên cánh tay để lại dấu tay. E rằng các người sẽ đến điện Diêm Vương báo cáo nhanh hơn đấy."

Lâm Văn ngẩng đầu, hướng về phía trái phải cười hi hi nói một câu.

Hai nha hoàn kia lập tức rút tay về, sợ trễ một chút sẽ mệnh tang Hoàng Tuyền.

Lâm Văn không bị kiểm chế nữa, lập tức sửa sang váy sam lại một chút, cười híp mắt nhìn nàng ta.

Vị cô nương Mộc Tiêm này đột nhiên đến, nha hoàn trước đó cố ý để một mình cô vào hậu hoa viên kia, rất có thể cũng là nàng ta thu mua, cô ngược lại cũng muốn xem thử đến tột cùng Mộc Tiêm muốn làm cái gì?

"Muội muội ta đâu?" Sau lưng Mộc Tiêm rõ ràng có dẫn theo mấy nha hoàn bà tử, bây giờ lại không có một người nào dám tiến lại, nàng ta vô cùng ảo não, lớn tiếng hỏi một câu.

Lâm Văn nhủ mảy: "Lời này của cô nương đúng là buồn cười, muội muội của người ở đâu sao lại hỏi người ngoài làm gì?"

Lần đầu tiên Lâm Văn và Mộc Tiêm gặp mặt, liền không có bất kỳ ấn tượng tốt nào về nhau, thậm chí còn suýt muốn bóp chết đối phương.

"Tỷ tỷ." Ngay lúc bầu không khí đang giương cung bạt kiếm, Lâm Trí xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (17)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lâm Văn nhìn thấy hấn, hốc mắt lập tức đỏ lên, tựa như bị uất ức rất lớn vậy.

"A Trí." Cô đè ép đầu lưỡi mở miệng, âm thanh run run lông mi run rẩy, có nước mắt lăn xuống hai bên má.

Dung mạo của cô vốn chính là kiểu mảnh mai yếu đuối, bây giờ lại biểu hiện được vẻ hoa lệ đài vũ, càng làm người ta hận không thể nâng niu trong lòng.

Có điều trên mặt cô mang mạng che mặt, chỉ có đôi mắt ngập nước kia lộ ra mấy phần yếu đuối, tựa như đóa mẫu đơn bị mưa to trút xuống, tự cho mình siêu phẩm nhưng lại không chịu nổi một kích.

Hai chân Lâm Trí dùng sức, gần như lẳng không bay đến bên cạnh cô, một tay ôm cô vào lòng, trực tiếp giẫm một cước lên xe lăn của Mộc Tiêm, mượn lực bay lên, thẳng đến bên ngoài phủ.

"Viên tiên sinh, đây chính là đạo đài khách của Viên phủ các người sao? Chuyện chúng ta vừa bàn e là vẫn phải tính toán lại. Người làm tỷ tỷ ta khóc, hết thảy ta đều không muốn nhìn thấy!"

Hấn gần như phi độn ra bên ngoài, vừa dùng nội lực nói ra những lời này, giọng điệu của hấn xen lẫn lực đạo hùng hậu, phiêu đảng khắp Viên phủ.

Lâm Văn chuẩn bị trình diễn cáo trạng một phen, kết quả Lâm Trí căn bản không cho cô cơ hội mở miệng đã trực tiếp bắt cô đi.

Cô tức giận bất bình phun tào vớ hệ thống: "Xây ra chuyện gì vậy, khó khăn lắm ta mới định tái xuất giang hồ, hấn lại không cho ta cơ hội biểu diễn!"

Hệ thống cân nhắc nói: "Đại khái là cô khóc quá xấu, hấn muốn tìm chỗ nào đó để ới ra, dù sao ở nhà người ta cũng không tiện lắm."

Lâm Văn: "..."

Ai kéo cái hệ thống thiếu năng này đi giùm đi, cô thật sự không chịu nổi.

"Hấn và Viên tiên sinh kia đã bàn bạc chuyện gì?"

Hệ thống nói: "Hấn nợ Viên tiên sinh một ân tình, muốn trả lại. Nhưng chuyện cùng lão già kia mưu đại nghiệp quá nguy hiểm, Bạo Ngược không đồng ý, đổi thành làm một chuyện khác."

Lâm Văn thờ phào nhẹ nhõm: "Còn may, tạo phản có nguy hiểm. Hấn không đi tạo phản, đến lúc ta hỏ hấn thì mức độ tìm đường chết sẽ nhỏ hơn một chút."

Hệ thống cười lạnh một tiếng: "Lời này ta không có cách nào tiếp nhận."

Lâm Văn đứng lúc ngậm miệng, cô biết hệ thống lại đang đào hố cho cô, cô đã không muốn biết cái chết của mình thảm ra sao nữa rồi.

Lâm Trí ôm cô bay thẳng lên lưng ngựa, con ngựa bị chấn kinh trực tiếp giơ hai chân trước lên khiến hai người bọn họ nghiêng về phía sau, Lâm Trí kéo dây cương một cái, con ngựa đã ổn định lại.

Hộ vệ dắt ngựa phía trước kịp thời buông tay, Lâm Trí vung roi ngựa lên, trực tiếp lao ra ngoài.

Roi trong tay của hắn vung đến mạnh mẽ oai phong, gió mạnh phát qua mặt khiến Lâm Văn có một loại cảm giác như đao nhỏ xẹt qua.

Lâm Văn ngồi trong ngực hắn, bị ngựa xóc đến toàn thân khó chịu, nhưng hết lần này tới lần khác Lâm Trí lại vội vàng hết như đi đầu thai vậy.

Cô bị phẫn với hệ thống: "Có phải Bạo Ngược thật sự muốn ói không vậy? Nhất định phải về nhà mình sao? Ói luôn ở ven đường cũng được mà, chẳng lẽ hắn còn muốn phủ sa không chảy ruộng ngoài?"

Hệ thống bị sự vô sỉ của cô chấn kinh, nửa ngày cũng không nói nên lời.

Chờ rốt cuộc cũng một đường xóc này đến Lâm phủ, chính là nơi trước đó Lâm Văn vẫn luôn bị nhốt.

Cô bị Lâm Trí ôm từ trên ngựa xuống, bước nhanh vào phủ đệ, cô còn chưa kịp thưởng thức phong cảnh quanh mình thì đã bị hắn ôm kiểu công chúa đến phòng ngủ.

"A Trí, đệ sao vậy?" Đôi mắt Lâm Văn hiện giờ vẫn còn đỏ.

"Bởi vì ta nhớ nàng, ngay lúc tỷ tỷ mới roi lệ, ta đã cảm thấy mình sắp không nhận được nữa rồi."

Hắn vừa nói vừa cúi đầu hôn trán cô, Lâm Văn hơi nháy nháy mắt, lập tức nghiêng đầu muốn né tránh hắn.

Kết quả cái cằm liền bị hắn nắm chặt, hắn cẩn thận nhìn chằm chằm đôi mắt của Lâm Văn, bỗng nhiên lệ lười liếm liếm mí mắt của cô.

Động tác của Lâm Trí từ dịu dàng đến thô bạo, thậm chí đầu lưỡi linh hoạt kia còn muốn nhân cơ hội tiến vào bên trong mí mắt, liếm tròng mắt của cô.

Đại huynh đệ, đôi ta ngày xa không lo âu ngày gần không thù hận, vì sao ngươi lại muốn làm ta mù?

"Đệ lại mắc bệnh gì vậy!" Lâm Văn không nhận được hỏi ra lời trong lòng.

Động tác của Lâm Trí dừng một chút, ánh mắt ngày càng sâu thêm, xen lẫn một dòng nước ngầm mãnh liệt.

"Tỷ tỷ, nàng vừa khóc." Hắn đưa tay chạm vào nước mắt trên lông mi của cô.

Đôi mắt của Lâm Văn cũng không dám mở to, cách liếm như vậy, ai bị liếm cũng sẽ roi lệ đó được không? Không chảy không phải người Trung Quốc!

"Đó là do ta đón gió roi lệ, bệnh cũ, vừa rồi đệ mới dẫn ta một đường phi nước đại." Miệng cô cứng rắn nói.

Lâm Trí nhìn chằm chằm hai mắt của cô, bỗng nhiên thổi hai cái vào đôi mắt vừa có thể mở ra của cô, lập tức nước mắt của cô lại ào ào chảy xuống lần nữa.

"Tỷ tỷ, ta muốn thấy nàng khóc." Hắn thâm tình chậm rãi nói ra câu này.

Sau đó quả nhiên Lâm Văn khóc hơn nửa ngày, mười tám cách khóc dạt dào tình cảm trên giường.

Càng khóc Lâm Trí càng kích động, càng khóc Lâm Văn càng muốn khóc.

Cuối cùng cô cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi nằm trên giường suy nghĩ về cuộc đời, Lâm Trí thì cực kỳ hài lòng hôn nhẹ lên trán cô, đồng thời tỏ vẻ muốn nấu canh cho cô để bồi bổ nước mắt.

Hi vọng cô biểu hiện tốt một chút, lần sau vẫn khóc như thế. _(3" ㄥ)_

Hệ thống thấy cô nửa ngày không nói lời nào, nhẩn nhẩn nhỏ nhỏ nói: "Cô vẫn khỏe chứ? Có muốn ta cho cô chút thuốc giảm đau không?"

Lâm Văn thờ dãi một hơi: "Lật Xe à, mi nói thật với ta đi, xe này phải lái đến lúc nào? Mỗi ngày mi đều lấy chuyện lật xe uy hiếp ta, ta con mẹ nó mỗi ngày đều phải đi tàu lượn siêu tốc đó biết không hả? Ta muốn khiêu nại &*% \$#..."

Lâm Văn cho dù tính tình tốt, cũng phóng ra sự thô tục, trực tiếp mắng hệ thống đến choáng váng.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Ngữ khí của nó hơi yếu ớt: "Người điều khiển là cô mà, cô lái xe thành màu vàng ta cũng không có cách nào, ký chủ người ta lúc trước cũng không có tiếp xúc da thịt. Chỉ có lúc Bạo Ngược đối mặt với cô mới như sói đối vồ mồi vậy. Có điều dựa vào hồng phúc của cô, ta mới biết được Bạo Ngược có thiên phú dị bẩm ở phương diện này. Cảm tạ tiểu ca ca tiểu tỷ tỷ đã mang ta lên xe!"

Lâm Văn bị tức đến thổ huyết, cô là mơ mơ hồ hồ lên xe, có cảm giác chính là nuôi Bạo Ngược lớn để làm mình, loại mua bán lỗ vốn này lại là Lâm Văn cô làm ra.

Nói thật, nếu như trước kia có người nói với cô như thế, cô nhất định sẽ tiến lên quất cho người ta hai cái bạt tai.

"Đúng rồi, Lật Xe, trước đó mi có nói muốn ta hoàn thành nhiệm vụ gì?"

Hệ thống: "..."

"Cmn, mi đừng có giả chết, mi nói chuyện đi chứ. Nếu không ta thà tự sát lật xe còn hơn, làm trâu làm ngựa mười kiếp, còn tốt hơn so với bị Bạo Ngược tra tấn cả một đời." Lâm Văn hỏi hận, cô đã nói đời trước cô chết thảm như vậy, làm sao có thể sống chứ.

Lúc cô vừa vào nghề, câu đầu tiên mà tiền bối đã dạy cô chính là, vĩnh viễn không nên tin trên đời này có cái bánh từ trên trời rơi xuống.

Rất nhiều đồng nghiệp lừa đảo có nghiệp vụ tinh luyện, thường thường đều quên quy củ mà lão tổ tông lưu lại, sau đó bị lừa gạt ngược lại ngay cả căn cũng không còn.

Hệ thống thấy cô muốn lật xe, rốt cục cũng chịu mở miệng: "Nếu cô không cùng Bạo Ngược khanh khanh ta ta thì còn có thể tự chủ lật xe. Nhưng hiện tại cũng không biết đã thâm nhập giao lưu bao nhiêu lần rồi, kí chủ đã bị tính cường chế của mục tiêu trói lại, kiếp sau của cô vẫn là hần, kiếp sau sau nữa vẫn là hần..."

Lâm Văn: "Đại huynh đệ, mi đừng nói nữa, ta thờ hết nỗi luân rồi! Kiếp sau xin cho ta làm Thiên Sơn Đồng Mỗ*, cảm ơn! Ta cũng không tin hần đổi một người bề ngoài là cô bé, thân phận lại là một bà già mà vẫn có thể cứng rắn!"

* **Thiên Sơn Đồng Mỗ** (天山童姥): hay còn gọi là Thiên Sơn Đồng Lão, là một nhân vật trong Thiên Long Bát Bộ, là sư tỷ của Vô Nhai Tử và là chủ nhân của Linh Thứu cung trên núi Thiên Sơn. Bà sử dụng một môn võ công mạnh mẽ để tăng sức mạnh của mình, nhưng một trong các tác dụng phụ của nó là bà sẽ duy trì kích thước cơ thể hiện tại của mình bất kể tuổi tác. Bà đang ở độ tuổi 90, nhưng do bắt đầu tập luyện môn võ này từ thời thơ ấu nên cơ thể của bà vẫn là một đứa trẻ.

Hệ thống trầm mặc một lát, chần chờ nói: "Ta nói với cô chưa nhỉ, mục tiêu đều là người cực kỳ không bình thường, tính cách thiếu hụt cực độ. Có lẽ hần thích như vậy không chừng?"

Lâm Văn: "..."

Hệ thống dường như biết cô bị sốc không nhẹ, sau đó cũng không chủ động tìm cô nữa.

Lâm Trí bày ra dáng vẻ dịu dàng dễ gần, thâm tình chân thành đi đến, dứt cô ăn cháo, thay cô vẽ lông mày, hận không thể ngay cả y phục cũng mặc cho cô.

Hai người ôn tồn mấy ngày, rốt cuộc Lâm Trí cũng chịu buông tha cho cô.

Hắn ôm Lâm Văn ngồi trên bàn đu dây, hai chân thỉnh thoảng lại đá hai lần trên mặt đất, bàn đu dây lắc lư ung dung đong đưa.

Mấy ngày nay Lâm Văn thường xuyên hoài nghi chính cô đã liệt nửa người, làm chuyện gì cũng không cần cô động thủ, Lâm Trí hầu như đều nhìn chăm chăm vào cô.

Cô cảm thấy mình chính là một cục xương hầm được nấu chín, còn bốc hơi nóng, Lâm Trí chính là con chó đang ôm cục xương kia, lúc vui vẻ sẽ liếm hai cái, lúc không vui sẽ khảy hai cái.

Lúc Lâm Văn hoài nghi cuộc đời, đặc biệt thích quấy rối hệ thống: "Mi nói xem ta và Bạo Ngược có giống đôi song sinh dính lấy nhau không?"

Hệ thống suy tư chốc lát mới nói: "Lúc hai người đang làm mấy chuyện xấu hổ, quả thật là đôi song sinh dính lấy nhau."

Lâm Văn: "...". Cùng hệ thống nghiên cứu thảo luận những chuyện này chính là cô sai, Lật Xe chính là lão tài xế.

"Tỷ tỷ, nàng muốn ra bên ngoài xem thử không?" Lâm Trí ôm cô trong lòng, bàn đu dây phiêu diêu lúc cao lúc thấp, làm cô có cảm giác buồn ngủ.

Trong ngực của nam nhân vô cùng ấm áp, làm tính cảnh giác cả người cô đều giảm thấp, từ khi cô tới Bắc địa vẫn chưa từng đi ra ngoài, trước đó ngồi trên lưng ngựa cũng chỉ là cưỡi ngựa xem hoa, đối với phong thổ Bắc địa vẫn hết sức tò mò, hắn đã hỏi như vậy, Lâm Văn lập tức vô ý thức gật đầu. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

"Đệ dẫn ta ra ngoài sao?" Cô cảm thấy Lâm Trí hỏi như vậy, khẳng định là muốn mang cô ra ngoài cho biết một chút.

Kết quả Lâm Trí bỗng nhiên không nói lời nào, động tác giẫm trên đất đưa dây cũng ngừng lại.

Trong lòng Lâm Văn dâng lên vài phần dự cảm bất thường, cô vội vàng la lên với hệ thống: "Có phải ta lại nói gì sai rồi không?"

Hệ thống ha ha cười lạnh với cô: "Đệ đệ cô tâm lý biến thái, cô nói cái gì cũng là sai."

"Tỷ tỷ cứ muốn rời khỏi ta như vậy?" Quả nhiên, lúc Lâm Trí lại mở miệng, ngữ khí của hắn đã cực kỳ âm trầm, tựa như ngâm trong băng vậy.

Nói thật, đối với loại đệ đệ biến thái này, cô lựa chọn từ vong, một lời không hợp liền xuyên tạc ý tứ của cô.

"Không có mà, ta nói để dẫn ta ra ngoài, chúng ta cùng đi. Đạo chơi ngoại thành đập thanh, ngắm nhìn phong cảnh của Bắc quốc." Lâm Văn lập tức bắt lấy tay hắn, nhẹ giọng thì thầm trấn an hắn.

Bởi vì câu nói này của cô, khí chất u ám quanh thân Lâm Trí thối lui, hắn đưa tay sờ sờ đỉnh đầu Lâm Văn, dịu dàng nói: "Tỷ tỷ cố nhẫn nại thêm mấy ngày nữa, ta phải ra ngoài làm một việc giúp tiên sinh, trả lại ân tình của ông ta. Xong xuôi, ta sẽ đưa nàng đi khắp chân trời góc biển, cuối cùng sẽ tìm một nơi không người để ẩn cư."

Hắn nói xong những lời này, cũng không đợi Lâm Văn phản ứng, đã cúi đầu xuống hôn hôn vành tai của cô.

Cuối cùng lại ghé vào bên tai của cô thấp giọng nói: "Ta chỉ cần tỷ tỷ là được, thích tỷ tỷ nhất trên đời, tỷ tỷ cũng thích ta nhất có được không?"

Thân thể Lâm Văn đều bị nhiệt khí bên tai thổi đến mềm nhũn, cô ngoại trừ gật đầu còn có thể làm cái gì, tỷ tỷ sợ đệ đệ nhất trên thế giới chính là cô đó được không?

Không thể yêu được. _(:3" ∠)_

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (18)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Ngày kể Lâm Trí đã đi mất, đương nhiên đêm trước đó, Lâm Văn lại được thể nhiệm gần hơn cảm giác mệt mỏi vất vả và hơn nửa buổi tối.

Đến khi cô nằm trên giường giống như con cá chết, Lâm Trí mới đưa tay vuốt ve mái tóc ướt đẫm mồ hôi của cô, thấp giọng trấn an cô.

Lâm Văn mơ mơ màng màng ngủ mất, cô cũng không kịp hỏi báo một chút với hệ thống về tâm trạng ** ngay lúc này.

Lúc cô tỉnh lại lần nữa, bên ngoài lại là thời tiết mặt trời lên cao ba sào, từ khi cô và Lâm Trí bắt đầu làm chuyện xấu hổ, cô chưa hề nhìn thấy mặt trời mới mọc và cũng chưa thấy trời chiều, dù sao thì trời chưa tối đã lên giường, trời sáng sớm thì cô còn tu đường.

"Lâm Trí đi rồi sao?" Cô không nhúc nhích giả chết.

Hệ thống trả lời: "Đi rồi, hắn căn bản không ngủ, vẫn luôn nhìn cô. Nhìn thấy bên ngoài có người đánh ám hiệu, hắn mới rời khỏi."

Lâm Văn thờ phào nhẹ nhõm, vì mình có mấy ngày ngày sống dễ chịu mà cảm thấy vui vẻ: "Cảm tạ Thánh A La, ta còn sống. Hắn đi làm gì rồi?"

Hệ thống bất mãn nói: "Tinh huyết đại bổ, cho dù cô có chết cũng là do quá thừa dinh dưỡng."

Lâm Văn cười lạnh một tiếng: "Sao mi không nói sớm, chờ tháng sau ta tới kinh nguyệt, sẽ giữ lại toàn bộ máu cho mi để mi bồi bổ đầu óc."

Hệ thống: "..."

Nó luôn cảm thấy là lạ chỗ nào đó, nhưng lại không nghĩ ra, dù sao số liệu bọn nó cũng không cho phép tồn tại kỳ thị giới tính.

Tinh huyết của nam nhân đại bổ, dĩ nhiên kinh nguyệt của nữ nhân cũng đại bổ, tục ngữ nói nữ nhân có thể gánh vác nửa bầu trời đó.

"Hắn đến kinh đô ám sát Thái tử." Hệ thống điều tra một phen, mới nói cho cô.

"Bạo Ngược của ta lợi hại nha, nếu mọi chuyện bại lộ, có phải ta sẽ thành quả phụ không?" Lâm Văn cũng không đoái hoài tới đau thắt lưng, lập tức từ trên giường ngồi dậy.

Hệ thống nói: "Cô thu nụ cười trên mặt lại trước đi, ta sợ đến lúc đó cô sẽ vui quá hóa buồn, muốn khóc cũng không có chỗ khóc."

Lâm Văn chẳng thèm ngó tới: "Bạo Ngược tự mình chết đi thì có tính là lật xe thành công không?"

Hệ thống trả lời: "Tinh, có điều đây là tình huống không có khả năng xuất hiện."

Lâm Văn nghi hoặc: "Tại sao chứ? Vì hắn có ba cái chân? Vậy ta còn có ngực lớn hơn hắn đó!"

Hệ thống bị chấn kinh vì sự vô sỉ của cô, trầm mặc một lát mới nói: "Không phải, bởi vì hần có hào quang của nhân vật chính, hướng đi của kịch bản chính là cô hẳn phải chết."

Lâm Văn không muốn nói chuyện với hệ thống nữa, bởi vì cô phát hiện những kiến thức mà mình đã học ở kiếp trước tất cả đều không dùng được, nơi này là Bắc địa, địa bàn của Lâm Trí, cô căn bản chính là gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không nghe.

Cô nhanh nhẹn đứng dậy xuống giường, kết quả là nhìn thấy một sợi dây xích sắt trên cổ chân.

Vòng sắt trên cổ chân được vài găm mềm mại bao lấy, rõ ràng là sợ vòng sắt làm tổn thương chân của cô.

"Hệ thống, chúng ta thương lượng một chút đi, nếu như có thể đi đến thế giới tiếp theo, ta khẩn cầu mục tiêu đừng có thích chơi mấy vật dụng tình thú như thế nữa được không? Nào là vòng chân, còn xuân được nữa, ta nhớ được lúc trước hần còn tặng cho ta một hộp vòng lục lạc, may mắn bây giờ vẫn chưa dùng tới. Cầu xin ba ba Lật Xe cho con một con đường sống, người như ta tương đối bảo thủ, không chơi được những thứ kích thích như thế, ta sợ mình sẽ chơi đến mức trúng gió mất."

Lâm Văn đang trầm mặc, rất lâu sau đó rốt cục mới mở miệng nói chuyện với hệ thống.

Hệ thống trả cho cô một sự im lặng như chết.

Lâm Văn: "...". Cô đã dự cảm được tương lai bi thương của mình.

Hệ thống dường như sợ cô quá mức sa sút tinh thần, không khỏi an ủi cô: "Yên tâm, có ta ở đây, cô sẽ không bị kích thích đến mức trúng gió đâu, nhiều nhất chỉ là sượng chết thôi. Cái chữ "Chết" kia chính là ý trên mặt chữ."

***

Lâm Văn bị nhốt trong phòng này, may mắn là xích chân đủ dài, trên giá sách bên cạnh bày đầy các loại thư tịch, cô có thể lấy xuống xem bất cứ lúc nào.

Mặc dù tán gẫu với hệ thống có thể giết thời gian tốt hơn, nhưng cô cũng không muốn phản ứng với hệ thống, dù sao bọn họ cũng đã tổn thương lẫn nhau.

Một ngày ba bữa đều có nha hoàn đưa tới, trong phòng cũng đều là người hầu hạ cô, lúc này cô không bị bỏ thuốc, nhưng xung quanh đều là nha hoàn cầm, một câu cũng không nói với cô. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

Cô cũng lười nghiên cứu thảo luận với hệ thống lý do tại sao Bạo Ngược lại có loại hành động biến thái này, nhưng tóm lại khẳng định là không có câu trả lời gì tốt.

"Có ai không." Cô kêu một tiếng, lập tức có nha hoàn đi tới.

"Ta muốn quyền sách phía trên nhất kia." Tay Lâm Văn gần như chỉ ngay quyển sách trên đỉnh đầu cô, bắt đặc dĩ vóc dáng thân thể này của cô không cao lắm, cộng thêm nữ tử Bắc địa đều lớn lên cao gầy, cho nên đồ vật cô nhón chân lên cũng không tới, đối với người ta mà nói lại dễ như trở bàn tay.

Có điều nha hoàn này cũng không nghe cô phân phó như bình thường, mà là chỉ chỉ cái ghế bên cạnh, để cô sang ngồi.

Lâm Văn không biết tại sao, nhưng vẫn dựa theo chỉ thị của nàng ấy mà làm.

Nha hoàn kia rất nhanh đã trở lại, có điều lần này trong tay của nàng ấy cầm một phong thư, ra hiệu Lâm Văn xem cái này.

Cô cầm thư, trong lòng ần ần có chút suy đoán, mở phong thư ra dưới ánh nhìn chăm chú của nha hoàn.

【 Tỷ tỷ, lúc nàng thấy lá thư này, chắc hẳn ta đã rời khỏi nàng. Mặc dù giờ phút này nàng vẫn ở ngay bên cạnh ta, cực kỳ quyến luyến nằm trong ngực ta, nhưng ta đã bắt đầu nhớ nàng rồi. Ta đang nghĩ nếu như ta rời khỏi nàng, sau này ai sẽ bỏ ngón tay vào trong miệng của nàng, để nàng mài răng như trẻ con đây... 】

Lâm Văn tâm lặng như nước bỏ qua một đoạn nói nhảm phía trước, trực tiếp nhìn dòng cuối cùng.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

【 Ta có rất nhiều thư cho nàng, trước kia mỗi một ngày chúng ta xa nhau, ta đều sẽ viết thư cho nàng. Nếu tỷ tỷ buồn chán, có thể xem mấy lá thư ta viết cho nàng lúc trước. Hi vọng đêm nay ta có thể đi vào giấc mơ của tỷ tỷ, cùng giường chung gối với tỷ tỷ, nhìn tỷ tỷ khóc... 】

Sau đó lại là một đoạn miêu tả sắc tình cực kỳ phong phú, thấy hần dùng từ điêu luyện như vậy, làm người hiện đại như cô sắc mặt đỏ bừng, hận không thể tìm được một cái lỗ để chui vào.

Thanh âm của hệ thống vang lên: "Chắc chắn, trên người cô có năm nốt ruồi, ngoại trừ trên trán, còn lại đều mọc tại nơi không thể miêu tả, ta chỉ có thể nhìn thấy một mảnh mosaic."

Rất khó tưởng tượng Lâm Trí sẽ viết cận kề như vậy.

Mấy nha hoàn chuyển mấy cái hộp gỗ đến, nhìn sơ qua đã chất đầy bàn đọc sách.

Lâm Văn mở từng cái ra, chỉ thấy bên trong nhét đầy thư, cô tùy ý lấy ra một bức từ trong đó, phía trên đầy chữ, nhưng vẫn luôn lặp lại một câu.

【Tỷ tỷ, sao tỷ lại vứt bỏ đệ? Tỷ tỷ, sao tỷ lại vứt bỏ đệ...】

Tay Lâm Văn run một cái, phong thư rơi xuống bàn, chữ viết trên đó non nót méo mó, thậm chí cuối cùng đã hoàn toàn trở nên mờ hồ không rõ, tựa như người viết chữ đã chịu đựng vô số thống khổ vậy.

Cô xem hết bức thư này đến bức thư khác, trong lòng từ không hề dao động trở thành chột dạ khó hiểu.

Người rơi xuống vách núi há có thể dễ dàng cứu lại như vậy, thỉnh thoảng hẳn sẽ viết hẳn có bao nhiêu thống khổ, nhưng đại đa số đều là nhắc đến cô.

Thậm chí có đôi khi có một bức thư không viết gì bên trong, đầy trang giấy đều là hai chữ "Tỷ tỷ", nhìn thấy mà giật mình.

Hệ thống thấy cô này giờ không nói gì, thậm chí còn có thể cảm nhận được nội tâm của cô đang dao động, không khỏi thấp giọng nói: "Cô không sao đây chứ?"

Lâm Văn nói: "Không sao, Bao ngược trong câu chuyện của người khác cũng là như vậy sao? Mãi mãi vẫn là vòng tuần hoàn này?"

Hệ thống trầm mặc một lát mới nói: "Hắn có sứ mệnh cần phải hoàn thành."

Lâm Văn thờ dãi một hơi nói: "Hắn và ta còn là đồng bệnh tương liên, gặp gỡ cái hệ thống không đáng tin cậy như mi."

Hệ thống cực kỳ thức thời không tiếp lời, tóm lại cuối cùng đều là lỗi của nó.

Sau khi Lâm Văn đọc thư xong liền bảo các nàng ấy thu lại, lại không ngờ rằng những nha hoàn khóa ngay đầu giường cô, hơn nữa còn bảo vệ ở bên cạnh, rất hiển nhiên là không cho phép cô tự tiện dời đi.

Nhìn thấy đầu giường trưng bày bốn năm cái hộp, bên trong đều là những bức thư tràn ngập oán niệm và cố chấp của Lâm Trí, Lâm Văn cảm thấy ban đêm mình có ngủ thiếp đi cũng sẽ bị làm tỉnh lại.

Đương nhiên hệ thống cảm thấy cô quá lo lắng rồi, dù sao từ khi ở cùng với Lâm Trí, Lâm Văn đã được dưỡng thành một thói quen tốt.

Đó chính là ngủ mọi lúc mọi nơi, dù là giường sắp bị động tác của hai người đánh sập, cô vẫn ngủ như cũ, vòng xoáy dục vọng cũng không thể chiến thắng sự dụ hoặc của giấc ngủ.

Màn đêm buông xuống, mấy thủ vệ nha hoàn thổi tắt đèn, để lại hai người trực đêm canh giữ ở gian ngoài.

Lâm phủ canh giữ sâm nghiêm, tỷ tỷ là bảo bối quý giá nhất của hắn, đương nhiên đã chuẩn bị đầy đủ hết thảy, nhưng vẫn có người nhìn trộm nơi này.

Một phần những thủ vệ kia bị điều đi, một bộ phận khác bị xóa bỏ.

Trời vừa sáng, lúc Lâm Văn đến giờ mở mắt, trong ánh mắt lại không phải là màn giường đỏ rực cô quen thuộc, mà là cái mặt lạnh cô chán ghét kia của Mộc Tiềm.

"Phu nhân thật đúng là một đêm ngủ ngon, ban đêm phát ra động tĩnh lớn như vậy ngủoi đúng là một chút trực giác cũng không có. Cho dù đã đổi giường cũng không thấy ngủoi tỉnh lại." Mộc Tiềm trào phúng nói hai câu.

Lâm Văn chống thân thể dậy, lúc này mới có thể cẩn thận quan sát xung quanh.

Ở đây căn bản không phải là phòng ngủ của cô, hết thảy đều là bài trí xa lạ, xích sắt trên chân vẫn còn, chỉ có điều cột giường đã bị dỡ ra.

"Sao vậy? Mộc cô nương cũng thích nhìn ta bị xích sắt trói buộc?" Cô đá đá xích sắt.

Biểu cảm trên mặt Mộc Tiềm nháy mắt đã trở nên rất khó coi, cười lạnh nói: "Lâm Trí quyết tâm muốn trói ngủoi lại, còn dùng huyền thiết ngàn năm chế thành xích sắt, mau nói chìa khóa ở đâu, nếu không ta sẽ chặt đi cái chân này của ngủoi."

Lâm Văn nhếch miệng, đệ đệ ngoan nhà cô thật đúng là lúc nào cũng không làm ngủoi ta thất vọng.

Khóe miệng cô cười nhạt: "Ngủoi chặt đi, dù sao có chân hay không cũng chẳng sao hết, A Trí thích cũng không phải đôi chân này của ta."

Mộc Tiềm muốn đưa cô đi từ tầng lớp thủ vệ sâm nghiêm trong phủ như thế, tuyệt đối không dễ dàng.

Nếu như lúc ấy nàng ta không quan tâm đến đôi chân của Lâm Văn, e rằng đã sớm chặt mất, làm gì chờ tới bây giờ còn hỏi cô chìa khóa ở đâu.

Mộc Tiêm nhìn ánh mắt của cô dần dần sâu sắc, dường như nổi lên tâm tình gì đó, nàng ta cười lạnh một tiếng: "Người đắc ý gì chứ, chẳng qua chỉ là cảm luyến của Lâm Trí, hấn rời khỏi Bắc địa cũng sợ người chạy mất, có thể thấy được người vốn là nữ tử thủy tính dương hoa*. Trước đó hấn rơi xuống vách núi, Lâm phủ ngay cả một người cũng không tìm đến, Lâm Văn, trái tim của người thật cứng rắn."

* *Thủy tính dương hoa* (水性杨花): lẳng lơ, dâm loạn.

Lâm Văn ngẩng đầu lên, ánh mắt quét một vòng trên người nàng ta, giống như ánh mắt đang lựa chọn hàng hóa.

"Không có cách nào khác, đệ đệ tốt kia của ta chỉ thích loại nữ tử tâm địa cứng rắn như ta thôi."

Sắc mặt Mộc Tiêm biến đổi, nàng ta còn chưa kịp mở miệng đã có người chậm rãi đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tử tử (19)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lâm Văn nhìn thấy Viên lão cũng không ngạc nhiên chút nào, lão già vẫn là một bộ dạng tiên phong đạo cốt, chỉ có điều ánh mắt nhìn về phía Lâm Văn không còn hòa ái dễ gần như trước nữa.

"Cô nương vẫn khỏe chứ?" Ông ta híp mắt nhìn cô, tựa như đang dò xét một món hàng hóa được đóng gói tinh mỹ vậy.

Trong lòng Lâm Văn nhảy một cái, bởi vì từ xưng hô theo trọng phụ giờ đã biến thành cô nương, dường như đã lộ rõ vài phần quý dãi.

"Tiên sinh sai người bắt ta đến đây làm gì?" Long mày cô nhú lại, trong giọng điệu ngược lại còn mang theo sự bức ép.

"Dĩ nhiên là có tác dụng lớn. Cô nương nên biết lão hủ không thể chịu được việc chỉ làm một con rùa đen rút đầu tại Bắc địa này, kinh đô mới là nhà của lão hủ. Để có thể trở về lần nữa, ta đã một tay nuôi dưỡng tỷ muội Mộc thị, đáng tiếc thân thể Tiêm Tiêm gặp bất trắc, không đảm đương nổi trọng trách lớn. Lúc đầu ta đã định từ bỏ, nhưng ông trời có mắt mắt, lại đưa người đến bên cạnh ta."

Viên lão đưa tay sờ râu, trong đôi mắt hơi có vẻ đục ngầu kia bắn ra một đạo tinh quang, sáng đến dọa người.

"Tiên sinh không sợ A Trí sẽ trở về tìm ngài trả thù sao? Hấn có bao nhiêu ý lại với ta chắc hấn ngài cũng thấy rất rõ ràng." Lâm Văn bình tĩnh nói.

Viên lão bỗng nhiên ngừng đầu cười to, gần như điên cuồng: "Sao người biết hấn có vẻ được hay không chứ? Hấn là một nhân tài, ta chính là nhìn trúng sự tâm ngoan thủ lạt của hấn, giết người trong vô hình. Thế nhưng hấn lại bị tình cảm vây khốn, nếu hấn đã không thể ra sức vì ta, tất nhiên sẽ chỉ có một con đường chết."

Lâm Văn nhìn ông ta chằm chằm, nửa ngày cũng không nói nên lời.

Viên lão cho là cô bị mình dọa sợ, cười càng thêm tùy tiện, ngay cả Mộc Tiêm đang đứng một bên cũng lộ ra vài phần khoái ý.

Trên thực tế, Lâm Văn lại đang phi nhỏ với hệ thống: "Lật Xe, mi mau nhìn kìa, ở đây có một tên ngu ngốc. Lại có người muốn tìm đường chết hơn cả ta nữa!"

Cô cao hứng đến mức quên hết tất cả, hệ thống lại cực kỳ lạnh lùng đáp lời cô: "A, xem ra rốt cuộc cô cũng thừa nhận là cô ngu xuẩn rồi à."

Lâm Văn: "...". Cô cười đến sắc cả nước bọt, sao lại muốn nói chuyện với hệ thống làm gì, cho người miệng tiện này!

Lâm Văn lộ ra biểu cảm Bảo Bảo rất không vui, phồng mặt ngồi trên giường không thèm nhìn bọn họ.

Mộc Tiêm thấy bộ dạng này của cô, ngược lại cảm thấy trong lòng không hết hận, bắt đầu có ý xấu: "Tiên sinh, xiềng xích này nên làm thế nào đây? Dù sao quan to hiện quý ở kinh đô từng người đều có khẩu vị thanh kỳ, càng là mỹ nhân cổ quái kỳ lạ thì càng có thể kích thích khoái cảm muốn làm nhục người khác. Chính Lâm cô nương cũng đã nói, thứ Lâm Trí nhìn trúng cũng không phải hai chân của nàng ta, chỉ cần nàng ta vẫn là nữ nhân thì cũng có thể tận hưởng. Chi bằng chúng ta cứ để nàng ta đạt được ước muốn, phế đi hai chân của nàng ta, thế nào?"

Lâm Văn phát ra tiếng chắc chắc, tâm tư đồ kỵ của nữ nhân thật đúng là đáng sợ, cô à Mộc Tiêm này quả thật là vô cùng âm độc.

"Mộc cô nương không phải chỉ là cảm thấy ta xinh đẹp hơn so với người thôi sao, vậy mà lại đưa ra loại chủ ý ngu ngốc này. Nếu quả thật theo như lời

ngươi nói, phế chân của ta đi, vậy chỉ bằng hai ta cùng vào cung, làm một đôi hoa tỳ muội phế chân. Sinh hoạt không thể tự đảm đương, nếu trong bụng rớt hơi nhiều rượu, đến lúc đó làm quý nhân kia người đầy vết bản, thế mới thật sự là trò mới đấy!"

Cô vỗ tay cười to, trong lúc nhất thời đúng thật cảm thấy chủ ý này rất hay.

Viên lão và Mộc Tiêm hơi tưởng tượng một chút tràng cảnh kia, quả thực là cay con mắt, cũng mệt cho loại danh môn quý nữ nũng nịu như Lâm Văn cũng có thể nói ra được.

"Giờ ngươi cứ đắc ý đi, chờ đến khi ngươi bị đưa lên giường lão già huân quý tai to mặt lớn, bị tra tấn đủ kiểu xem ngươi còn cười được không!"

Trên mặt Mộc Tiêm xanh trắng giao thoa, xấu hổ không chịu nổi.

Nàng ta cũng xuất thân từ danh môn, chỉ có điều sau khi trở thành tội nhân, bảy tám tuổi đã bị bán cho thanh lâu sở quán hầu nữ nam nhân, là Viên lão đã cứu nàng ta và Mộc Nhu ra.

Mộc Tiêm có diện mạo xinh đẹp, tuổi tác càng lớn càng phát giác ra dụng ý của tiên sinh, muội muội Mộc Nhu học điệu thủ hồi xuân, vừa nhìn đã biết tương lai sẽ có tác dụng lớn.

Mà thứ nàng ta học đều là cầm kỳ thi họa, thậm chí lúc lớn hơn một chút còn có ma ma đến dạy bảo chuyện phòng the, đôi chân này của nàng ta dù nói là ngoài ý muốn, kỳ thật cũng là chính nàng ta gây nên.

Thà làm phế nhân, cũng không làm tiện thiếp.

Lâm Văn nghe hệ thống phổ cập khoa học xong vẫn rất bội phục sự quyết đoán trắng sứt chặt tay của Mộc Tiêm, nhưng nàng ta nhắm vào mình như thế, vậy thì không đúng rồi.

"Xe Xe à, kể từ khi ta lên xe của mi vẫn luôn bị giày vò, chưa hề có yêu cầu gì quá phận. Hiện giờ cuối cùng mi cũng muốn giúp ta một lần rồi phải không?" Lâm Văn ho nhẹ một tiếng, bày ra tư thế gối đầu nói chuyện lâu.

Hệ thống nghe giọng điệu này của cô có hơi không thích hợp, dừng chết nửa ngày sau mới nói: "Điều kiện tiên quyết là không tổn hại mục tiêu, có thể, cô nói nghe thử chút."

Lâm Văn cười khê: "Giúp ta tìm thử xem kinh đô có loại quý tộc nào thích đùa giỡn mỹ nhân chân phế không?"

Hệ thống hỏi: "Cô định làm gì?"

Lâm Văn giả vờ thần bí: "Mi đoán xem"

Sau khi hệ thống kiểm tra xong mới trả lời cô: "Không có."

Lâm Văn nói: "Vậy mi tạo ra một người đi. Phải là lão nam nhân quyền cao chức trọng, tai to mặt lớn, còn thích giày vò. Điểm quan trọng nhất là, ông ta phải thích cô ả Mộc Tiêm này."

Cô đặc biệt nhấn mạnh nửa câu cuối, biểu thị cực kỳ quan trọng.

Nếu Mộc Tiêm đã chờ mong cô gặp phải loại nam nhân kia, vậy cô sẽ trả lại tất cả tổn thương, để chính Mộc Tiêm nếm thử mùi vị kia, dù sao cô cũng có bàn tay vàng là hệ thống này.

Lâm Văn tiếp tục nói: "Ta tin rằng mi có thể làm được.:-)"

Hệ thống: "... " Lần đầu tiên cảm nhận được sự nguy hiểm của ký chủ, mà chỉ số nguy hiểm lại còn rất cao, là bị Bạo Ngược lây bệnh, hay là cô vẫn luôn ẩn nhẫn không biểu lộ ra?

Hệ thống an tĩnh một lát, vẫn nên đi tạo người thôi.

"Làm xong rồi, chúc kí chủ chơi vui vẻ!" Hệ thống tạo xong, trở về giao nộp.

Lâm Văn hài lòng nói: "Con ngoan."

Hệ thống: "..."

Nó phát hiện từ khi kí chủ rời khỏi Bạo Ngược, cả người đều trở nên sinh long hoạt hổ, hơn nữa còn thường xuyên chiếm tiện nghi của nó.

Nói thật, nó rất nhớ người ký chủ ** đã sợ run lấy bấy kia, ký chủ như thế mới đáng yêu!

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

***

Lâm Văn khoan thai nằm trên xe ngựa, tay cô chống hai gò má, bày ra trạng thái trêu chọc người.

Mặc dù trên cổ chân cô vẫn còn bị xích sắt chế tạo từ huyền thiết ngàn năm kia khóa lại, cơ thể vì bị cho uống thuốc mà mềm yếu vô lực, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt của cô.

Bởi vì đối diện cô là Mộc Tiêm đang nằm, vị Mộc cô nương này còn thảm hơn cô, bị hạ thuốc còn nặng hơn cô, cả người cũng không thể động đậy, gần như đã thành người thực vật.

Cô có thể nói là tâm trạng khoáng đạt, vui đến muốn lên trời.

Đương nhiên, lúc này cô vẫn không quên quấy rối hệ thống: "Lật Xe, sau này mi bớt xem mấy cái tiểu thuyết cầu huyết lại đi, phải xem nhiều tiểu thuyết tình cảm chính thống vào. Nhìn trạng thái không thể tự đảm đương việc sinh hoạt của nàng ta mà xem, trùng độc quá sâu rồi."

Hệ thống phản bác: "Tiểu thuyết Mary Sue xem hay nhất, ta muốn trở thành đại diện phát ngôn Mary Sue!"

Lâm Văn cười lạnh một tiếng: "Vậy mi nhìn Mộc Tiêm xuất thân từ danh môn này đi, dung mạo tuyệt hảo, thân thể long đong, tính cách kiên nghị, đây chính là tiêu chuẩn cơ bản của nữ chính Mary Sue đó. Ta gặp phải cái hệ thống hồ mẹ như mi đã đủ thảm rồi, kết quả cô ả còn thảm hơn cả ta, nên có thể thấy được Mary Sue hại người."

Hệ thống tức giận nói: "Ai là mẹ ta? Số liệu bọn ta không có cha mẹ."

Lâm Văn nhẹ nhàng chắc chắn: "Chớ không chê nhà nghèo, con không chê mẹ xấu."

Hệ thống suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra cách phản bác, bởi vì số liệu bọn nó không được phép mắng chửi người, thậm chí ngay cả một chút tư tưởng bản thù cũng sẽ bị mosaic.

"Mộc cô nương, người có biết có một câu nói gọi là thù không phải không báo, mà là do thời điểm chưa tới không. Người nhìn người bây giờ còn yếu hơn cả ta, thật không ngờ Viên lão vậy mà không yên lòng về người như thế, rõ ràng người đã là phế nhân, thế mà ông ta còn sợ người có thể chạy trốn, biến người thành dáng vẻ này."

Lâm Văn cảm thấy gần đây hệ thống không ai oán gì, vậy mà nói không lại ba câu đã bại trận mất, trực tiếp không để ý đến cô. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

Cho nên cô đành tìm đối tượng có độ khó cao hơn một chút. Thân thể Mộc Tiêm không tốt, vốn dĩ lần này đưa Lâm Văn vào kinh thành, căn bản không có chuyện gì của nàng ta, nàng ta cũng không thích hợp đi xe ngựa.

Nhưng có trời mới biết nàng ta còn chưa xem hết trò cười của Lâm Văn, mới uống một chén trà mà thôi, vậy mà nàng ta đã ở trên xe.

Tuy Viên lão chưa từng nói rõ chuyện gì với nàng ta, nhưng nàng ta cũng đã đoán ra vài phần.

"Người đã nói gì với tiên sinh?" Lúc nói chuyện mồm miệng Mộc Tiêm có chút không rõ ràng, dù sao cũng đã uống thuốc, toàn bộ thân thể đều rất cứng nhắc.

"Đoán xem." Lâm Văn nháy nháy mắt, cực kỳ muốn ăn đòn nói ra hai chữ này.

Mộc Tiêm trầm mặc rất lâu mới mở miệng lần nữa, lần này được hiệu dường như đã lui tán một chút, tốc độ nói chuyện cũng trở nên bình thường hơn nhiều.

"Ta biết ngay mà. Nữ nhân có thể mê hoặc Lâm Trí đến thần hồn điên đảo sao có thể yếu đuối không chịu nổi như vậy? Lâm Văn, mệnh của người thật tốt, gặp được hần sớm hơn ta. Người biết không? Lúc trước hần máu me khắp người được cứu về, mơ mơ màng màng lôi kéo tay của ta, mở miệng gọi một tiếng "Tỷ tỷ, đừng vứt bỏ ta", gọi đến tim ta cũng tan nát. Lúc đó ta đã nghĩ, chờ hần tỉnh lại, ta sẽ trở thành tỷ tỷ của hần."

Mộc Tiêm nói chuyện vẫn có hơi phẫn nộ, nhưng nàng ta muốn nói rất nhiều, cho nên càng không ngừng thở dốc điều chỉnh trạng thái.

Mất Lâm Văn hơi tối xuống, có lẽ do kiếp trước cô đã quen nhìn cảnh một giây trước còn yêu đến chết đi sống lại, một giây sau đã đâm dao vào nhau, cộng thêm cô vốn dĩ sống trong thế giới lừa gạt, cho nên cô luôn luôn lãnh tâm lãnh tình hơn so với người thường.

Nhưng tình cảm của Bạo Ngược luôn luôn nóng bỏng hơn nhiều so với người ngoài, đặc biệt là sự cố chấp đối với cô.

Rõ ràng cô đã hại hần, cũng là hệ thống ban bố những nhiệm vụ hồ cha kia, nhưng hần vẫn tâm tâm niệm niệm tỷ tỷ của hần.

"Thế nhưng đến khi hần tỉnh lại, cũng không muốn người tỷ tỷ là ta này. Còn nói tỷ tỷ của hần chỉ có một người, không có ai khác. Nhưng hần vẫn còn nhỏ, lại không nói lời nào bảo gì thì làm đó, xương vỡ đau đớn như thế, hần cũng không kêu lấy một tiếng, cực kỳ phối hợp trị liệu. Ta khi đó cũng là đứa bé tốt, đau lòng hần, xem hần như đệ đệ mà chăm sóc. Sau đó lúc hần muốn báo đáp ta, đã nói với ta, người không thể làm tỷ tỷ của ta, nhưng ta có thể để người rời khỏi Bắc địa, sau này tự người sẽ thoát khỏi sự khống chế của tiên sinh."

Mỗi chữ mỗi câu nói của Mộc Tiêm, tầm mắt của nàng ta gần như mê ly, không biết là đang đắm chìm trong trong hồi ức, hay là đang chịu ảnh hưởng

của được vật.

"Nhưng khi đó ta thật ngốc, ta không luyện tiếu muội muội ruột của ta, nhưng lại luyện tiếu hân. Theo tình mà nói, chính là một chữ "Si". Khiến cho người ta biến thành đồ ngốc, biến thành quái vật, ta vì muốn ở lại, nhưng không muốn đi kinh đô hầu hạ quyền quý nên đã xin hân giúp ta trở thành phế nhân. Khi đó tiên sinh muốn bồi dưỡng hân, cho nên trong tay hân có chút ít nhân thủ, ta vẫn luôn biết hân là người cực kỳ thông minh, cho nên ta thành phế nhân, cuối cùng tiên sinh cũng không tra được đến tột cùng là nguyên nhân gì, chỉ cho là chuyện ngoài ý muốn. Ta muốn ở cạnh Lâm Trí, nói không chừng sau lúc đó tỷ tỷ của hân đã chết rồi, hoặc là không cần hân nữa, vậy chỉ ít ta có thể ở cạnh hân, nhưng người vẫn tới, được hân găt gao ôm vào ngực tới Bắc địa, đi tới trước mặt của ta..."

Lúc Mộc Tiềm nói những lời này, hốc mắt dần dần đỏ lên, nước mắt từ khóe mắt trượt xuống, không biết là nguyện vọng đã giữ vững bao nhiêu năm, cuối cùng vẫn vỡ vụn.

Lâm Văn đưa tay xúc màn xe lên, hướng về phía bên ngoài hô một câu với nha hoàn đi theo: "Nhanh lên, Tiềm cô nương của các người muốn đi tiểu, nghẹn đến chảy cả nước mắt luôn rồi kia."

Tay xa phu đánh xe run một cái, lập tức hung hăng quát roi lên lưng ngựa, móng ngựa chạy vội, may mắn là xa phu nhanh tay lẹ mắt kéo chặt dây cương, nếu không còn không biết sẽ gây nên loạn gì.

Hệ thống đã lâu không lên tiếng rốt cục cũng mở miệng lần nữa, nó chặc chặc nói: "Ký chủ, cô thật là lãnh khốc vô tình."

Tác giả có lời muốn nói: sắp lật xe, tuần này nhất định lật, các người ngắm trông lật như thế sao? 2333

Đồng chí chén nhỏ nhìn thì không đáng tin cậy, nhưng kỳ thật trong nội tâm nàng nắm chắc, có một câu gọi là giả trư ăn hổ.

Dù sao hệ thống không chịu nói quá nhiều, cô ấy cũng giả vờ không thèm nói, mua! (*ノ 3 ㄣ)

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (20)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lâm Văn khê hừ một tiếng: "A, nói với ta những gì nàng ta trải qua khổ biết bao nhiêu, vậy ta cũng không thể nhịn nữa. Ai sống mà không khổ, đi thế nào là do chính nàng ta chọn, chẳng trách được người khác. Chẳng hạn như ta, nếu như sau này ta lựa chọn liên thủ với Bạo Ngược giết chết hệ thống, vậy cũng nhất định là kết quả mà ta đã suy tính kỹ lưỡng, dù có vạn tiền xuyên tâm, dù là thiên lôi đánh xuống, ta cũng sẽ không hối hận, càng sẽ không nói cho người khác nghe, xin người ta thương hại chăng? Chẳng qua chỉ gây trò cười mà thôi."

Cô dường như bị kích thích đến, lúc nói chuyện lộ ra vài phần oán khí, lúc dừng dừng nói ra, ả ả xen lẫn khí thế không cho phép cự tuyệt.

Hệ thống hơi ngu ngơ, bởi vì sau khi nó mang theo Lâm Văn lên xe, có thể bởi vì người thứ nhất gặp phải là Bạo Ngược, mà Bạo Ngược lại cực kỳ hung tàn, làm cái gì cũng theo bản tính, cho nên Lâm Văn cũng biểu hiện ra sự yếu ớt trước mặt hệ thống.

Bây giờ cô nói ra những lời ấy, lông mày nhẹ nhướng, mắt lóe tinh quang, cũng không cho phép khinh thường.

Thật lâu sau, hệ thống mới há miệng run rẩy nói: "Cô, cô sẽ không thật sự liên thủ với Bạo Ngược đấy chứ? Cô nên biết là nếu hại hệ thống sẽ phải chịu trừng phạt rất lớn đấy. Sau này ta sẽ nhẹ nhàng với cô một chút, trước đó không phải còn tạo người cho cô hay sao, ta vẫn rất hữu dụng đấy, đối xử với cô còn tốt hơn cả Bạo Ngược!"

Lâm Văn ra vẻ trầm ngâm một lát, mới nói: "Miễn cưỡng thừa nhận, con ngoan, tiếp tục duy trì, ba ba coi trọng con!"

Hệ thống phản ứng hồi lâu mới nói: "Rõ ràng cô không có cái chân thứ ba, sao lại tự xưng là ba ba?"

Lâm Văn nghiêm trang nói hươu nói vượn: "Bởi vì thói quen của bọn ta, chính là nữ sinh biểu thị rất lợi hại đều tự xưng là ba ba. Nam sinh biểu thị rất lợi hại, sẽ tự xưng là ma ma."

Hệ thống rất do dự nói: "Ma ma tạo người cho cô? Kiểu vậy hả?"

Lâm Văn phí hết sức chín trâu hai hổ mới nhìn được cười, đặc biệt trầm ổn khen nó: "Đúng, rất tuyệt, sau này cứ tự xưng là bản ma ma nha. Mi quả thật

càng ngày càng gay trong gay!"

***

Xe ngựa chạy cũng không tính là nhanh, chủ yếu trên xe ngựa là hai vị cô nương thân kiều thể yếu, cộng thêm Tiêm cô nương mấy ngày nay động một chút lại chảy nước mắt đau khổ vì muốn đi tiểu, chuyện này khiến người dẫn đội vô cùng mệt mỏi.

Hắn cũng là người mà Viên lão thường dùng, nhưng thật đúng là chưa quen thuộc với Mộc Tiêm, cho nên thật không biết nên câu thông như thế nào.

Ngược lại là Lâm Văn mấy ngày nay tâm trạng cực kì tốt, nhìn Mộc Tiêm không vừa mắt, cô liền xông ra bên ngoài hô: Tiêm cô nương của các người lại muốn đi tiểu.

Kết quả chờ nha hoàn ba chân bốn cẳng khiêng Mộc Tiêm ra, nàng ta lại không tiểu được, dù sao Mộc Tiêm hành động bất tiện, còn thường xuyên bị cho uống thuốc.

Vừa bị cho uống thuốc kia hai canh giờ, không chỉ thân thể không thể động, muốn cãi lại cũng không thể nói.

Lúc Mộc Tiêm không thể nói chuyện, Lâm Văn bèn giầy vò nha hoàn, tung tin đồn nhảm Mộc Tiêm phải giải quyết nhu cầu sinh lý; chờ đến khi được hiệu quả đi một chút, Mộc Tiêm có thể mở miệng nói lời đơn giản, Lâm Văn lập tức lên đi chọc nàng ta.

Cuối cùng đến cả hệ thống cũng không coi được, để cô kiểm chế một chút.

Chờ tới gần kinh đô, hai người bọn họ cũng phải tách ra. Lâm Văn cuối cùng nhìn thoáng qua Mộc Tiêm nằm trên xe ngựa không thể động đậy, bỗng nhiên thở dài một hơi với hệ thống: "Lật Xe, cái lão nam nhân kia có thể nhét vào lại không? Loại cô nương như Mộc Tiêm này, vẫn đừng nên bị làm nhục thì hơn."

"Cô hỏi hận à?" Hệ thống truy vấn.

Lâm Văn trầm mặc một lát mới nói: "Không hỏi hận, chẳng qua ta chỉ cảm thấy loại cô nương giống như nàng ta vẫn là ta tự mình làm nhục nàng ta sẽ càng tốt hơn, giao cho người khác không thể hết hận được."

Hệ thống: "... Các người đến tốt cùng có bao nhiêu thù hận? Ở trên xe ngựa chơi đùa chưa đủ sao?

"Nàng ta không ảnh hưởng đến kích bản, cô vẫn nên lo cho chính cô đi." Hệ thống cũng không thêm đề ý.

Lâm Văn nhủ thầm, trong xe ngựa tiêu dao gần nửa tháng, cô cũng đã quên mất trách nhiệm nâng đỡ Bạo Ngược mà mình đang mang luôn.

"Bạo Ngược đến đâu rồi?" Lâm Văn hỏi.

Hệ thống đáp: "Hắn đã trở lại Bắc địa, nhưng lại trọng thương hôn mê. Ngoài ra ta cho cô biết, tình hình có biến, Viên tiên sinh thấy hắn không chết, lại muốn lợi dụng hắn, cô tự giải quyết cho tốt đi."

Lâm Văn: "Có ý gì?"

Hệ thống ho nhẹ một tiếng: "Giá trị bạo ngược đã sắp đầy, xoát xong một lần cuối cùng cô sẽ có thể lật xe."

Lâm Văn gần như kinh hãi nói: "Chờ chút, mi chưa hề đề cập với ta về thứ giá trị bạo ngược này."

"Không có nói à? Chắc ta quên." Hệ thống trầm mặc một lát, cực kỳ không biết xấu hổ chơi xấu.

Lâm Văn gầm thét lên: "Mi đừng hòng lừa gạt ta, lúc ta lên xe đã bị mi lừa gạt, sau đó còn nói cái gì mà hệ thống trải nghiệm lật xe, thật ra chẳng qua là đe dọa ta, để ta không có tinh lực đi truy cứu mi nói hươu nói vượn. Đến bây giờ mà mi còn giấu diếm ta, ha."

Cô quả nhiên rất tức giận, nói xong câu cuối cùng ngược lại còn cười lạnh một tiếng, ý vị trào phúng mười phần.

Hệ thống vẫn còn giả vờ: "Không có, ta quên thật mà. Giá trị bạo ngược chính là một con số, thể hiện mức độ tiến triển của toàn bộ tình tiết cốt chuyện mà cô trợ giúp hắn hoàn thành, bây giờ đã là 90%, chờ đến khi hắn tỉnh lại, Viên lại bôi đen cô với hắn một lần, phòng chừng còn tăng lên nữa, cho nên ——"

Lâm Văn ngắt lời nó: "Nếu như giá trị bạo ngược vẫn luôn không đầy, có phải ta sẽ ở luôn trong thế giới này không hả?"

Hệ thống nói: "..."

Lâm Văn cười khê một tiếng: "Mi có tin rằng ta có bản lĩnh khiến giá trị bạo ngược của hắn không những không tăng mà còn giảm đi hay không, ta nhớ trước đó mi đã từng nói với ta, bởi vì ta và Bạo Ngược ở chung hòa hợp quá nhiều, dẫn đến việc ta phải bắt đầu lại. Chỉ sợ khi đó chính là giá trị bạo ngược giảm xuống chứ gì, coi như hệ thống bọn mi có thể can dự vào cốt truyện này, để vô số người đến quấy nhiễu ta và Bạo Ngược ở chung, nhưng ta tin rằng hắn vẫn sẽ thích ta như vậy, chỉ cần ta không phối hợp, hắn sẽ vĩnh viễn không có cách nào biến thành trăm phần trăm."

Trong ngữ điệu của Lâm Văn tràn đầy ý cảnh cáo, nụ cười trên mặt cô càng ngày càng ngọt ngào, lời nói ra lại làm cho hệ thống run rẩy không ngừng: "Lật Xe, hoan nghênh mi đến với thế giới của ta và Bạo Ngược, để chúng ta cùng hưởng thế giới ba người đi!"

Đúng như Lâm Văn nói, trước đó để cô thể nghiệm tràng cảnh trước khi chết của số 887, chính là muốn hù dọa cô.

Bởi vì hệ thống biết trước đó Lâm Văn chính là một tên lừa đảo, chỉ có tiên hạ thủ vi cường chần trệ cô mới có thể để cho mình tùy cơ ứng biến, bây giờ bị phơi bày, thậm chí còn bị đe dọa, lần đầu tiên Lật Xe xuất hiện tình huống hốt hoảng.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Cô chờ chút, ta thấy hơi loạn, số liệu của ta bắt đầu bạo động, ta đi trước yên tĩnh một chút." Hệ thống cực kỳ sợ hãi lẫn mất, dù Lâm Văn gọi nó, nó cũng đang giả chết.

Lâm Văn tức giận đến mức muốn chửi ầm lên, nhưng tình hình hiện tại là mặc cho cô có la rạch cổ họng, hệ thống cũng sẽ không phản ứng với cô.

***

"Văn Nhi, bản vương thật sự có thể ngồi lên ngôi cửu ngũ kia?" Trạng vương nhìn về phía nữ tử ngồi đối diện hẳn, trên mặt khó nén kích động.

Lâm Văn thân mặc một kiện váy màu tím nhạt trăm hoa đua nở, trên đầu cài hai cây trâm bướm vàng tung bay, bàn tay trắng nõn nâng bình rượu lên, sâu kín rót đầy hai chén rượu, đưa một chén cho hẳn.

"Thái tử đã chết, đến nay vẫn chưa tra được hung thủ. Kim thượng cũng bị tức giận đến bệnh, hoàng tử khác cũng không ưu tú bằng vương gia ngài, tấu chương của chư vị triều thần cũng đã chuẩn bị tốt, chỉ chờ thân thể kim thượng khỏe hơn một chút sẽ dâng sớ lập ngài làm Thái tử. Đây rõ ràng là thân dụ từ trên trời rơi xuống, vương gia ngài cũng có thể kê cao gối không lo rồi." Cô cười duyên dáng, môi son khê mờ, không dấu vết nịnh nọt hẳn.

Trạng vương không nhịn được đắc ý cao giọng cười to, nắm lấy bàn tay mềm của cô, dịu dàng nói: "Chuyện này không thể thiếu phần Văn Nhi can trọng tính toán thay bản vương, đợi đến ngày bản vương đăng cơ, tất sẽ phong nàng làm hậu."

Lâm Văn tựa như vô ý tránh khỏi tay của hẳn, giờ ly rượu lên cùng uống với hẳn, chỉ cười không nói.

Thanh âm của hệ thống vang lên trong đầu: "Ta cũng không có bổ trí nhiệm vụ, cô, sao cô lại tự mình tìm đường chết vậy hả? Nếu để cho Bạo Ngược biết ——"

Lâm Văn không đợi nó nói xong, bỗng hừ lạnh một tiếng, hệ thống lập tức ngậm miệng.

Từ sau lần bị Lâm Văn đe dọa đó, hệ thống yên tĩnh hai ngày, sau đó mới thẳng thắn với Lâm Văn.

Thì ra nhóm ký chủ lật xe trước đó trên cơ bản đều đã bị mục tiêu xử lý. Người cuối cùng mà trong lòng mục tiêu căm hận không thể là ký chủ, nếu không ký chủ lật xe sẽ không có cách nào tiến vào thế giới kế tiếp, mặc cho sự việc dừng lại giữa chừng. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

Lâm Văn vốn dĩ còn mơ mơ hồ hồ, sau đó lại hiểu ra, lập tức phát hiện chỗ hở cha.

Muốn giá trị bạo ngược của Lâm Trí đây, dọc theo con đường này rõ ràng cũng là bởi vì cô nên mới tăng vô số giá trị bạo ngược, nhưng hệ thống lại yêu cầu người cuối cùng Lâm Trí hận nhất lại không thể là cô, rõ ràng là tự mâu thuẫn mà.

"Lật Xe, có phải người đùa giỡn với người chơi không hả? Loại thiết lập tự mâu thuẫn này đến tột cùng là ai làm ra?"

Hệ thống bắt đầu dĩ nhiên nói: "Kí chủ không có quyền hạn được biết, cũng là bởi vì khó khăn, cho nên trước đó mới treo 887 người. Số 888, cũng chỉ có thể nhờ vào cô. Bạo Ngược chỉ sinh ra sự tiếp xúc da thịt với một mình cô, tục ngữ nói một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, cô và hẳn cũng đã qua bao nhiêu ngày rồi, khẳng định hẳn sẽ không nỡ hận cô nhất."

"A, thật sao? Hiện giờ ta cũng đã cấu kết với nam nhân khác, muốn làm hoàng hậu của người khác, mi cảm thấy hẳn sẽ bỏ qua cho ta sao?" Lâm Văn cười lạnh một tiếng.

Hệ thống oa một tiếng bắt đầu khóc rống lên: "Vậy cô chạy đi, cô có sự thuần thực nghiệp vụ như đồng nghiệp trước không vậy? Có lẽ có thể làm ký chủ số 889!"

Lâm Văn nói giận: "Mi cút đi!" Cô còn chưa có chết, hệ thống đã bắt đầu chuẩn bị tìm nhà dưới, đúng là ghê tởm.

Trước đó Lâm Trí đã thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ mà Viên lão giao, lúc Thái tử xuất cung, bị một đám thích khách giết chết, tuy nói Đông cung hộ vệ vô số, nhưng có một bộ phận thích khách ẩn nấp trong bóng tối, thừa dịp hỗn loạn dùng cung tiễn bắn chết Thái tử.

Dù đội hộ vệ đã ra sức truy kích nhưng vẫn không bắt được thủ lĩnh, những thích khách còn lại toàn bộ đã uống thuốc độc tự vẫn, không một ai còn sống.

Lâm Văn được đưa đến kinh đô, lúc ấy kinh đô giới nghiêm nên đã phí không ít khí lực.

Có điều cô cũng không vào cung theo như Viên lão an bài, Thái tử vừa mới chết, Hoàng đế sao có thể đặt tâm tư lên người mỹ nhân.

Cô để hệ thống tạo cơ hội, được Trạng vương mang về phủ, trước khi đi, Viên lão đã an bài người cho ăn cô một viên **, chính là để khống chế cô, mỗi tháng đều phải uống một viên thuốc giải, nếu không sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

"Đình ——" Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên: "Giá trị bạo ngược tăng thành 95%, mong kí chủ tiếp tục cố gắng."

Lâm Văn vốn đang đánh cờ cùng Trạng vương, tay run một cái, quân cờ liền rơi sai chỗ.

Một nước sai, cả ván đều thua.

"Hắn vào kinh rồi?" Lâm Văn hỏi.

Hệ thống nói: "Không có, hắn mới từ chỗ Viên lão biết được, cô chủ động yêu cầu vào kinh, muốn gả cho quan to hiển quý."

Lâm Văn giận: "Viên lão đầu nói cái gì hắn liền tin cái đó sao? Có phải ngốc không vậy?"

Hệ thống nói tiếp: "Hắn còn biết cô chọn trúng Trạng vương, trong kinh đồn đãi Trạng vương mê luyện một vị mỹ nhân tuyệt thế, mỹ nhân kia chính là cô. Nén bí thương đi."

Lâm Văn: "..."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tử tử (21)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Mấy ngày nay Trạng vương rất vui mừng, bởi vì tất cả tình hình đều diễn biến đúng như Lâm Văn dự đoán, sau khi hạ táng Thái tử, dưới sự điều trị của thái y, thân thể của kim thượng đã dần dần tốt lên.

Triều thần quả nhiên bắt đầu thượng tấu xin lập Thái tử, Trạng vương là người được chọn nhiều nhất, kim thượng đã có chút động tâm.

Lâm Văn đang ngồi trên đệm sòng vai cùng Trạng vương, trong điện để trống một khoảng lớn, có một nữ tử đang ngồi trên ghế cao đàn hát.

"Văn Nhi, sao nàng không có tinh thần gì vậy?" Trạng vương thấy cô không hăng hái lắm, thấp giọng hỏi một câu.

"Khúc hát này nghe buồn quá."

Lâm Văn vừa dứt lời, Trạng vương đã thay người biểu diễn, dường như quyết tâm muốn chiếm được một nụ cười của mỹ nhân.

Một nhóm nữ tử mặc vũ y bằng sa mỏng màu đỏ đi lên, trên mặt đều che mặt, nhìn có mấy phần phong tình dị vực, vừa lên đã bày ra động tác vũ đạo kịch liệt.

Trong lòng Lâm Văn ưu sầu, cô cũng không phải nam nhân háo sắc, các cô nương lại ngực lớn hông vênh cô cũng không thích đâu.

Nếu đổi thành một đám cơ bắp đáng người cường tráng, có lẽ cô có thể vì nam sắc mà giãn mặt ra.

Hệ thống lên tiếng nói: "Vậy cũng chưa chắc, cô thử nhìn người ngoài cùng bên phải kia xem có phải là loại hình cô thích hay không?"

Lâm Văn ném cho nó một ánh mắt xem thường: "Ta cũng không thích nữ nhân, ta chỉ thích ——"

Lời này của cô còn chưa kịp nói hết với hệ thống thì đã không nói được nữa, bởi vì người vũ công ngoài cùng bên phải kia mặc dù che mặt, nhưng lại lộ ra một đôi mắt đen láy, Lâm Văn sẽ không nhận lầm.

Cặp mắt kia từng vô số lần nhìn chăm chú cô trong đêm tối, thâm tình, triền miên, hoặc là treu tức, bất kỳ một ánh mắt nào cô cũng đều cực kỳ quen thuộc.

Nhưng cô lại chưa hề thấy qua đôi mắt đang dùng một loại âm điệu đánh giá cô như bây giờ, tựa như một con rắn đang thè lưỡi, có thể nhào về phía con

mỗi của mình bất cứ lúc nào.

Lâm Văn oa một tiếng khóc lên với hệ thống: "Hệ thống, chắc ta mù rồi, sao ta lại thấy được đệ đệ ta vậy hả?"

Hệ thống trấn an cô: "Cô không mù, nhưng bây giờ chắc chắn hấn không muốn làm đệ đệ của cô nữa, hấn chỉ muốn làm Bạo Ngược. Bắt lấy cô rồi dùng vô số loại phương pháp hành hạ chết cô."

Lâm Văn nghiêm túc dò xét lại lần nữa, vũ công kia lẫn trong đám người, ngực lớn mông vênh, dáng người không may mắn dính dáng gì đến nam nhân, ngoại trừ động tác có chút không cân đối ra, nhìn không có gì khác biệt với vũ công bên cạnh.

Nhưng đôi mắt của vũ công kia từ đầu đến cuối đều không rời khỏi người Lâm Văn, tất cả những điều này đã nói rõ, Lâm Văn hoàn toàn chính xác không có nhận lầm.

"Văn Nhi, nàng thích không?" Trạng vương nhất thời trầm mê, chờ đến khi hồi thần lại, quay đầu chợt nhìn thấy vẻ mặt Lâm Văn nghiêm túc, không khỏi đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại của cô.

Ngay khoảnh khắc Lâm Văn bị bàn tay y chạm đến, chỉ thấy một vũ công xen lẫn trong đó bỗng nhiên hướng về phía cô cười, mặt mày cong cong, ánh mắt lại lộ ra ý tứ cảnh cáo rét lạnh.

Cô lập tức rút tay ra, gật đầu theo: "Tất nhiên là thích."

"Văn cô nương rất thích điệu múa này, tất cả đều có thưởng." Trạng vương cũng vui vẻ theo, y vung tay lên, những vũ công kia lập tức nổi đuôi nhau ra.

Lâm Trí đi phía sau cùng, trước khi ra ngoài, ra dấu tay với cô, ngay sau đó hai tay giao nhau đặt giữa cổ mình, làm ra một động tác dừng lực.

Lâm Văn bị dọa đến tè ra quần, lập tức cáo trạng với hệ thống: "Lật xe, vừa rồi có phải ý hấn là muốn bóp chết ta hay không?"

Hệ thống trầm mặc một lát mới nói: "Không phải đâu, hấn nói hấn muốn găm cổ của cô, có thể trước đó đã ăn nhiều món cổ vịt kho quá."

Lâm Văn: "..."

"Văn Nhi, mấy ngày nay bản vương đã sắp đoạt được vị trí Thái tử, chờ sau khi ta tiến cung sẽ cưới nàng làm Thái Tử Phi." Trạng vương vừa nói vừa đưa tay nắm chặt cổ tay của cô, ngón tay thuận theo cánh tay của cô một đường sờ lên trên, trong động tác mang theo vài phần trêu chọc.

Lâm Văn là người đã cùng Lâm Trí ngủ qua vô số lần, đương nhiên nhắm mắt cũng biết tên Trạng vương này muốn làm cái gì, còn không phải là muốn làm chuyện xấu hổ hay sao.

"Vương gia, đầu ta hơi choáng, muốn đến hậu hoa viên đi dạo. Hiện giờ đang là thời khắc mấu chốt, ngài nên chú ý đến triều đình mới phải, chớ bỏ dở nửa chừng."

Cô vội vàng tìm cớ ra ngoài, vì không cho Trạng vương cùng theo, còn đặc biệt chặn lời của y.

Sau khi Lâm Văn đi ra đã hỏi thăm hệ thống, biết được vị trí cụ thể của Lâm Trí.

Cô phân tán hết nha hoàn bên người, chỉ nói muốn giải sầu một mình một lát, sau đó đi đến một ngọn núi giả ở hậu viện.

Miệng bỗng nhiên bị người ta che kín, trực tiếp bị kéo vào trong núi giả, trong núi giả có một không gian trống, vừa vặn đủ để hai người trốn ở đó.

Lâm Trí vẫn mặc một thân vũ y màu đỏ kia, vóc người gầy như nữ tử, giờ phút này hấn đứng sau lưng Lâm Văn, dùng hai khối mềm mại trước ngực không biết là cái gì kề sát lưng cô, đồng thời còn có một thứ cứng rắn đang chọc vào mông Lâm Văn.

Lâm Văn chỉ cảm thấy thứ dính sát phía sau mình có mềm có cứng, cảm giác kia quý dị vô cùng.

"Tỷ tỷ, ta nhớ nàng chết đi được." Hấn dán sau tai của cô, nhẹ giọng thì thầm nói một câu.

Không biết hấn đã sử dụng thủ đoạn gì, ngay cả giọng nói cũng không khàn khàn như nam tử trước đó, ngược lại trở nên nhỏ bé yếu ớt êm tai, hoàn toàn chính là một diễn viên.

Lúc Lâm Văn nghe được câu này, quả thật lòng như tro tàn, sao lại nhớ cô chết đi được chứ, phải là nhớ đến muốn cô chết mới đúng.

Đại huynh đệ à, không biết nói chuyện thì mời ngâm miệng, tiểu tỷ tỷ cũng không muốn bị người làm đau!

"A Trí, là chàng sao? Sao chàng lại biến thành nữ nhân? Có phải là tại Viên lão đầu vô si kia hay không, ta biết ngay là hấn vẫn luôn dòm ngó thân thể trẻ tuổi của chàng mà, biến chàng thành dáng vẻ bất nam bất nữ như này. Đáng thương cho phu thê chúng ta, vốn là ân ái không nghi ngờ, bây giờ cũng đã thành người lạ, chàng biến thành cái dạng này, sau này chúng ta làm, làm sao sinh con dưỡng cái đây..."

Lâm Văn lập tức biến thành dáng vẻ khóc sụt sùi tay cầm khăn thấm lau nước mắt, giống như đã chịu áp lực rất lớn vậy.

Lâm Trí đứng sau lưng cô, thần sắc trên mặt biến ảo khó lường, lúc sáng lúc tối.

Tay của hắn từ đầu đến cuối vẫn ôm thân thể cô. Trên đường hắn tới đây, trong lòng tồn tại vô số sát cơ, trong tay áo hắn cất giấu chủy thủ, chỉ cần dùng lực sẽ lập tức có thể đẩy cô vào chỗ chết.

Thế nhưng bây giờ ngay lúc thật sự ôm Lâm Văn vào trong ngực, hắn lại không nỡ.

Hệ thống nhìn Lâm Văn tình ý chân thành chảy nước mắt cá sấu, thật sự có hơi không nhìn nổi, không khỏi chep miệng nói: "Tiểu tỷ tỷ, cô đang chơi chiêu gì vậy?"

Lâm Văn nâng ống tay áo lên lau lau nước mắt: "Chơi trò không nỡ giết ta kia đó, người chân chính yêu ta, nhìn thấy ta thút thít như vậy tuyệt đối sẽ không nỡ giết ta. Nữ nhân chính là muốn lợi dụng mọi thứ có lợi với mình, bất luận là dung mạo hay là nước mắt."

Cô khóc một trận này, sát khí quanh thân Lâm Trí quả nhiên ít đi rất nhiều.

Cô hướng về phía hệ thống đặc ý nói: "Hi hi, mi nhìn đi, quả nhiên có tác dụng."

Lâm Văn bên này vẫn chưa kịp đặc ý bao nhiêu, bỗng nhiên lại cảm thấy không thích hợp, Lâm Trí đang cời quần của cô ra.

"A, A Trí, chàng đang làm gì vậy?"

"Ta muốn cùng tỷ tỷ sinh con đường cái, xem ra chỉ có thể dùng con cái để trói buộc tỷ tỷ thôi." Hắn rất nhanh đã lột sạch váy sam của cô, trong núi già không có ánh nắng, không khí lạnh bao trùm lên người, khiến cô nhịn không được run rẩy.

Lâm Văn muốn ngăn cản nhưng còn chưa kịp nói, hắn đã nâng vật kia tiến vào.

"Tỷ tỷ, tên Trạng vương kia đã chạm vào chỗ nào của nàng rồi? Ta nhớ đã từng nói với nàng không cho phép nam nhân khác chạm vào nàng rồi, nếu tẩy không sạch thì phải làm sao bây giờ?"

Hắn vẫn dùng loại ngữ điệu nhu tình mật ý kia, nhưng ngẫu nhiên ngay lúc thờ dốc mới có thể nghe ra giọng nói vốn có, lúc hắn nói chuyện khí tức phả ngay bên tai, ngẫu nhiên còn trùng phạch cắn vành tai của cô.

Lâm Văn đã hoàn toàn không thể suy nghĩ, trong núi già lạnh, nhưng thân thể của cô lại cực nóng, người phía sau đang dán chặt lấy càng giống như muốn mài ra lửa trên người cô vậy.

Hai người dùng tư thế đứng, Lâm Văn căn bản là không nhịn được, mắt thấy cả người đều bị hắn ôm vào trong ngực, nếu không khẳng định đã sớm nằm trên mặt đất làm một cỗ thi thể.

"Tỷ tỷ biết trong tay áo ta cất giấu cái gì không?" Hắn dường như muốn trêu đùa Lâm Văn.

Giọng Lâm Văn đứt quãng nói: "Không biết, nhưng ta biết trong đũng quần chàng đang cất giấu cái gì."

Động tác của Lâm Trí hơi ngừng lại, thấp giọng nói: "Cái gì?"

"Lựu đạn đó. Đại huynh đệ, chàng có từng —— "

Lâm Văn muốn nói đại huynh đệ, chàng có từng nghe đến một màn đũng quần giấu lựu đạn* hay chưa, có điều lời này của cô vừa thốt ra lập tức đã nói không nên lời.

* Đũng quần giấu lựu đạn: xuất phát từ bộ phim kháng Nhật "Khí thế hung mãnh". Trong đó có cảnh nhân vật "Ngân muội" đến thăm người yêu là "Đại Bồng" đang bị Hoàng quân (quân Nhật) giam giữ, sau một trận triển miên qua đi, "Đại Bồng" móc ra một quả lựu đạn từ nơi riêng tư của "Ngân muội", hai người hô to "Lại thoải mái lần nữa", sau đó làm lựu đạn nổ rồi hy sinh. Bộ phim này có rất nhiều tình tiết và lời thoại chứa "Ý dâm", nhưng tình tiết "Đũng quần giấu lựu đạn" vẫn khiến dân mạng trợn mắt há hốc mồm, tam quan hủy hết. (Theo Baiken)

Lâm Trí hiển nhiên càng thêm trở nên kích động, hắn kề sát sau lưng cô, xúc cảm mềm mại trước ngực kia vẫn còn ở đó.

"Những lời thô tục này của tỷ tỷ đến tột cùng là ai dạy? Là tên Trạng vương kia sao?" Lúc hắn nói lời này, giọng nói đã từ giọng nữ mãnh khảnh khôi phục thanh âm vốn có, thân hình cũng cao to hơn.

Cảm giác áp bách của hắn mạnh hơn, sức lực cũng càng mạnh, Lâm Văn rất muốn nói một câu, tên thiếu năng Trạng vương kia không có tố chất dạy loại văn học này, đáng tiếc bây giờ chân cô đã nhũn ra không thể nói nên lời.

Ngay lúc tiếng nói của hắn vừa dứt, cánh tay của hắn nhẹ nhàng lay động, một cây chủy thủ bỗng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Cả người Lâm Văn đã leo lên hai cánh tay của hắn, cho nên trong tay hắn nhiều thêm một thứ như vậy, cô gần như đã nhìn thấy ngay lập tức.

Đợi sau khi nhìn rõ ràng hoa văn trên cây chủy thủ này, cả người Lâm Văn đều trở nên kích động dị thường, thân thể cũng run lên.

Cô bắt đầu điên cuồng gọi hệ thống: "Lật Xe, Lật Xe, đây có phải là chủ thủ đã đâm ta lần trước hay không?"

Hệ thống vô cùng bình tĩnh: "Thật có lỗi, giờ khắc này chủ thủ đang đâm cô đã bị mosaic, ta không nhìn thấy."

(Dương: Cái ai biết Xe Xe đang nói đến cái chủ thủ nào không ta (,,ωω,,))

Lâm Văn nói: "Đánh rắm, mi đừng thế chứ, ta nói chính là thanh hắc đang cầm trên tay đây này."

Hệ thống nhìn kỹ một lát mới nói: "Ừm, trước đó chia cắt 887 chính là cái này, dùng tốt lại còn sắc bén, giống như thái thịt vậy..."

Lâm Văn: "... " Tình hữu nghị giữa cô và hệ thống hoàn toàn là bởi vì cô đại nhân không chấp nhận tiểu nhân.

Sau khi biết được thanh chủ thủ trong tay Lâm Trí chính là hung khí, cả người Lâm Văn đều bị hù dọa đến càng thêm hưng phấn.

"Tỷ tỷ quả nhiên hiểu lòng ta nhất, vậy mà trở nên quán lấy ta như thế. Lúc ta thấy được thanh chủ thủ này đã nghĩ rằng nó đặc biệt thích hợp về mấy nhất lên cái cổ xinh đẹp của tỷ tỷ, khi làm nằng tấ thờ, đôi mắt tròn to kia chắc chắn đặc biệt xứng với hoa văn phía trên..."

Lâm Trí bắt đầu nói mấy lời hù dọa cô, Lâm Văn bị kích thích đến trực tiếp ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (22)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lâm Văn bị sờ tỉnh lại, dùng lời của hệ thống mà nói, thân thể của cô chính là đặc biệt chế tạo thành thể chất bạch liên hoa, cho nên da mịn thịt mềm.

Lâm Trí cứ như vậy hết vò lại bóp cô, cũng lộ ra dáng vẻ vô cùng có tư vị.

Cô một phát bắt được bàn tay trước ngực, nếu còn không cứu giúp ngực của cô một chút, cô cảm thấy hai đoàn trước ngực này đã sắp biến thành dị dạng.

"Sao chàng trà trộn vào đây được? Rồi sao lại biến thành nữ nhân?" Cô vừa nói vừa muốn quay người đối mặt với hắn, nào biết được hai chân vừa dùng lực, cơ đùi lại bắt đầu đau nhức, lần nữa khiến cô nhớ tới đùi bị thương là cảm giác gì.

Lâm Trí kịp thời ôm lấy cô, đảo thân thể cô một chút, cùng mình mặt đối mặt.

"Tỷ tỷ vào bằng cách nào, ta tất nhiên cũng dùng biện pháp đó, ** Trảm vương."

Hắn vừa nói vừa nháy nháy mắt với cô, trên khóe mắt của Lâm Trí còn thoa phấn mắt màu đỏ, có điều bây giờ hắn đã khôi phục thái độ bình thường, cũng không thấy sự kiêu mị của nữ tử, ngược lại còn tựa như phụ thể tình quái.

Cũng may mà bản thân Lâm Trí có tướng mạo tuấn lãng, dù có đang mặc nữ trang vẫn không hề cảm thấy không hài hòa.

Lâm Văn trực tiếp động thủ tập kích ngực, muốn sờ sờ xem hai đoàn mềm mại trước ngực hắn đến tột cùng là vật gì, Lâm Trí thấy cô chủ động như thế cũng không ngăn cản, thậm chí còn ưỡn ngực lên, mặc cho cô sờ.

Kết quả Lâm Văn đã mò tới hai thứ thô sấp, trực tiếp lấy ra xem, màn thầu vốn mềm mại nở nang đã bị đè ép thành một khối nhỏ vì chuyện kịch liệt vừa rồi.

Cô dờ khóc dờ cười, giơ lên trước mặt hắn hỏi: "Chàng không có cái này yếm hộ, lát nữa phải làm sao đây?"

Lâm Trí trông thấy thần sắc buồn lòng trên mặt cô, không khỏi híp mắt, tay lại lần nữa không thành thật đặt lên ngực cô, thật giống như ngực của cô là cục sặc, mà hắn một chiếc điện thoại gần như sắp tắt nguồn, không có việc gì cứ thân nhiên cảm sặc.

"Tỷ tỷ hình như quan tâm hơi nhiều rồi, nàng không có chuyện gì muốn nói với ta sao?" Lâm Trí vừa nói vừa nâng khuôn mặt cô lên.

Lâm Văn trừng mắt nhìn, cô vốn dĩ đã chuẩn bị xong một bụng lý do thoái thác, nào biết được sau khi gặp mặt tên nhóc thối này, cái gì cũng không hỏi cứ bắn trước một pháo rồi nói sau.

Hiện tại tứ chi của cô không còn chút sức lực nào, choáng đầu hoa mắt, những lý do thoái thác kia sớm đã bị vứt lên chín tầng mây, bây giờ còn phải sắp xếp lại ngôn ngữ lần nữa.

"A Trí, chẳng lẽ chàng không tin ta mà lại đi tin tưởng Viên lão đầu sao? Chàng xem vòng chân của ta vẫn còn này, ta lẻ loi một mình, làm sao có thể trở lại kinh đô?"

Cô ngẩng đầu, cực kỳ nghiêm túc nhìn về phía Lâm Trí, ánh mắt dịu dàng như nước, lời nói ra cũng mang theo vài phần mềm mỏng đáng yêu.

Lâm Trí nhíu mày từ chối cho ý kiến, hần nhìn đoạn xích sắt lộ ra ngoài cổ chân Lâm Văn, ánh mắt lập lờ, không biết đang suy nghĩ gì.

"Văn cô nương, Văn cô nương, người ở đâu?"

"Các người đã tìm được chưa? Vương gia đã gấp lắm rồi, vẫn nên tranh thủ thời gian tìm đi, nếu không đến lúc đó chúng ta đều phải chịu liên lụy."

Tiếng gọi lo lắng của mấy nha hoàn vang lên bên ngoài như gần như xa, quanh quẩn xung quanh núi giả.

Lâm Văn lập tức không dám lên tiếng nữa, cô không biết Lâm Trí đến tột cùng đã lôi kéo cô triền miên bao lâu, có điều nhìn ánh mặt trời bên ngoài mãnh liệt, ít nhất đã qua một canh giờ, đoán chừng ngay cả thời gian dùng cơm trưa cũng đã qua, khó trách những người này gấp gáp đi tìm.

Cô vội vàng dùng tay bóp cánh tay hần, đề hần tranh thủ thời gian tìm cách.

Lâm Trí lại tiến đến trước mặt của cô, lập tức cắn lỗ tai cô, còn dùng khí lực không nhỏ, khiến cô kinh hô ra tiếng ngay tại chỗ.

"Đến bây giờ tỷ tỷ còn muốn về bên cạnh Trạng vương sao? Hay là không chờ nổi nữa rồi?" Hần có hai cái răng nanh, lúc vừa mới cắn đã dùng răng nanh nhắm ngay vành tai của cô.

Làn da Lâm Văn mông, hần cứ như vậy gặm một cái, lập tức trên vành tai chợt có giọt máu lăn xuống, bị hần há mồm ngậm vào trong miệng, lại đuổi đầu lưỡi ra đau lòng liềm liềm, giúp cô cảm máu.

"Không có, tỷ tỷ ở cạnh Trạng vương chỉ là kẻ sách tạm thời. Còn nhớ rõ tỷ tỷ đã từng nói với chàng những gì không? Thế giới này vốn là mạnh được yếu thua, chỉ có tự thân cường đại mới có thể lấy bất biến ứng vạn biến, nhớ lấy."

Cô nâng hai tay lên ôm mặt Lâm Trí, đôi mi thanh tú nhíu chặt, trong mắt mang theo vài phần yếu ớt và bi thương, khiến người ta dễ dàng hiểu ra trên lưng cô mang theo rất nhiều khổ sở.

Lâm Trí đưa thay sờ khoe mặt của cô, hai mắt Lâm Văn đỏ bừng, mắt thấy sắp rơi nước mắt xuống, nhìn rất đáng thương.

"Tỷ tỷ, nàng đừng khóc, ta nhìn nàng lại sắp cứng rắn."

Hần vừa nói vừa dùng nơi nào đó đã khôi phục tinh thần chào hỏi Lâm Văn.

Lúc này Lâm Văn ngay cả giả khóc cũng không khóc nổi nữa, cô chỉ cảm thấy mình run chân một cách khó hiểu.

Hệ thống chắc chắn lên tiếng: "Ái chà chà, tiểu tỷ tỷ lợi hại của ta. Đệ đệ cô chỉ cảm thấy hứng thú với thân thể của cô mà thôi."

Lâm Văn không chịu thua nói: "Có bản lĩnh thì mi lên đi, để hần cảm thấy hứng thú với số liệu như mi."

Hệ thống khinh thường nói: "Số liệu bọn ta đều là lạnh nhạt, ta có bản lĩnh để cô lật xe."

Lâm Văn tựa vào ngực Lâm Trí, một câu cũng không dám nhiều lời, chỉ cầu nguyện trong lòng rằng nha hoàn bên ngoài đi nhanh nhanh.

Có điều vừa rồi Lâm Trí cố ý cắn cô, lại dẫn dắt cô nói chuyện, trong núi giả vốn có tiếng vang, dĩ nhiên sẽ khiến bên ngoài chú ý, mấy nha hoàn thương lượng xong lập tức muốn tiến đến.

Lâm Văn bị dọa lập tức ôm chặt hần, lại khiến hần cười nhẹ một tiếng, mang theo vài phần đắc ý nho nhỏ.

"Nếu cả một đời tỷ tỷ đều ý lại ta như thế này thì tốt quá." Hần thờ dài một tiếng.

Lâm Văn trực tiếp dùng tay nện hần, ra hiệu lúc này đừng có trêu đùa cô nữa.

Một tiếng "Két" nhỏ xíu truyền đến, giống như xương cốt và xương cốt ma sát nhau, Lâm Văn nghe được nhũn chặt mày.

Giọng nói đáng ghét của hệ thống lại truyền tới: "Chắc chắn, âm thanh này và âm thanh số 887 bị chặt đứt xương cốt năm đó giống nhau như đúc."

Lâm Văn gần như nghiêng răng nghiêng lợi: "Mi ngậm miệng cũng không ai nói mi câm đâu!"

Thân thể Lâm Trí lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được đang thu nhỏ lại, hần lại biến thành đáng vẻ nữ nhân, chỉ là y phục trên người lúc này bị căng ra có hơi lớn, hiện tại đã lộn xộn không chịu nổi.

Trong miệng hần ngậm một viên thuốc, trực tiếp dán ngay bờ môi cô, dùng đầu lưỡi đẩy qua, thuận tiện dùng đầu lưỡi quét một vòng trong khoang miệng của cô.

Lâm Văn rất muốn tròn trĩnh mắt, lúc này là lúc nào rồi hả, không thể trực tiếp nhét vào trong miệng cô luôn à? Còn muốn dùng loại phương pháp cho ăn này, chiếm tiện nghi của cô.

Chờ đến khi mấy nha hoàn kia tiến vào, bỗng nhiên chớp mũi chợt ngửi được một mùi hương u lãnh thoang thoang, lúc kịp phản ứng lại thì đã nằm xuống đất hết.

Lâm Văn cũng ngửi thấy mùi hương kia, hiển nhiên là thuốc mê gì đó.

"Tỷ tỷ vỗ một cái là họ sẽ tỉnh, nàng phải ngoan ngoãn, mọi chuyện nhớ cẩn thận." Cuối cùng hần đưa tay bấm eo nhỏ của cô một cái, lập tức sửa sang lại vũ y trên người một chút, tiện tay đeo mạng che mặt lên, vội vàng rời khỏi núi già.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Trạm vương đã tính toán tốt hết thảy, nhưng sau cùng vị trí Thái tử cũng không rơi xuống đầu của y, kim thượng muốn lập con trai của tiên Thái tử làm Hoàng trưởng tôn, không cần lập Thái tử.

Bản tính vạn sự như ý của y toàn bộ thất bại, vốn dĩ Trạm vương cũng không có lòng phản loạn gì, nhưng ngay lúc người xung quanh đều cho y hy vọng, thậm chí mất thấy thật sự đã sắp đặt thành, cuối cùng lại hy vọng thất bại, trong lòng của y sẽ sinh ra vô hạn oán niệm và lệ khí.

Những chuyện trước đó không dám nghĩ tới, hiện tại tất cả đều làm mà không hề bận tâm.

Y liên hợp với mẫu phi của mình trong hậu cung, cùng với nhà ngoại có quyền lực khá lớn, nắm trong tay một nửa quân lực của kinh đô, dẫn quân đội xông vào cung, muốn bức vua thoái vị.

Lâm Văn trắng đêm không ngủ, lúc y muốn rời đi khi trời còn chưa sáng, cô tự mình xuống bếp làm một bát canh nóng bụng lên cho Trạm vương.

"Ta chờ vương gia khai hoàn trở về." Cô hướng về phía Trạm vương cười khẽ, một mực đưa mắt nhìn bọn hần rời đi.

Chờ bọn hần hoàn toàn đi khỏi, nụ cười trên mặt Lâm Văn cũng biến mất.

Cô trở lại một mình ở trong phòng, vừa đóng cửa lại bà vai đã bị bắt lấy, cô muốn quay đầu nhưng người kia lại che kín mắt cô, hiển nhiên không muốn để cô nhìn thấy mình.

Dù cho thân ở bên trong bóng tối, nhưng Lâm Văn cũng có thể phát giác được khí tức quen thuộc này đến tận cùng là ai.

"A Trí."

Lâm Trí cười lạnh một tiếng, lúc mở miệng ngữ khí mang theo vài phần đùa cợt: "Tỷ tỷ quả nhiên là có thủ đoạn, Trạm vương đối xử với nàng tốt như vậy, nàng vẫn cho hần uống **? Hần sẽ giống như ta, vĩnh viễn bị tỷ tỷ đùa bỡn xoay vòng, ta biết Viên lão không phải người tốt lành gì, thế nhưng tỷ tỷ lại thoát được vài phần liên quan. Ngay cả bản lĩnh làm Vương phi tương lai ở Trạm vương phủ này nàng cũng có, huống chi là chạy thoát?"

(Dương: cái dấu ** là tên một loại độc gì đó, nhưng bị che mắt nên ta cũng k biết là gì nữa)

Lâm Văn trầm mặc, cô ở lại Trạm vương phủ tất nhiên là có dự định riêng, bắt đầu từ một khắc khi hệ thống lừa gạt cô, cô đã chừa xong đường lui cho mình, bây giờ đã đến thời điểm thu lưới bắt cá.

"Ta vẫn luôn tàn nhẫn với bản thân, đầu rơi máu chảy cũng có thể không nháy mắt lấy một cái, thế nhưng ta lại không nỡ tàn nhẫn với tỷ tỷ."

Đối với bản thân mình có phản ứng như vậy, Lâm Trí cũng chỉ hận rèn sắt không thành thép, hần vốn có trăm ngàn cơ hội giết chết Lâm Văn, nhưng lại vĩnh viễn không nỡ động thủ.

Chỉ cần nhìn thấy cô, nghe được giọng nói của cô, trong đầu hần sẽ nhớ lại cảnh tượng bọn họ cùng nhau lớn lên, ở cùng một chỗ, vô luận là đao kiếm

hay là sát khí, hẳn đều không nở phóng thích.

"Viên lão đầu nói nàng trúng độc, muốn ta giúp hẳn đoạt thiên hạ, như vậy ông ta có thể cho nàng thuốc giải. Nhưng nếu bây giờ đến hoàng cung liều mạng, không khác gì chịu chết. Tỷ tỷ, nàng nói ta có nên đi hay không?"

Thanh âm của hắn trầm trầm, lúc nói lời này ngược lại thái độ rất bình tĩnh, chỉ là bàn tay đang nắm lấy bả vai cô lại dùng lực, hiển nhiên vô cùng để ý câu trả lời của cô.

"Không nên." Lâm Văn đưa tay bắt lấy mu bàn tay hắn, muốn lấy tay của hắn xuống, run giọng trả lời một câu.

Lâm Trí không nói chuyện, ngón tay của hắn càng thêm dùng sức, dường như muốn bóp nát bả vai cô.

Trầm mặc một lát, hắn mới mở miệng lần nữa: "Tỷ tỷ lại nói dối."

Thanh âm của hắn khàn khàn, dường như vô cùng tiếc nuối, sau khi thở dài một hơi liền từ cửa sổ bay ra ngoài.

Lâm Văn cảm giác được sau lưng không có người, lập tức quay đầu, chỉ thấy một bóng lưng nhỏ đã trốn xa.

Cô phun tào với hệ thống: "Lật Xe, khó khăn lắm ta mới nói thật, sao hắn lại không tin ta chứ? Chỗ ngồi nguy hiểm kia cứ để ta ngồi là được, dù sao ta cũng phải lật xe, nếu như hắn cũng đi, lão Lâm gia nhà bọn ta sẽ đứt hương khói mất."

Hệ thống: "...". Nói đến cùng bọn họ quả nhiên là người một nhà.

Lâm Văn suy nghĩ kỹ một chút, lại phủ định lí do thoái thác của mình trước đó: "Ta không có ở đây, chỉ có mình hắn cũng không sinh được. Haizz, đúng là mệnh đoạn tử tuyệt tôn mà."

Hệ thống rốt cuộc không nhịn được nữa: "Kí chủ, làm ơn đừng có diễn sâu quá."

Lâm Văn nói: "Ta biết rồi, mi đã chuẩn bị xong hết chưa?"

Hệ thống nghiêm túc nói: "Rồi, lúc nào cũng có thể trợ giúp kí chủ lật xe."

***

Lâm Văn đổi một thân kỳ trang màu đen nhẹ nhàng, cô ăn mặc như nam nhi, bỏ hết tất cả trang sức. Ngồi trên lưng ngựa lộ ra phong thái hiên ngang, toàn bộ thân thể đều giao cho hệ thống không chế, một đường chạy vội về phía hoàng cung.

Càng đến gần toà cung điện nguy nga kia, tiếng chém giết càng phát ra rõ ràng, lúc thân thể của cô nhanh chóng xuyên qua cửa cung, một mực chạy về phía nội điện, chỉ thấy bốn phía đều là thi thể, máu chảy thành sông.

Suy nghĩ của Lâm Văn phóng thích, bắt đầu tán gẫu với hệ thống: "Ta còn nhớ rõ ban đầu ở Bắc địa, đệ đệ ôm ta cưỡi ngựa, ra roi thúc ngựa, mặc sức dạt dào, cực kỳ thích ý."

Hệ thống bị loại thái độ chua lè này của cô làm cho không chịu nổi, không khỏi thấp giọng nói: "Tốc độ này đã rất nhanh rồi, còn nhanh nữa đuôi cô sẽ bị mài đến đỏ máu."

"Không phải, ta chỉ là hơi nhớ cây gậy đâm sau lưng ta kia thôi." Lâm Văn lắc đầu, khẽ thở dài một hơi, có chút chờ mong nói: "Hay là mi biến ra một cây?"

Hệ thống: "...". Nó thật sự cảm thấy kí chủ đã nát bét, bằng không làm sao lại nói ra mấy lời đen tối như vậy, trên mặt còn tung bay một đám đỏ ửng, quả thực là không biết xấu hổ.

Ngay lúc hai người còn đang chọc cười, thân thể Lâm Văn do hệ thống thao túng đã đến nội điện.

Trong điện có mấy thế lực đang chém giết lẫn nhau, đều là đao trắng đâm vào đao đỏ rút ra, khắp nơi đều tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Lâm Văn có chút không chịu được cau chặt lông mày, nhưng hệ thống lại không ngừng nhắc nhở cô, nhanh lên nữa, nhanh hơn chút nữa, nếu lỡ Bạo Ngục mà treo xe này sẽ trực tiếp nổ.

Lâm Trí hơi tuyệt vọng, người hắn mang theo vốn dĩ đã ít, Viên lão đầu vốn không trông mong hắn sẽ sống sót trở về, chỉ là để hắn làm quân tiên phong, nếu quân đội phía sau vẫn cứ chậm chạp không đến, hẳn chỉ có con đường chết.

Trạm vương kia mang theo người đang chém giết với Ngự Lâm quân, hiển nhiên muốn giết chết lão tử Hoàng đế của mình trước, sau đó lại đến xử lý con tép riu là hắn này.

Hắn mấy móc quơ trường kiếm trong tay, ngăn cản công kích xung quanh, cánh tay của hắn thật ra đã bị thương, vô số máu tươi nhỏ xuống.

Thực ra hắn nên chết từ sớm, lúc ra đời không cha không mẹ, nếu như không có tỷ tỷ ôm hắn tiến vào Lâm Hào phủ, trùng trị điều nô bên người, hẳn đã

không còn trên đời này.

Sau đó hấn ngã xuống vách núi đã thật sự chết qua một lần, đã cảm thấy sinh tử cũng chỉ như thế, dù sao hấn cũng không có gì có thể cầu mong.

Nhưng bây giờ rõ ràng đã sắp thấy biên giới tử vong, hấn lại không chịu buông bỏ, bởi vì trong lòng hấn từ đầu đến cuối đều nhớ người kia.

Tỷ tỷ của hấn, nếu như hấn chết, không biết tỷ tỷ sẽ lại đến bên cạnh ai đây?

Trạm vương có chuẩn bị mà đến, chỉ dựa vào Ngự Lâm quân trong cung căn bản không có cách nào ngăn cản y, sau khi đương kim Hoàng thượng bị bức tử, trong mắt Trạm vương lóe lên vài phần mừng như điên.

Lúc Lâm Văn vội vàng chạy đến, Lâm Trí đã máu me khắp người nằm trên mặt đất, có binh sĩ giờ kiếm muốn giết hấn.

"A Trí --" Cô hét to gọi hấn.

Ném trường kiếm trong tay ra ngoài, hệ thống khống chế thân thể của cô, cực kỳ chuẩn xác trực tiếp cắt đứt thủ cấp của binh sĩ kia, cô chỉ cảm thấy dùng sức quá lớn, cánh tay của mình cũng sắp gãy mất.

Lâm Trí nghe thấy giọng nói của cô, con ngươi co chặt lại, thừa cơ đoạt lấy đao của kẻ địch ở một bên, trực tiếp bổ về phía người xung quanh.

Thân hình Lâm Văn quý dị vô cùng, bước tiến của cô rất nhanh, nhìn không giống một người bình thường, Lâm Trí thấy được thủ đoạn của cô như vậy, vẻ kinh ngạc trên mặt lập tức biểu lộ ra.

Hấn và Lâm Văn ở bên nhau lâu như vậy, chưa hề nghĩ tới tỷ tỷ nhà mình còn có loại công pháp này.

"Hệ thống, bại lộ rồi kia." Cô lập tức nhắc nhở Lật Xe.

Hệ thống lại hoàn toàn không thèm để ý: "Bại lộ thì bại lộ thôi, dù sao cũng phải lật xe, Bạo Ngược cũng không thể đuổi tới chém chết ta được."

Nó sắp rời khỏi thế giới này, hoàn toàn chính là trạng thái không sợ hãi.

Dù cho Lâm Văn có nhanh chóng tiến về phía hấn, nhưng giữa hai người vẫn còn cách một khoảng, huống hồ có quá nhiều kẻ địch ở xung quanh.

Cộng thêm Trạm vương ra lệnh cho bọn hấn ngăn cản, song quyền khó địch bốn chưởng, Lâm Trí sắp chống đỡ không nổi nữa, hấn có thể ngăn cản đao trước ngực, nhưng không có cách nào tránh né tập kích phía sau, mắt thấy hai thanh kiếm kia sắp đâm vào giữa lưng hấn.

Rốt cuộc Lâm Văn cũng chạy đến, ngăn cản phía sau hấn, hai thanh kiếm kia trực tiếp đâm vào trái tim cô.

Tròng mắt của cô hơi co lại, kiểu chết này hoàn toàn giống với số 887, chỉ có điều hung thủ không còn là Bạo Ngược nữa mà thôi.

Đau đớn lập tức lan khắp toàn thân, thậm chí để cô có một loại cảm giác hít thở không thông.

Lâm Trí bất chấp tất cả, lập tức một tay ôm lấy cô, một tay cầm kiếm muốn giết sạch người xung quanh.

May mắn lúc này quân tiếp viện ngoài thành đã đến, Trạm vương nhìn thấy lượng lớn quân đội tràn vào, biết không phải là tiếp viện mình, hai bên lập tức tấn công nhau, ngược lại để Lâm Trí tìm được cơ hội chạy trốn đến Thiên Điện.

Một đao kia trúng ngay chính giữa nơi yếu hại của Lâm Văn, máu trên ngực có sao cũng không ngăn được, cô ngay cả mở miệng nói chuyện cũng khó khăn.

Sắc mặt Lâm Trí âm trầm, hấn tựa như một con thú đang bị vây khốn, hai tay dùng sức đè vết thương của cô lại, hi vọng có thể ngăn chặn hai lỗ máu kia, nhưng căn bản vẫn không thay đổi được gì.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, nàng đừng chảy máu có được hay không? Ta ra ngoài sẽ lập tức có thể lấy được thuốc giải, nàng vào cung làm cái gì? Chỉ biết gây phiền phức cho ta..."

Thanh âm của hấn run rẩy, nước mắt đã lập tức đảo quanh hốc mắt.

Lâm Văn cảm thấy ngạc nhiên, Lâm Trí rất ít khi khóc, kể từ lúc hấn hiểu chuyện, Lâm Văn đã bắt đầu dạy hấn sát sinh, rốt cuộc cũng không thấy vảnh mắt hấn đỏ nữa, bây giờ biết được người tỷ tỷ không giữ lời này sắp phải chết, hấn lại không nhìn được muốn chảy nước mắt, cũng coi như để cô trước khi lật xe thấy được một kỳ quan.

"Chàng đừng khóc, ta muốn tới tìm chàng mà. Bởi vì trong cung này có người thân cận nhất của ta, tỷ tỷ muốn nói cho chàng biết, ta đã lừa chàng rất nhiều lần, nhưng trước đó không muốn chàng vào cung, là thật. Không có lừa chàng, chàng có vào cung hay không, tỷ tỷ cũng phải chết..."

Cô đưa tay sờ lên khóe mắt hấn, nương theo động tác của cô, Lâm Trí chớp chớp mắt, một hàng nước mắt lập tức chảy xuống.

"Nói bậy, tỷ tỷ phải cùng ta sống lâu trăm tuổi, cuộc đời của chúng ta còn rất dài, sao có thể chết được?"

Hắn nắm chặt tay của cô, không cho cô nói lung tung nữa.

Trên mặt Lâm Văn lộ ra mấy phần cười khổ: "A Trí, từ nhỏ chàng đã như vậy, lúc tỷ tỷ nói dối chàng cũng tin, ta nói thật thì chàng lại không tin. Viên lão đầu sao có thể để chàng sống, trên người của chàng bị hấn hạ cổ, chỉ có ta ăn cổ độc vào mới có thể cứu chàng. Tỷ tỷ đã lừa gạt vật kia tới tay, chỉ là vẫn luôn không dùng, bởi vì ta không nỡ xa A Trí của ta, ta đi sẽ chỉ còn lại một mình chàng. Nhưng mà A Trí phải sống, nhớ kỹ lời ta nói, chỉ có tự thân trở nên cường đại, những người kia mới không thể uy hiếp được chàng, tổn thương chàng và những người quan trọng bên cạnh chàng..."

Cô nói xong lời cuối cùng càng không ngừng ho ra máu, máu ho ra là màu đen, vừa nhìn đã biết thân trúng kịch độc.

Hắn đưa tay bôi rồi lau đi máu đen bên môi cô, cả người đắm chìm trong một loại đau thương và hốt hoảng.

"Không, không, tỷ tỷ, nàng đừng rời bỏ ta..."

Hắn muốn cứu cô, nhưng lại bất lực, đối mặt với Lâm Văn thân trúng kịch độc lại bị đao đâm đến trái tim trước mắt, Lâm Trí không có cách nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn sinh mệnh của cô qua đi.

Lâm Văn không nói gì thêm, chỉ càng không ngừng nhìn hắn, vành mắt cũng đỏ lên, cũng không biết là do đau hay là bởi vì sắp rời xa mà bị thương.

Tay cô vuốt cằm hắn, ánh mắt từ đầu đến cuối đều tập trung trên mặt hắn, tựa như có nhìn cả một đời cũng không đủ.

Thẳng đến khi sinh mệnh của cô đi đến tận cùng, bàn tay mềm mại trắng nõn kia trượt xuống, không còn hô hấp.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23-2: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (Xong)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Ngay tại lúc cô ngừng thở, Lâm Trí đột nhiên cảm thấy trái tim đau xót, tựa như có thứ gì đó cào loạn xạ trong ngực hắn, nhưng chỉ qua một lát đã mai danh ẩn tích, thân thể của hắn không có chút khác thường nào, thậm chí nội lực vốn dĩ suy yếu còn khôi phục lại một hai phần, tựa như đau đớn trước đó chỉ là ảo giác của hắn vậy.

Nếu như không phải người thay hắn giải cổ độc đã chết trong ngực của hắn, có lẽ hắn sẽ coi là đây chỉ là ảo giác ngẫu nhiên mà thôi.

Sắc mặt của hắn hơi lạnh, nhất thời có chút không kịp phản ứng, rõ ràng tỷ tỷ hắn yêu nhất đang ở ngay trong ngực, nhưng hắn lại phải thừa nhận cô đã rời khỏi nhân thể này.

Sau khi hắn giật mình hoàn hồn, mũi chua xót, hắn muốn gào khóc, nhưng lại không biết làm sao.

Bởi vì hắn đã mất đi thứ quý giá nhất, người tỷ tỷ còn quan trọng hơn so với sinh mạng của hắn, cứ như vậy không còn.

Tiếng chém giết phía ngoài vẫn còn tiếp tục, hắn nghe được tiếng Viên lão mang binh tiến đến, cũng nghe thấy thanh âm điên cuồng của Trảm vương, tất cả bọn hắn đều điên rồi.

Vì một vị trí, không biết đã hại chết bao nhiêu người, bây giờ ngay cả tỷ tỷ của hắn cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Hắn tìm một nơi sạch sẽ đặt thân thể Lâm Văn ở đó, cúi đầu hôn lên môi cô, cũng không ngại môi cô nhiễm máu đen.

"Tỷ tỷ, nàng chờ ta một chút, ta đi báo thù cho nàng, chờ một lát ta sẽ đến bên nàng."

Lâm Trí không nỡ rời xa nhìn cô một cái, nhặt thanh kiếm bị hắn tùy tay ném xuống mặt đất lên, xông ra ngoài lần nữa.

Hắn rõ ràng đang chìm trong đau khổ vì mất đi tình cảm chân thành, nhưng giờ phút này hắn lại cực kỳ thanh tỉnh, trong đầu đã tính toán phải giết mấy người, phải làm thế nào để lên vào bên cạnh bọn hắn.

Bên ngoài là một mảnh hỗn loạn, đao kiếm không có mắt, đập vào mắt chính là toàn cảnh đồ tơi, tiếng chém giết và tiếng ngã xuống đất tràn ngập bên tai, nhưng hắn lại chẳng quan tâm.

Một đôi tròng mắt âm trầm chuyên chú nhìn chằm chằm Viên lão ở hậu phương, lão đầu tử chỉ còn nửa bước sẽ giẫm vào quan tài kia, vậy mà tới hoàng

cung, hiển nhiên là định được ăn cả ngã về không vì vị trí kia, cố chấp như vậy.

Hắn tựa như một con báo săn ăn mình trong bóng tối, che giấu hơi thở của mình đến mức thấp nhất, quanh quẩn tới gần bên người Viên lão.

Xung quanh Viên lão đều là người đang liều mình chém giết, hướng hồ Lâm Trí vốn là người dưới trướng Viên lão, quanh thân hắn không có sát khí, hầu như tất cả mọi người đều không chú ý đến hắn.

Chỉ có lúc Viên lão đối diện với ánh mắt của hắn, có một nháy mắt hoảng hốt.

Còn không đợi ông ta mở miệng, một thanh chủy thủ đã xẹt qua cổ ông ta, vết tích mảnh khảnh rạch ra trên cổ kia giống như vỏ cây đã già.

Ông ta mở to hai mắt nhìn, muốn kêu cứu, nhưng yết hầu đã bị cắt đứt, không thể phát ra âm thanh được nữa.

Chỉ có thể tro mắt nhìn Lâm Trí nhanh chóng tiếp cận, lại nhanh chóng rời đi, tựa như dẫn kẻ địch bên người đi vậy.

"Tiên sinh, tiên sinh!" Những binh lính do Viên lão dẫn tới kia, hậu tri hậu giác phát hiện quân sư nhà mình đã ngã trong vũng máu, lập tức trong lòng đại loạn.

Trên chiến trường, thế cục luôn luôn thay đổi trong nháy mắt, Trạng vương thấy Viên lão đã ngã, không khỏi cao giọng cổ vũ tướng sĩ bên người giết những tên cầu tặc này, đợi đến khi đăng cơ, luận công ban thưởng.

Thế nhưng còn không đợi ý đặc ý quá lâu, lồng ngực bỗng nhiên đau nhứt kịch liệt, ngay sau đó cảm giác đau đớn trải rộng khắp kinh mạch tứ chi, y không kịp phản ứng thì đã thất khiếu chảy máu mà chết.

Thẳng đến khi y nhắm mắt cũng không biết tại sao mình chết, rõ ràng long ý đã có thể chạm đến tay, đáng tiếc cuối cùng y lại không thể ngồi lên.

Lâm Trí về tới Thiên Điện, thật ra hắn chỉ còn lại nửa cái mạng, muốn giết người dưới tình hình hỗn loạn như thế sao có thể là chuyện dễ dàng.

Vốn dĩ hắn còn chuẩn bị giết chết Trạng vương, nhưng trước đó Lâm Văn đã cho Trạng vương uống **, bót việc cho hắn.

"Tỷ tỷ quả là thương ta, biết ta sẽ không bỏ qua cho Trạng vương, cho nên giết hắn để ta khỏi phải động thủ."

Chính quyền thay đổi, kinh đô rung chuyển bất an, dân chúng lầm than.

Hầu như không ai phát hiện ngày đó có người ôm một cỗ thi thể từ trong hoàng cung ra ngoài, hắn cũng cho là mình phải chết không thể nghi ngờ, ngay cả đại phu cũng không tìm, chỉ một lòng chờ chết.

Nhưng mạng hắn cứng rắn, ông trời cũng không thu.

Lâm Trí từ đầu đến cuối đều ôm thi thể Lâm Văn, thấp giọng nói: "Tỷ tỷ nàng xem, ta làm quá nhiều chuyện xấu, ngay cả Diêm Vương điện cũng không cần ta. Chỉ sợ nàng cũng đã uống canh Mạnh bà đầu thai lần nữa mất rồi, cho nên dù bây giờ ta có chết cũng không theo kịp nàng. Ta không cầu kiếp sau, chỉ cầu đời này đi cùng với nàng, bất luận nàng sống hay chết."

Hắn luôn luôn nói được làm được, lần này cũng không ngoại lệ.

Mấy năm sau, tỷ muội Mộc gia đã mai danh ẩn tích từng nhìn thấy một cỗ quan tài lớn được làm bằng gỗ hoàng lê tốt nhất trong một ngôi miếu đồ nát.

Bên ngoài mưa to tầm tã, các nàng đến đây tránh mưa.

Thân thể Mộc Tiềm càng ngày càng kém, sắc mặt trắng bệch, xem ra không sống được mấy năm nữa. Mấy năm nay Mộc Nhu vẫn luôn bồn ba chạy trốn, hai người bọn họ đều là nữ tử yếu đuối, tại thời loạn thế này cũng chỉ là sống tạm mà thôi.

Lúc vừa tiến vào miếu hoang, hai tỷ muội còn nghĩ may mắn đêm nay không phải ướt như chuột lột, kết quả vừa nhìn thấy cỗ quan tài kia, Mộc Nhu lập tức bị dọa đến thét lên.

Sau đó thấy rõ ràng là quan tài đầy kín nắp, chỉ thấy xúi quẩy, thi thể nhà ai không hạ táng, lại đặt trong miếu dọa người.

Kết quả tiếng nói của nàng ta vừa dứt, cỗ quan tài kia chợt truyền đến tiếng gỗ xê dịch nặng nề, nắp quan tài chậm rãi mở ra, một nam nhân ngồi dậy từ trong đó, nhìn hắn cực kỳ quen mặt, trong ngực còn ôm một bộ xương trắng.

"Cút."

Thanh âm của nam nhân khàn khàn vô cùng, giống như đã rất nhiều năm không uống nước, nhưng tỷ muội Mộc gia nghe được lại chỉ thấy quen tai vô cùng.

"Lâm Trí." Vẫn là Mộc Tiềm nhận ra hắn, nàng ta không thể tin nổi nhìn nam nhân kia.

Bây giờ chẳng qua chỉ mới hai ba năm mà thôi, Lâm Trí cũng mới mười tám mười chín tuổi, tóc cũng đã bạc phơ, khuôn mặt tiều tụy.

Hai con mắt của hắn âm đậm vô thần, giống như một cái xác không hồn, chỉ có những khi hắn nhìn bộ xương trắng ngần trong lòng mới hiện ra sự dịu dàng.

"Tỷ tỷ, nàng đừng sợ. Chỉ là hai con chó hoang đến tránh mưa mà thôi, ta biết nàng không thích hai người họ, hai là ta giết họ nhé?"

Thi cốt trong ngực tất nhiên không thể trả lời hắn, nhưng hắn lại giống như nghe thấy được gì đó, nhẹ nhàng gật đầu.

"Ta biết tỷ tỷ lương thiện nhất, lúc trước rõ ràng đã định ném Mộc Tiêm cho tên quyền quý thích tra tấn người, nhưng giữa chừng lại đổi ý, tìm người quen biết cũ của Lâm Hưu phủ cứu nàng ta. Bây giờ ta cũng sẽ không giết các nàng, chỉ cần tỷ tỷ vui vẻ là được rồi, A Trí vĩnh viễn vĩnh viễn thích tỷ tỷ nhất, tỷ tỷ đừng rời bỏ ta..."

Hắn ôm sát thi cốt vào trong ngực, lời âu yếm tùy ý nói ra, không tiếp tục nhìn các nàng nữa.

Chỉ là dưới tình huống tỷ muội Mộc gia thất thần quá lâu, hắn vung ra một cây chủy thủ từ trong tay áo, trực tiếp bắn vào vách tường sát mặt Mộc Nhu.

Mộc Nhu sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nàng ta nghiêng đầu nhìn thoáng qua chủy thủ kia, phía trên chủy thủ có hoa văn đặc biệt đẹp đẽ, trên tay cầm còn khắc nạm bảo thạch, vừa nhìn đã biết chính là thứ đáng tiền nhất của Lâm Trí, mà chắc hẳn là có ý nghĩa đặc thù gì đó nên mới khiến cho hắn vẫn luôn mang theo bên người.

Hai tỷ muội chật vật rời khỏi miếu hoang, quan tài sau lưng khép lại lần nữa, quay về sự yên tĩnh.

Mưa rào xối xả, hai người bọn họ vừa ra khỏi toàn thân trên dưới đã ướt đầm.

Hai người đều trầm mặc, thẳng đến khi tìm được một căn nhà hoang, các nàng mới nghỉ ngơi một chút.

"Tỷ, Lâm Trí gọi bộ xương kia là tỷ tỷ, cho nên hắn vẫn luôn không an táng Lâm Văn, cứ ôm một cỗ thi thể cùng ngủ trong quan tài như vậy?"

Mộc Nhu run giọng mở miệng, tiếng nói của nàng ta vừa dứt, trên đầu chợt có một tia sét đánh xuống, nàng ta cả kinh không dám tiếp tục mở miệng nữa.

Phải là chấp niệm như thế nào mới có thể giữ một người ở bên cạnh lâu như vậy, dù là người kia đã hóa thành xương trắng, hắn vẫn trò chuyện cùng nàng như cũ, biết được tâm tình của nàng, suy đoán câu trả lời của nàng..

Thậm chí hết lần này đến lần khác nói: Tỷ tỷ, ta rất thích nàng.

"Đồ ngốc." Mộc Tiêm đỏ mặt nói một câu, từ đó cũng không nhắc đến Lâm Trí nữa.

Tác giả có lời muốn nói: Lật xe!!! Các người hài lòng không? Không hài lòng ta cũng không có cách nào, ta cũng đã ba trăm sáu mươi độ không góc chết mở xe nhiều lần, sau đó mới lật.

Còn có lão tài xế ghét bỏ ta mở chính là xe đồ chơi, nữ chính hơi một tí lại choáng là bởi vì thoải mái, cũng không phải là mang thai _(3) 〃)_

Ta miêu tả không thể không cẩn thận, nếu không sẽ không có cách nào xét duyệt, thuần khiết như ta:-)

Chương này sáu ngàn chữ, còn có một chương đoán chừng bốn ngàn chữ tả hữu, nhập v một vạn đổi mới a ~

mua! (* 3 3) tẩu chương đưa hồng bao, hi vọng tất cả mọi người ủng hộ chính bản, Cảm ơn!! ☆ 〃 (*^ - ^)v

---

Dương: Nữ chính của chúng ta vô tâm vô phổi, thấy cũng tội cho nam chính, mà thôi cũng kệ. Hy vọng TG sau nam chính sẽ biến thái ở cấp độ cao hơn

〃 (▽) 〃

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Sự phụ lạnh nhạt và đồ đệ xinh đẹp (1)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

"Nhìn kia, đồ ngốc kia lại bị Thanh Việt chân nhân gọi đi nữa."

"Phòng chừng là sắp bị trách phạt rồi, lần trước gây tổn hại cho tiên thảo của chân nhân đến rồi cũng không còn, đáng về phế linh căn này của nàng ta có mười cái mạng cũng không đủ đền..."

Chung quanh đều là âm thanh trào phúng cười hi hi, trên người Lâm Văn mặc một bộ váy dài màu xanh, chậm rãi đi về phía chủ điện.

So với những nữ tử đang cười cô, cô ăn mặc rất giản dị, thậm chí trên đầu chỉ có một chiếc trâm gỗ, một chút linh khí cũng không có.

Cô lộ ra dáng vẻ đặc biệt hiền lành, vẻ mặt chết lặng, hiển nhiên đã quen với việc bị người xung quanh trào phúng.

Tóc mái rất dài che khuất nửa gương mặt, lúc gió nhẹ thổi qua, tóc mái bị thổi bay, lập tức lộ ra một cái bốt lớn màu đỏ tươi vốn bị tóc mái che khuất.

Hoàn toàn phá hủy mỹ cảm của nửa gương mặt còn lại, lập tức từ mỹ nhân tuyệt thế biến thành xấu nữ Vô Diệm, tiếng thốn thức càng sâu.

Cuối cùng đã tới chủ điện, cô không do dự chút nào, từng bước nhỏ bước vào.

Cấm chế vốn dĩ ngăn cách tất cả người bên ngoài tiến vào, nhưng ngay lúc cô bước vào, chỉ có lưu quang lóe lên rất nhanh rồi lại im ắng, hiển nhiên là cho phép cô đi vào.

Thanh Việt chân nhân ngồi đánh cờ một mình, trên bàn cờ hắc bạch phân minh, thế cục chém giết vô cùng kịch liệt.

Mắt Lâm Văn sáng lên, lập tức cúi đầu không nói nhiều, chỉ trực tiếp quỳ rạp xuống mặt đất, cúi đầu xuống, giữ im lặng, trạng thái thần phục tuyệt đối.

Bên trong nội điện ngoại trừ âm thanh quân cờ được đặt lên bàn ra, còn lại đều yên lặng như tờ, tựa như thiếu nữ đang quỳ rạp trên đất trước mắt này không tồn tại vậy.

"Người biết vì sao ta gọi người đến không?"

"Đồ nhi sai rồi."

"Sai ở đâu?"

Lâm Văn không đáp, chỉ mê mẩn nháy mắt, trên mặt cô lộ ra vẻ ngây thơ tựa như đứa trẻ mười tuổi.

"Đến Lãnh Tuyền* quỳ đi, không được vận công chống đỡ." Nam nhân phân phó một câu, Lâm Văn ngoan ngoãn lui ra.

* Suối nước lạnh.

Từ đầu đến cuối vị sư tôn này cũng không ngẩng đầu lấy một cái, ánh mắt từ đầu đến cuối đều nhìn chằm chằm bàn cờ, tựa như vừa rồi hẳn chỉ đang nói chuyện với không khí vậy.

Đây là thế giới thứ hai của Lâm Văn, tu chân.

Hệ thống không để cho cô trải nghiệm cảnh tượng lật xe thế thảm của ký chủ trước đó nữa, chỉ nói cho cô biết mục tiêu chính là vị sư tôn này -- Lạnh Nhật.

Lâm Văn cởi áo ngoài, chỉ còn lại một kiện áo mỏng cứ như vậy bước vào Lãnh Tuyền trong điện.

Chủ điện của nơi này chính là Thanh Việt chân nhân, ở đây khá lớn, đầy đủ mọi thứ, chỉ riêng nước suối đã chia thành ba loại Lãnh Tuyền, Ôn Tuyền và Nhiệt Tuyền*, nhiệt độ nước khác nhau, có công dụng tu luyện của riêng mình.

* Suối nước lạnh, suối nước ấm, suối nước nóng.

Chỗ Lâm Văn đang ngâm bây giờ là Lãnh Tuyền, nhiệt độ nước cực thấp, nếu không phải thể chất cô đặc thù, chỉ sợ người bình thường tiến vào đều sẽ run rẩy không chịu nổi.

Cô cứ như vậy nhắm mắt lại, hai chân co lại bày ra dáng vẻ tĩnh tọa, tựa như đang nhập định.

Trên thực tế cô đang bận tranh thủ thời gian tán gẫu với hệ thống: "Hệ thống, mi xem Lạnh Nhật lại ngược đãi ta này."

Hệ thống hừ lạnh nói: "Dung mạo cô xấu như vậy, không ngược đãi cô thì ngược đãi ai? Xấu chính là nguồn gốc của tội lỗi."

Làm cầu nhanh như Lâm Văn có hơi không phản bác được, bởi vì cô cũng là mặt hàng trông mặt mà bắt hình dong.

"Không phải ta là bạch liên hoa sao? Không phải ta có dung mạo như thiên tiên sao? Mi vậy mà lại để cho ta dấn thân vào người xấu nữ Vô Diệm, còn

là một người thiếu năng! Mà quan trọng nhất chính là Lạnh Nhạt đúng là một tên mù, hấn vậy mà không nhìn ta..."

Từ ngày đầu tiên khi Lâm Văn xuyên tới, lập tức nhìn vào gương, sau khi cô nhìn thấy mình như thế, lập tức khóc đến sinh hoạt không thể tự lo liệu.

Hệ thống không yên lòng nói: "Nhìn cô làm quái gì? Cay con mắt."

Lâm Văn: "... " Nói đến cô lại bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Hai người đang đối nhau, Lâm Văn thoát nhìn cũng đã tiến vào trong ngôi xuống, thật sự không biết Lãnh Tuyền có nhiệt độ thấp như vậy, cô cứ ngâm như thế, vậy mà lại càng ngày càng lạnh, thậm chí trên mặt nước cũng bắt đầu ngưng kết ra một tầng băng sương.

Nhiệt độ không khí trong toàn bộ nội điện đều trở nên thấp xuống, động tác thu gom quân cờ của Thanh Việt dừng lại, đầu ngón tay của hấn dừng lại phía trên quân cờ, chỉ thấy một luồng khí trắng thoát ra, hấn vãn về ngón tay, cảm thấy vài phần ẩm ướt.

Thanh Việt chính là tu sĩ cấp cao, lại là chân nhân của đại tông môn, tướng mạo vốn tuyệt mỹ, khí chất xuất trần.

Thậm chí có vô số nam nữ có thể chất đặc thù nguyện ý làm lô đỉnh của hấn, hỗ trợ hấn tu luyện, chỉ vì chiếm được một ánh mắt của hấn, đáng tiếc Thanh Việt chân nhân tính tình lạnh nhạt, chẳng hề để ý một ai cả.

Đương nhiên, chuyện khác thường duy nhất mà hấn làm chính là thu nhận một đồ đệ xấu xí thiếu năng trước sự hâm mộ của nhiều người, mặc dù Lâm Văn cũng không thêm khát gì.

Lấy tôn dung này của cô, còn sắc dụ Thanh Việt thế nào đây chứ.

Thanh Việt giống như vô ý thu gom sạch sẽ tất cả quân cờ trên bàn cờ, lúc này mới chậm rãi đứng dậy đi vào bên trong.

Trên người hấn mặc một bộ bạch y, trên ống tay áo rộng rãi thêu hoa văn bát quái, mỗi một bước đi khiến đồ văn phía trên tựa như dòng nước lưu chuyển, bảo vệ quanh người hấn.

Nếu có tên nào không có mắt đánh lén, chỉ sợ ngay cả góc áo cũng không chạm được.

Hấn từng bước một đi về phía Lãnh Tuyền, chỉ thấy nhiệt độ của Lãnh Tuyền càng thấp hơn, trên mặt nước đã ần ần ngưng kết thành băng, thậm chí quanh thân Lâm Văn vẫn đang toát ra hàn khí, giống như cô hóa thân thành một núi băng vậy.

Đầu ngón tay Thanh Việt vẫy một cái, đai lưng chậm rãi rơi xuống, áo ngoài cũng rơi xuống theo, chỉ còn lại một kiện áo trong băng tơ lụa.

Hấn cứ như vậy lặng yên không tiếng động, hai tay kết ấn đánh ra mấy thế tay, không gian chung quanh vận vẹo một chút, rất nhanh đã khôi phục bình thường.

Lâm Văn đang ngâm mình cùng hệ thống đối nhau vẫn không phát giác được gì, tay nam nhân đã đặt lên bả vai cô, ánh mắt rớt cuộc cũng dừng lại trên mặt cô, nhưng rất nhanh đã rũ mí mắt xuống, giống như cảnh tượng trước mắt làm lơ bả mắt của hấn vậy.

Hệ thống đang nói chuyện phát giác được bất thường, nó dừng lại một chút, cuối cùng vẫn quyết định không nói cho Lâm Văn, miễn cho ký chủ lại muốn nháo đời thất cổ.

"Tướng mạo thật sự rất quan trọng sao?"

Lâm Văn vẫn còn đắm chìm trong bi thương: "Đương nhiên quan trọng rồi, có câu nói đáng đáp đẹp trai thì gọi là trêu chọc em gái, xấu xí thì gọi là đùa giỡn lưu manh. Ta muốn công lược Lạnh Nhạt nhưng không được làm chuyện hạ lưu với hấn, mi cảm thấy hấn nhìn thấy gương mặt này của ta sẽ có phản ứng như thế nào?"

Hệ thống ngừng một chút, lại tham khảo biểu hiện ngay cả nhìn cô cũng không muốn của Thanh Việt, cân nhắc nói: "Đại khái chính là sau khi uống xuân được, nhìn thấy gương mặt này của cô cũng có thể bị dọa cho mềm nhũn."

Dưới đáy lòng Lâm Văn giờ ngón giữa lên với nó, hiện giờ hệ thống càng ngày càng thích dùng lời nói kích thích người ta này, cô cảm thấy mình sắp tắc luôn máu não.

"Bạo Ngược sao rồi?" Lâm Văn trầm mặc một lát, mới nhớ tới đệ đệ tiện nghi ở thế giới trước.

Hệ thống thấp giọng nói: "Đang vận xương đầu của cô xuống làm cầu đá."

Lâm Văn: "... " Cho nên đến tột cùng là cô đang chờ mong cái gì.

"Đồ lang tâm cầu phế, nuôi không hấn nhiều năm như vậy!"

Hệ thống ha ha cười lạnh: "Làm sao bằng cô, đùa bỡn hấn như con khỉ. Viên lão đầu chỉ hạ độc có mình cô, cô lại muốn lừa hấn nói là cổ, còn cái gì mà cổ mẹ con, sao cô không nói là cổ tình nhân luôn đi. Ta bị sự xấu hổ của cô làm hoảng, cuối cùng cổ trùng cũng muốn ta cung cấp cho cô, chắc chắn..."

Nhắc tới những chuyện này, hệ thống lập tức có vô số lời muốn nói.

Lâm Văn khẽ hừ một tiếng, dương dương đắc ý nói: "Ta là lão tài xế, sau này mi sẽ học được nhiều hơn nữa!"

Hệ thống cười đùa nói: "Lợi hại lợi hại, Bạo Ngược vẫn là quá đơn thuần, cho nên phải đóa hoa cao lãnh là Lạnh Nhạt đến, cô mà có thể làm được hần, ta gọi cô là ba ba."

"Được rồi, con ngoan!" Lâm Văn cực kỳ không biết xấu hổ nhận đứa con trai hệ thống này.

Lâm Văn ở chỗ này dương dương đắc ý, thật sự không biết giờ phút này cô và Thanh Việt đang mặt đối mặt, thậm chí là bàn tay kề sát.

Thanh Việt nhắm mắt lại, đắm chìm trong cảnh giới tu luyện của hai người, ngược lại lông mày Lâm Văn lại bắt đầu dần dần nhú lại.

Cảm giác của cô cũng không phải thư thái như vậy, nhiệt độ nước xung quanh trở nên lúc lạnh lúc nóng, cực kỳ không ổn định.

Không khí vốn băng hàn dần dần thối lui, nhiệt độ nước thẳng tắp lên cao, cuối cùng vậy mà trở nên sắp sôi trào.

Đối với loại tình huống tương phản với thể chất của cô này, Lâm Văn lập tức nhú chặt lông mày, miệng của cô khẽ nhếch, thống khổ rên rỉ hai tiếng, dường như sắp tỉnh lại.

Thanh Việt nhú mày, dường như muốn chuyển thêm mấy phần khí lực vào bàn tay của cô, nước đang sôi trào xung quanh lập tức dần dần bình ổn lại.

Chờ đến khi Lâm Văn mở mắt ra, cô vẫn ngồi trong Lãnh Tuyền, chỉ có điều nước suối lại âm ẩm, không còn loại cảm giác lạnh như lúc đầu nữa.

Cô sớm đã thành thói quen, trước đó lúc vừa tới sẽ còn hỏi hệ thống, nhưng hệ thống chỉ nói thể chất của cô đặc thù, rồi không nói tiếp nữa, dẫn đến cô cũng không muốn hỏi tới.

Sau khi tỉnh táo lại, cô không ở trong suối quá lâu, trực tiếp mặc y phục, vận chuyển linh khí quanh thân một lần, toàn thân lập tức khô ráo.

Lâm Văn làm xong hết thảy, lại ngoan ngoãn quỳ xuống trước mặt hần, một câu cũng không nói.

"Đi đi." Thanh Việt đưa lưng về phía cô ngồi xuống, lúc nói chuyện ngay cả đầu cũng không quay lại.

Lâm Văn vội vàng đập đầu với hần một cái, lặng yên không một tiếng động rời đi.

Sau khi cô rời khỏi chủ điện, không thể thiếu lại bị trào phúng một trận, bất quá những người này biết được cô là đệ tử của Thanh Việt chân nhân nên cũng không dám thật sự làm gì cô, chỉ là nói miệng mà thôi.

Lâm Văn cũng không để trong lòng, dù sao con chó đang ngậm thịt xương không thể thiếu chó khác đuổi theo cắn.

Hệ thống lập tức lên tiếng phủi sạch quan hệ: "Ký chủ, muốn làm chó chỉ có một mình cô, ta là băng thanh ngọc khiết."

Lâm Văn quăng cho nó một chữ "Phi", rõ ràng không muốn phản ứng với nó.

Chờ sau khi Lâm Văn rời đi, trong chủ điện chỉ còn lại một mình Thanh Việt, hần đang ngồi xuống vận công, chỉ có điều quá trình cũng không thuận lợi, thậm chí lúc linh khí thanh tẩy quanh thân lại hình thành vòng bảo hộ sinh ra xung đột, nếu không phải hần kịp thời thu công, có thể sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Thanh Việt chau mày, thần sắc trên mặt lộ ra mấy phần lo lắng và không biết phải làm gì. Hần như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm bóng lưng Lâm Văn rời đi, ánh mắt trầm trầm.

Tác giả có lời muốn nói: Vị này là đóa hoa cao lãnh ~ lúc đầu nói bốn ngàn chữ, nhưng là tối hôm qua ngủ không ngon, thiếu một ngàn chữ, về sau bổ sung! (' 3 ')

Tiểu tiên nữ nhóm muốn yêu ta a!!! Hi vọng mọi người thích câu chuyện này ha!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Sự phụ lạnh nhạt và đồ đệ xinh đẹp (2)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Sau khi Lâm Văn trở lại căn phòng của mình, cả người mới thanh tỉnh lại.

Cô thân là đồ đệ của Thanh Việt chân nhân, nơi ở tất nhiên không tồi, có điều các bảo bối được bày trí bên trong đều bị cướp đi gần hết.

Có trời mới biết lúc cô vừa tới thế giới này đã thấy được những người kia dùng các loại lý do vụng về để đoạt đồ trong phòng cô, lúc ấy cô cực kỳ tức giận, thật sự rất muốn phóng hỏa thiêu cháy đám tiểu súc sinh kia.

Nhưng tính tình của nguyên chủ lại cứ là một người ngốc, phản ứng cực chậm, chờ người ta đoạt xong phui mông đi mất rồi nàng ấy mới biết.

Khoảng thời gian này cô đã không nhịn được nữa, Tu Tiên giới đại đa số đều ăn Tích Cốc đan, cô cũng đã hơn một tháng không ăn thịt, đây căn bản là chuyện không thể chịu đựng được.

Hệ thống nhắc nhở: "Ký chủ, cô tới thế giới này đã bốn mươi lăm ngày, giá trị lạnh nhạt vẫn là 0 như cũ, không chút dao động gì cả, cô muốn từ bỏ nhiệm vụ à?"

Lâm Văn liếc mắt: "Ta con mẹ nó làm sao xoát giá trị lạnh nhạt của hần đây hả, ta có còi sạch sẽ trước mặt hần thì hần cũng không có phản ứng. Gương mặt này của ta còn xấu như vậy, hần không muốn thượng ta thì ta phải làm sao bây giờ, ta cũng rất tuyệt vọng mà!"

Hệ thống: "..."

Rõ ràng nó là hệ thống lật xe, vì sao ký chủ lại lý giải mục tiêu quan trọng thành thượng cô, hung hăng thượng cô, lăn qua lăn lại cô?

Đến tột cùng là nguyên nhân gì khiến cô hiểu lầm lớn như thế, nó cũng không biết phải giải thích thế nào.

Nhưng cẩn thận ngắm lại hình như quả thật là có chuyện như vậy, dù sao Bạo Ngược ở thế giới trước, ký chủ cái gì cũng không làm, chỉ nằm ngửa mặc cho thượng mà thôi, sau đó giá trị Bạo Ngược liền đầy. _(3" ˃)"

Hệ thống suy tư hồi lâu mới nói: "Cô có thể để người khác thượng hần, chỉ cần xoát đầy giá trị lạnh nhạt của hần là chúng ta có thể đi tới một thế giới khác rồi, bằng không thế giới tu tiên cực kỳ không ổn định, linh căn của cô lại cực kém, nhưng vẫn cứ là đệ tử quan môn của Thanh Việt chân nhân, rất dễ dàng bị ghen ghét, bị người ta giết chết. Đến lúc đó bị ép lật xe, vậy những cố gắng trước đó của cô đều uổng phí."

"Lâm sư muội có ở đây không?" Không thấy bóng người, chợt nghe được một giọng nói dịu dàng dễ nghe truyền đến.

Lâm Văn không cùng hệ thống chọc cười nữa, nhớ tới chủ nhân của thanh âm này, không khỏi nhẹ nhàng nheo mắt lại.

Chỉ thấy một nữ tử mặc váy sam màu băng lam đi tới, tướng mạo nàng ta rất đẹp, giữa lông mày điểm chu sa, đỏ tươi như máu.

Còn chưa đến gần, Lâm Văn đã cảm thấy trên người nàng ta truyền đến mấy phần khí tức băng hàn, nàng ta chính là đệ tử quan môn của chân nhân nào đó -- Tần Khuynh, nghe nói là là kẻ thừa huyết mạch Băng Phượng, thân thể tự mang hàn khí.

Cũng đều là đệ tử chính tông của trưởng lão, nhưng địa vị của Tần Khuynh và Lâm Văn trong tông môn có thể nói khác biệt như ngày và đêm.

"Có, Tần sư tỷ." Lâm Văn gật đầu, thanh âm của cô rất nhỏ, nếu như không nghe kỹ sẽ tựa như mèo kêu vậy.

Lúc Lâm Văn xuyên vào cổ thân thể này, cô cực kỳ thống hận đáng về hèn yếu này của mình, đã từng nghĩ tới việc không ngừng vươn lên để thay đổi.

Nhưng ngay cả nói chuyện lớn tiếng cô cũng không làm được, không phải Lâm Văn không muốn, mà là cổ thân thể này chính là yếu đuối như thế.

"Ta đoán muội bị Thanh Việt chân nhân trách phạt, cho nên đặc biệt mang chút linh dược cho muội. Muội đừng giận chân nhân, hần cũng chỉ là tiều rên sắt không thành thép, chỉ cần muội cố gắng một chút cũng sẽ không đến mức chậm chạp không thể tấn thăng." Tần Khuynh dịu dàng nhỏ nhẹ nói, hơi nhắc ngón tay lấy một bình ngọc tinh xảo từ trong túi ra.

Lâm Văn chờ giây lát, vẫn là đáng về đầu gối ngước kia, lắc đầu nói: "Sư phụ không có trách phạt ta."

Tần Khuynh đợi nửa mới được một câu trả lời như vậy, nhưng trên thực tế trong lòng đã sớm không kiên nhẫn, nhưng nụ cười trên mặt lại càng thêm ôn hòa.

Nàng ta lấy ra một bình thuốc từ túi trữ vật, đưa tay tung ra mấy đạo cấm chế quanh phòng, phòng ngừa người ngoài nhìn trộm, thanh âm giảm thấp xuống nói: "Sư tỷ biết bình thường muội tu luyện khắc khổ, thể nhưng tư chất thật sự không phải thứ có thể cải thiện nhanh chóng được. Muội ở Luyện Khí kỳ được Thanh Việt chân nhân chọn trúng, nhưng những đệ tử cùng thời kỳ với muội dưới tay các chân hân khác chỉ ít cũng đã đến Trúc Cơ trung kỳ, muội chậm hơn người bên ngoài nhiều như vậy. Mấy ngày trước sư tỷ gặp được kỳ ngộ, đạt được một viên đan dược, tên là Cải Thiên đan, chỉ cần muội ăn vào sẽ có thể thay đổi tư chất, lập tức sẽ lên Trúc Cơ kỳ."

Lời Tần Khuynh nói này nghe thật hay, đáng tiếc một chữ Lâm Văn cũng không tin.

Không cần cô hỏi, hệ thống đã trực tiếp nói cho cô biết: "Đây là Quỷ đan, có thể hấp thu pháp thể của người khác để bù đắp cho bản thân, bình thường đều là ma tu dùng. Đề nghị ký chủ không nên sử dụng, pháp thể của ký chủ đặc thù, là bản tay vàng hệ thống mở cho cô, nếu hấp thu lung tung huyết mạch sẽ dễ hỗn loạn, nếu như cô không có tác dụng với Lạnh Nhạt, hậu quả khó mà lường được."

Đầu óc Lâm Văn di chuyển vài vòng: "Hậu quả gì, tiền dâm hậu sát* sao?"

* Hiế* xong rồi giết.

Hệ thống phản bác: "Ký chủ, tự tin mù quáng chính là chơi với lửa có ngày chết cháy, Lạnh Nhạt nhìn thấy gương mặt kia của cô sẽ mềm, cô có tin hay không?"

Lâm Văn: "...". Ngay cả một chữ cút cô cũng không muốn nói.

Tần Khuynh nâng tay cầm Quỷ đan vẫn luôn chờ rất lâu cũng không thấy xấu nữ trước mắt này có động tĩnh gì, trong lòng không khỏi trầm hận.

Đến tận cùng là nữ nhân này quá mức thiếu năng không kịp phản ứng, hay là nàng đã phát hiện ra cái gì, nếu không phải vì suy nghĩ trong lòng, Tần Khuynh mới sẽ không lãng phí thời gian trên người nữ nhân ngu xuẩn này.

Lâm Văn thường thức thần sắc chịu nhục trên mặt Tần Khuynh đủ rồi mới chậm rãi tiếp nhận đan dược nàng ta tặng.

"Đa tạ sư tỷ." Cô trực tiếp ăn vào.

Tần Khuynh thấy động tác yết hầu nuốt vào, khẳng định là không giả được, trong mắt lóe lên mấy phần mừng rỡ.

"Vậy sư tỷ cáo từ trước, sư muội cứ tu luyện cho tốt."

Tần Khuynh đạt được mục đích lập tức chạy mất, tựa như sợ bây giờ Lâm Văn vận công sẽ vạ lây nàng ta.

Hệ thống chep miệng, lại ngâm nga điệu hát dân gian: "Hôm nay ký chủ tìm đường chết không? Tìm đường chết á! A ha ha ha..."

***

Đệ tử trong tông môn, mỗi người đều muốn vì tông môn mà cống hiến, ngoại trừ một số đệ tử nội môn có tư chất đặc biệt cao.

Phế vật giống như Lâm Văn, nếu không có Thanh Việt chân nhân thu cô vào nội môn thì không chừng cô đã phải ở ngoại môn phí thời gian cả một đời, có điều coi như cô nhận Thanh Việt chân nhân làm sư phụ, nhưng nếu chân nhân không lên tiếng, cô ắt phải làm lấy những bốn phận của mình.

Những đệ tử ngay cả Trúc Cơ kỳ cũng chưa đạt đến như cô, ngoại trừ chính lý vườn thuốc ra cũng không tác dụng gì lớn.

"Haizz, người nhìn xem nàng ta đến tận cùng là có tài đức gì có thể khiến chân nhân coi trọng. Dáng dấp xấu như vậy, còn ngu ngốc muốn chết. Nếu ta có thể lọt vào mắt xanh của Thanh Việt chân nhân như thế, cho dù chết cũng đáng giá."

"Nghe nói lúc ấy người Thanh Việt chân nhân muốn chọn là Tần Khuynh sư tỷ, ai biết được sau đó lại đổi chủ ý, tiện tay lại nhặt được đồ ngu ngốc này. Nàng ta ngày ngày bị người trong tông môn khi dễ cũng không thấy chân nhân ra mặt, có thể thấy được là hối hận rồi."

Hai nữ đệ tử nội môn đứng một bên tán gẫu nói xấu, đương nhiên chủ đề từ đầu đến cuối đều là Lâm Văn.

Lâm Văn thì vui đầu chính lý vườn thuốc, động tác của cô lộ ra sự thận trọng, mỗi lần tìm thấy một cây cỏ dại thì lại cách một lúc lâu mới có thể tìm ra cây thứ hai.

Hai vị nữ đệ tử bên cạnh trên thực tế đều là Luyện Khí kỳ như cô, chẳng qua xưa nay Lâm Văn bị khi dễ đều sẽ không cáo trạng, cho nên nhiệm vụ này lần nào cũng giao cho một mình cô làm, hai người khác lại rảnh rỗi tán dóc.

Hệ thống đang đồng bộ phát sóng trực tiếp hai nữ nhân đang nói xấu cô, Lâm Văn cong cong khóe môi, trên mặt lộ ra thần sắc trào phúng, tay nàng chỉ dùng sức kéo một cái, một gốc linh chi năm trăm năm lập tức bị đứt rễ.

Linh trận xung quanh bỗng nhiên sáng lên, trên mặt hai nữ nhân lập tức hiện ra vẻ thất kinh.

"Lâm Văn, người cái đồ nữ nhân ngu ngốc lại nữa rồi, linh thảo mỗi ngày chăm sóc đều gặp chuyện không may, chân nhân nhất định sẽ không buông tha cho người!"

Hai nữ đệ tử không dám nhiều lời, vội vàng giả bộ như chăm chú chăm sóc dược thảo, sợ bị người khác phát hiện.

Truyền âm phù Lâm Văn giấu trong ống tay áo bắt đầu không ngừng chấn động, đây là thứ Lạnh Nhạt đặt biệt để lại cho cô.

Hệ thống chặc chặc nói: "Tình hình này của cô thật khiến ta chướng mắt, cô muốn gặp Lạnh Nhạt người ta thì cứ việc nói thẳng đi, giả vờ đáng thương một chút nói sư phụ, đồ nhi nhớ người. Tốt bao nhiêu, lấy nhu thắng cương."

Lâm Văn cười lạnh: "Loại gay mẹ như mi căn bản không thể đoán được tâm tư của thằng nam đâu, tiểu tử tỷ ta lần trước gặp phải Bạo Ngược, lập tức bị hù dọa, đều không thể phát huy được một thành công lực của ta, lần này đến lượt ta mang mi trang bức mang mi bay, mi chỉ việc nằm thẳng là được rồi."

"Sur phụ tìm ta, hai vị sư tỷ cứ từ từ quét dọn, xin hãy quét dọn sạch sẽ một chút, nếu không sư phụ sẽ tức giận." Cô thi lễ với hai người kia một cái, lập tức xoay người rời đi.

Lưu lại hai vị nữ đệ tử nghiêng răng nghiêng lợi, trong đó có một người lật xem nhiệm vụ dọn sạch cỏ dại quy định hôm nay, đột nhiên phát hiện mới vừa rồi Lâm Văn tốn thời gian lâu như thế, vậy mà chỉ nhổ được hai cây cỏ.

"A, cái đồ ngu Lâm Văn, người hại chúng ta thảm rồi. Nhiệm vụ hôm nay chắc chắn không xong được, chúng ta lại bị phạt mất!"

Sau lưng truyền đến tiếng thét chói tai của hai nữ đệ tử, Lâm Văn hừ lạnh một tiếng: "Thứ gì đâu, còn muốn giày vò ta, ta lợi hại ngay cả Lạt Xe nhà ta cũng không dám đánh rắm, các ngươi là cái thá gì."

Hệ thống nói: "Ký chủ, ta phát hiện từ khi cô thoát khỏi sự uy hiếp của Bạo Ngược thật muốn lên trời mà."

"Đương nhiên, tình anh lừa đảo như bọn ta sợ nhất chính là người hơi tí là thích liều mạng, là người lừa đảo thì bình thường đều tương đối sợ. Chết từ tế không bằng còn sống, người muốn giảng đạo lý với ta, ta đương nhiên rất thích, nhưng người muốn giết ta, vậy ta cũng không có cách nào khác." Lâm Văn một đường phổ cập khoa học quy tắc lừa đảo cho hệ thống, đáng tiếc hệ thống cũng không để lại kỹ thuật này của cô trong lòng.

"Sur phụ." Lâm Văn quỳ trên mặt đất hành đại lễ.

Thanh Việt vẫn giống hôm qua, ngồi trước bàn cờ đánh cờ với chính mình.

Hắn vung tay lên, cũng không cần mở miệng, Lâm Văn đã biết ngay hắn muốn làm gì, ngoan ngoãn đến Lãnh Tuyền, cởi bỏ áo ngoài, ngồi xuống bắt đầu tu luyện.

Cô nhắm mắt chuyên tâm tu luyện, linh khí chung quanh dồn dập tràn vào trong cơ thể cô, nồng độ kia có thể so sánh với tốc độ tu luyện của trúc cơ hậu kỳ.

Lâm Văn có hơi không yên lòng, căn dặn hệ thống: "Lạt Xe, ta ăn Quỷ đan, nếu như có tình trạng đột phát gì mi nhất định phải đánh thức ta đó."

Đợi đến khi hệ thống trả lời chắc chắn, Lâm Văn mới ổn định lại tâm thần, cô cũng biết mình vừa tu luyện lập tức sẽ không để ý gì đến xung quanh nữa, hệ thống nói cho cô biết là do vấn đề về thể chất.

Linh khí trong điện dao động rất mạnh, còn mãnh liệt hơn ba phần so với dĩ vãng, thậm chí còn mang theo mấy phần lệ khí.

Hơi lạnh lẽo từng chút một lập tức tràn ngập xung quanh, bình thường sẽ chỉ hình thành hơi nước lạnh, nhưng bây giờ lại ngưng tụ thành giọt nước, chạm vào người lộ ra hàn khí âm trầm.

Ánh mắt Thanh Việt biến đổi, hắn ngay cả quân cờ cũng không kịp thu dọn, lập tức bay vào trong nội điện.

Mặt trên của Lãnh Tuyền đã kết thành băng, thậm chí tầng băng kia đã sắp lan đến bờ, nương theo bọt nước xung quanh ngưng kết càng ngày càng nhiều, tầng băng kia cũng dần dần lan tràn về phía ngoại điện.

Nhưng khi Thanh Việt từng bước một bước qua, những lớp băng kia lập tức bị hòa tan, thậm chí hắn chưa đi thêm bước nào, tầng băng kia đã lui lại vài phần.

Thẳng đến khi hắn cởi bỏ áo ngoài đi vào trong Lãnh Tuyền, Lãnh Tuyền vốn đang kết băng lại trực tiếp hòa tan, chỉ qua một lát lại bắt đầu "Ừng ục ừng ục" sôi trào lên.

Hàn khí và nhiệt khí va chạm lại càng thêm mãnh liệt. Ngày xưa lúc tu luyện, hàn khí luôn luôn thần phục Thanh Việt hôm nay lại bộc lộ thần uy, thậm chí còn chứa đựng vài phần ý vị cướp đoạt.

Đôi mắt Thanh Việt có chút đỏ lên, hắn biết trên người tiểu đồ đệ này nhất định đã có chuyện gì xảy ra nên mới có biểu hiện khác thường như thế.

Đưa tay muốn chạm vào cô, lòng bàn tay vận khởi linh khí, muốn giúp cô làm dịu loại trạng thái va chạm này.

Dựa vào trình độ tu luyện thấp như bây giờ của cô, muốn công kích hắn chỉ có bị thương mà thôi.

Bàn tay của hắn chẳng qua chỉ vừa đụng phải bả vai Lâm Văn, bất ngờ lại xảy ra chuyện, một luồng khí rét lạnh có thể đông người ta thành khối băng đánh tới, gần như trong nháy mắt làm cánh tay hắn biến thành băng cứng, nhưng bản thân Thanh Việt chính là hỏa khí mười phần, lập tức đã bị hòa tan.

Thế nhưng cả người hắn cũng rất trầm mê sự rét lạnh từ trên người Lâm Văn phát ra, không kiềm được ôm cô vào lòng, hé miệng cắn lên cổ cô.

Tác giả có lời muốn nói: tất cả những gì liên quan tới tu tiên đều là ta nói bừa, không cần khảo chứng. _(3" ∠)_

Còn có tướng tượng Bạo Ngược bị bạo cục, đến tốt cùng là tình tiết nào để các người có kiểu liên tưởng này vậy, Lâm Văn biểu thị làm tốt lắm!

Cộng thêm hai năm thi thể hư thối gì đó, liền xem nhẹ đi, dù sao trong tiểu thuyết tình cảm, nữ chính ngay cả thi thể cũng là ngàn dặm phiêu hương, tin ta đi _(:3" ∠)_

Lạnh nhạt nói: Ta không phải tình tình lạnh nhạt, ta là lão tài xế, chờ ta lái xe đi, các tiểu tỷ tỷ ~

Các tiên nữ có dịch dinh dưỡng liền đập tới a ~ quý tạ, lưu thêm nói bồi lạnh lùng làm ồn ào mà mua! (*∩ 3 ∩) thương các người nha!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Sư phụ lạnh nhạt và đồ đệ xinh đẹp (3)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Làn da Lâm Văn rất non, cộng thêm động tác găm cắn của Thanh Việt vô cùng hung ác, tựa như sói đói vồ mồi, hầu như là răng vừa đụng phải làn da của cô thì phía trên lập tức xuất hiện hai lỗ máu, máu thơm ngon lập tức chảy vào trong miệng của hắn.

Hốc mắt vốn hơi phồng hờn của Thanh Việt càng trở nên đáng sợ, hắn tựa như đã nhận lấy sự mê hoặc nào đó, răng môi càng thêm dùng sức khảm vào cổ cô, đầu lưỡi ra sức hấp thụ lấy huyết dịch của Lâm Văn.

Pháp thể của Lâm Văn đặc thù, ngay cả lối vào huyết dịch cũng khiến hắn cảm nhận được hơi lạnh.

Ngay lúc mấy ngụm máu tươi vào cổ họng, dần dần trượt vào, bên trong đan điền của hắn chợt khô nóng, ngay sau đó giống như dầu châm vào lửa, ầm một cái lập tức truyền khắp toàn thân.

Trong thân thể máu tươi đang sôi trào, ý thức dần dần biến mất, hắn cảm thấy cả người như nóng đến bốc cháy.

Mà trước mắt máu trong thân thể Lâm Văn lại tựa như thuốc giải, lạnh như thế, lạnh nóng xông vào nhau có thể khiến cho hắn dễ chịu một chút.

Hết lần này tới lần khác hắn uống một ngụm máu, sau khi cảm thấy hơi dễ chịu, thân thể ngược lại càng thêm khô nóng, lửa trong đan điền càng thêm bùng nổ.

Giải được chẳng qua chỉ là chuyện trong chớp mắt, hắn đã hoàn toàn không thể khống chế nổi mình nữa, muốn càng nhiều máu của cô, sau khi uống lại khiến bản thân càng nóng hơn, tiếp tục tìm cô để giải nhiệt, hết lần này tới lần khác càng uống càng nóng, hoàn toàn chính là một vòng tuần hoàn ác tính đáng sợ.

Nương theo việc hắn hút máu Lâm Văn, nước suối xung quanh cũng biến thành lúc lạnh lúc nóng.

Cái lạnh rất có thể ngàn dặm băng phong, nóng lại tựa như rơi vào lò luyện, khiến toàn bộ nội điện đều bị nướng đến nóng hổi.

Thanh Việt chân nhân trong tông môn nổi danh là đóa hoa cao lãnh, tư chất rất cao, dung mạo đẹp đẽ, tuổi còn trẻ đã leo tới vị trí chân nhân, cho dù Thái Sơn có sụp đổ trước mặt cũng không biến sắc, chính là người có tiền đồ nhất tông môn, độc nhất vô nhị.

Nếu như giờ phút này những người khác trong tông môn nhìn thấy dáng vẻ này của Thanh Việt chân nhân chỉ sợ sẽ không tiếp tục nói hắn giống như trích tiên nữa.

Hai mắt hắn trừng trừng, trong mắt đỏ đậm hoàn toàn, hai tay gắt gao ôm người trong ngực, môi lưỡi càng không rời khỏi cổ Lâm Văn, bởi vì uống quá mức gấp rút, thậm chí có vết máu từ khóe miệng của hắn uốn lượn chảy xuống, đỏ tươi đến nỗi nhìn thấy mà giật mình.

Lâm Văn hệt như con rối mặc cho hắn hành động, một chút động tĩnh cũng không có.

Hệ thống vốn cho là Thanh Việt vẫn giống như trước, hai tay kề nhau luyện công với cô một chút thôi, làm sao nghĩ đến còn có một chiêu như thế, lập tức bị kinh hãi ngay tại chỗ.

Nó kịp phản ứng lại lập tức điên cuồng gọi cô: "Ký chủ, ký chủ, cô mau tỉnh lại đi, Lạnh Nhạt rất kỳ lạ!"

Lâm Văn không hề có động tĩnh gì, hệ thống kiên nhẫn kêu to lần nữa: "Ký chủ, cô sắp chết rồi kìa, Lạnh Nhạt đã biến thành quỷ hút máu, muốn hút khô cô luôn rồi."

Mặc cho hệ thống có gọi bao nhiêu lần, Lâm Văn cũng hết như chết, thẳng đến khi có thanh âm máy móc nhắc nhở: "Kiểm tra cho thấy HP của ký chủ đang giảm xuống cực nhanh, e sẽ có nguy hiểm tử vong, chuẩn bị khởi động điện giật."

Hệ thống thở dài một hơi: "Haizz, ký chủ, thật có lỗi với cô, mặc dù cô đã bị hút đến nửa chết nửa sống, nhưng vì để cho cô có thể kéo dài hơi tàn, còn phải điện giật cô, càng giật càng khỏe mạnh."

Tiếng nói của nó vừa dứt, Lâm Văn đang ngủ mê lập tức cảm thấy toàn thân truyền đến cảm giác điện giật, khắp thân thể đều tê dại.

Ngay sau đó cô giật giật, miễn cưỡng có lại chút ý thức, hệ thống lập tức không chế thân thể cô, muốn đẩy Thanh Việt ra.

Nhưng thế giới tu tiên khắp nơi đều thần kỳ, hiện tại thân thể Lâm Văn cũng không phải đối thủ của Thanh Việt chân nhân, cuối cùng vẫn là hệ thống khởi động điện giật lần nữa, giật luôn cả Thanh Việt chân nhân, lúc này mới xem như thoát khỏi ma chương.

Lâm Văn thoát khỏi không chế của hắn, nhưng cả người cũng xụi xuống bên cạnh ao Lãnh Tuyền, cô ngay cả một đầu ngón tay cũng không động đậy được.

Hệ thống lập tức quan tâm cô: "Ký chủ, cô không sao chứ?"

Lâm Văn thở hổn hển, giờ ngón giữa lên với nó: "Lật Xe, f*** đại gia mi!"

Hệ thống thở dài nhẹ nhõm: "Nhìn đáng vẻ đùa nghịch lưu manh của cô như thế hẳn là không có chuyện gì, vậy ta an tâm rồi."

Hiện tại Lâm Văn thật sự là có tâm thái của cầu, tích cực luyện công gì đó hoàn toàn giống trạng thái bình thường như đúc, tại sao hôm nay lại trở nên hung hiểm như thế.

Hệ thống cho cô một viên thuốc thì Lâm Văn mới miễn cưỡng khôi phục lại vài phần tinh thần, cô bây giờ chỉ cần thấy thuốc viên là đã run chân.

"Ký chủ, cô cũng đừng trách ta, nếu ta muốn không chế thân thể của cô thì nhất định phải là thời điểm ý thức của cô thanh tỉnh, cho nên chỉ có thể giật tỉnh cô lại trước rồi tính." Hệ thống lập tức nhẹ giọng thì thầm giải thích cho cô, sợ Lâm Văn hiểu lầm, mặc dù hiện tại Lâm Văn ngay cả ý định muốn giết nó cũng có.

Lâm Văn miễn cưỡng nghiêng đầu đi, lúc vừa nhìn thấy Thanh Việt, cô lập tức bị giật nảy mình.

Thanh Việt chân nhân vốn cao lãnh, giờ lại hết như vừa ăn phải mấy trăm viên xuân dược, mặt mày đỏ bừng, trên mặt hiện đầy vẻ khát vọng.

Còn đâu là Thanh Việt chân nhân thanh lãnh vô song cao không thể chạm đến nữa, đây rõ ràng chính là một ma tu tà ma ngoại đạo đang bộc phát tình dục ngút trời.

"Lật Xe, Quỷ đan kia có công hiệu như thế à? Lúc đó là mi đã nói với ta thứ đó không có ảnh hưởng đối với loại nhân vật trâu bò như Thanh Việt chân nhân, lúc vận công lập tức sẽ bị hấn phát hiện, cho nên ta mới ăn hết. Tính để hấn phát hiện, đến lúc đó lại nói cho hấn biết có người khi dễ ta, để hấn ra mặt thay người đồ đệ là ta mà."

Trong cổ họng Lâm Văn kêu gào muốn phun máu, cái này con mẹ nó gọi là không có ảnh hưởng? Chỉ cần nhìn bộ dạng cô bị hút máu hút tới mềm mại bất lực, mắt nổi đom đóm này thôi, người không biết còn tưởng rằng cô đã bị Lạnh Nhạt làm tận ba trăm hiệp.

Hệ thống có chút chột dạ: "Là không có ảnh hưởng mà, lúc Thanh Việt vừa mới tiến vào tông môn vẫn chưa đứng vững gót chân, có người có mưu đồ bất chính dùng đan này muốn đoạt lấy thiên phú của hấn, cuối cùng bị Thanh Việt giết chết. Ta đây là có căn cứ khoa học, ai biết được đến lượt cô lại thay đổi chứ?"

Nó cũng rất không phục đó được không?

Lâm Văn khề cần môi, muốn chửi ầm lên với nó, có điều từ sau khi cô lên xe, hệ thống cũng không có chỗ nào đáng tin cậy nữa, cho nên vẫn là đừng nên trông cậy vào nó thì hơn.

"Mi tranh thủ thời gian không chế thân thể ta chạy đi, ta sợ hấn sẽ thật sự sẽ hút khô ta thành cái xác ướp."

Hệ thống hừ lạnh nói: "Chạy cái gì mà chạy? Không phải cô nói mang ta trang bức mang ta bay, để cho chúng ta nằm cùng trăng sao? Cô trâu bò lắm mà, cô lên đi!"

Lâm Văn vừa nói qua loại khóa lác này không bao lâu, gần như muốn tức giận đến nôn ra máu, cô cũng không biết sẽ bị vả mặt nhanh như vậy.

Lâm Văn còn cần hệ thống, chỉ có thể tạm thời nhân nhượng nói: "Xe Xe giỏi nhất, ta còn chờ mi mang ta giành chiến thắng đây này, ta nhất định sẽ xoát đây giá trị lạnh nhạt dưới sự chỉ đạo quang minh chính đại của mi, cho nên dẫn ta đi bảo toàn mạng trước quan trọng hơn."

Hệ thống ho nhẹ một tiếng, tiếp tục giả vờ nói: "Quý xuống gọi nương nào."

Rất tốt, nó vẫn còn nhớ rõ chuyện lừa gạt lúc trước của Lâm Văn, đàn ông muốn ra vẻ mình trâu bò sẽ dễ đối phương gọi mẹ.

Lâm Văn: "... Nương." Hệ thống quả nhiên thiếu năng!

Hệ thống hài lòng nói: "Ừm, con gái ngoan!"

Nó vừa nói xong, Lâm Văn cũng cảm thấy thân thể của mình bị điều khiển, cảm giác mềm mại vô lực biến mất không thấy, trái lại còn trở nên linh hoạt lạ thường, dùng cả tay chân trực tiếp lao về phía ngoài ao.

Trong lòng Lâm Văn yên lặng mắng chửi hệ thống, đường đường là hoàng hoa đại khuê nữ, nhất định phải khiến cô bày ra dáng vẻ con rùa đen quái dị này.

Hệ thống nói: "Cô đừng tưởng rằng cô không nói thì ta không biết cô đang mắng ta. Còn hoàng hoa đại khuê nữ cơ đấy, tiểu tỷ tỷ vậy mà cũng nói cho được, đòi trước người cùng Bạo Ngược lần qua lần lại hoan hảo nhiều lần như vậy chẳng lẽ là ta sao?"

Nào ngờ cả người Lâm Văn vừa leo khỏi ao, muốn đứng lên chạy trốn, cả người lập tức bị cố định tại chỗ.

"Người muốn đi đâu?" Sau lưng vang lên thanh âm lạnh lùng.

Cả người Lâm Văn cứng đờ không thể động đậy, hiển nhiên là đã bị hấn khống chế, chỉ trong chớp mắt, phía sau đã có một thân thể cực nóng dán lên.

Cô tuyệt vọng phát hiện thân thể của mình lại bị lôi xuống nước lần nữa, Thanh Việt một tay ôm cô, một tay khác nâng cằm cô lên, cẩn thận nhìn mặt của cô.

Sau khi nhìn xong, hấn chợt nhắm mắt lại, khẽ cau mày.

Lâm Văn phun tào với hệ thống: "Móa nó, Lạnh Nhạt là nhan cầu sao? Rõ ràng biết rõ dáng dấp của ta cay con mắt mà còn muốn xem, hấn có tiện* không hả?"

* Tiện (贱): hèn hạ, ti tiện, rẻ mạt, khinh thường

Hệ thống trầm mặc một lát, nói: "Tiện, giá trị lạnh nhạt của hấn tăng rồi."

Lâm Văn: "..."

Đây thật sự là tiện, cho nên là Lạnh Nhạt thích xấu nữ? Cô tuyệt đối không tin.

"Cũng bởi vì nhìn mặt của ta?" Lâm Văn hỏi.

Hệ thống đáp: "Tổng cộng tăng 20 điểm, xem mặt tăng 1 điểm."

Lâm Văn nói: "Còn 19 điểm kia?"

Hệ thống đáp: "Đương nhiên là do hút máu rồi."

Lâm Văn: "...". Cho nên sau này cô muốn tăng giá trị lạnh nhạt thì phải bị hút máu? Đây là thế giới tu tiên, cũng không phải thế giới quý hút máu!

Lâm Văn đang cùng hệ thống cảm thán thế giới này Lạnh Nhạt thật biến thái, cũng cảm thấy cổ đau xót, sau khi cô kịp phản ứng lại thềm mắng ầm lên.

Choi đại gia hấn, Thanh Việt lại bắt đầu chôn vào cổ cô hút máu.

Có điều lần này hấn vẫn không chế mức độ, chỉ dùng đầu lưỡi liếm, tựa như muốn liếm sạch sẽ hai cái lỗ máu mà hấn đã cắn ra vậy.

Sau một lát, loại cảm giác nhói nhói kia chợt biến thành tê ngứa, thẳng đến cuối cùng khi vết thương khép lại, cô chỉ còn lại ngứa, dù sao cổ cũng là nơi mẫn cảm, cô rứt cổ một cái muốn tránh thoát, Thanh Việt lại đưa tay bóp lấy cằm cô, không cho cô có cơ hội thoát đi.

Thẳng đến khi Thanh Việt triệt để khôi phục tinh táo mới buông cô ra, không tiếp tục làm động tác quá phận gì với cô nữa.

Hấn đưa tới một viên thuốc, thấp giọng nói: "Đây là để bổ máu, người mất máu quá nhiều, môi trắng bệch rồi."

Sau khi nhìn Lâm Văn uống xong thuốc hấn mới đưa tay nghiền ép bờ môi cô, bờ môi vốn trắng bệch như tờ giấy bởi vì hấn dùng sức ma sát đã lập tức hiện ra mấy phần huyết sắc, đỏ tươi diễm lệ.

Thanh Việt hí híp mắt, che đi dục vọng chợt lóe lên bên trong.

"Mặc y phục vào, trở về đi." Hấn vén tóc trước trán thay cô, trong ngữ điệu thanh lãnh vậy mà mang theo vài phần run rẩy, tựa như đang cất lực ản nhẫn chuyện gì đó.

Sau khi Lâm Văn uống thuốc hấn cho xong, phát hiện linh dược này quả thật có tác dụng, triệu chứng mất máu quá nhiều trước đó toàn bộ đều biến mất,

cả người đều thay đổi thần thái sáng lạng.

Hệ thống trong lòng cô tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Tu chân, thói xấu. Ký chủ cô cố gắng một chút, để chúng ta mở một mảnh trời riêng ở chỗ này đi!"

Lâm Văn chế giễu nó: "Đúng nha, có tác dụng hơn nhiều so với mi, tiểu vô dụng!"

Cô hiện tại đã có thể hành động tự nhiên, dĩ nhiên là không cần đến hệ thống nữa, qua cầu rút ván luôn luôn là chuyện cô am hiểu nhất.

Hệ thống giận mà không dám nói gì, trong lòng của nó cũng chột dạ khó hiểu.

Lâm Văn mặc y phục xong lập tức rời đi ngay không nói tiếng nào, trên thực tế cô là vì không muốn phá vỡ thiết lập, ngay cả nói chuyện cũng rất ít, cái này cũng rất phù hợp với đặc điểm phản ứng siêu chậm của nguyên thân.

Vẫn luôn chờ cô về tới phòng của mình, hệ thống nói cho cô biết giá trị lạnh nhạt lại tăng.

Lâm Văn có chút khó tin: "Tại sao lại tăng? Ta đã rời khỏi hấn rất lâu rồi mà, chẳng lẽ hấn cũng giống như ta, là tên thiếu năng phản ứng chậm?"

Hệ thống tra xét một chút, ngữ khí hơi vi diệu trả lời: "Đó cũng không phải, trí thông minh của Lạnh Nhạt đủ để chơi đùa một trăm người như cô. Hấn, hấn chỉ là ——" hệ thống có chút khó mở miệng, sau khi củng cố tâm lý cho mình một phen xong mới đáp: "Hấn chỉ là tự an ủi đến bản mà thôi."

Lâm Văn: "...". Đại huynh đệ, mi nói cái gì? Gió lớn quá, không nghe rõ.

Tác giả có lời muốn nói: sự phụ làm sao có thể chỉ có lạnh nhạt thôi đã xong việc rồi? Các người cũng quá xem thường tài xế lâu năm _(3" ∠)_

Hấn so với Bạo Ngược còn biết chơi hơn, các người tin ta đi:-)

Lâm Văn tiếp sau đây sẽ chứng minh hết thảy.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Sự phụ lạnh nhạt và đồ đệ xinh đẹp (4)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Sau khi Lâm Văn đi, nhiệt độ không khí trong điện này bỗng nhiên tăng cao, Thanh Việt không áp chế tu vi trên người, một cỗ nhiệt khí nóng hôi hổi tuôn ra xung quanh.

May mắn là ngoài điện đều có bố trí cấm chế cực kỳ cường đại, nếu không cỗ khí tức quanh thân hấn kia nếu tràn ra ngoài chỉ sợ sẽ gây ra náo động rất lớn.

Ba nguồn suối toàn bộ đều sôi trào lên, Thanh Việt còn đứng bên trong Lãnh Tuyền, tất nhiên con suối này bị gặp nạn nhiều nhất, từng mảng lớn hơi nước dâng lên hình thành sương trắng, bao vây lấy mọi thứ xung quanh.

Đôi mắt Thanh Việt phiếm hồng, mái tóc ướt đầm dề vốn dĩ rồi tung phía sau lưng bây giờ cũng đã hoàn toàn khô ráo, thậm chí không gió mà bay.

Giờ phút này trạng thái của hấn hoàn toàn chính là một ma tu đánh mất lý trí, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, môi mòng đỏ tươi như máu, cặp mắt kia càng thêm kinh người, hầu như khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Vừa rồi hấn đã dùng một chút lý trí cuối cùng còn sót lại để Lâm Văn đi, nếu không tiểu đồ đệ này chỉ sợ đã bị hấn hút sạch máu, trở thành cái xác khô.

Nhưng trạng thái bây giờ của hấn cũng không tốt lắm, không có tiểu đồ đệ băng hàn làm đệ, hấn tùy thời đều du tẩu tại ranh giới nhập ma.

Dục vọng trong cơ thể chồng chất càng ngày càng nhiều, tựa như một con mãnh thú bị kích thích tỉnh lại, trong cơ thể va chạm tàn sát bừa bãi, muốn tìm nơi nào đó để phát tiết.

Hấn biết nếu như mình còn không tìm kiếm phương pháp phát tiết nữa chỉ sợ cũng sẽ triệt để biến thành vật hi sinh của thể chất.

Pháp thể của tiểu đồ đệ đặc thù, pháp thể của hấn cũng cực kỳ đặc thù.

Hắn giật giật khoe môi, trong đôi mắt hiện lên mấy phần không tình nguyện, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ khẽ thở dài một hơi, đưa tay sờ về phía giữa hai chân mình.

Nương theo động tác này của hắn, khí tức trong người dường như càng thêm cường đại, không khí nóng hổi chung quanh bắt đầu không kiêng nể gì phá hỏng đồ vật trong điện.

Bàn ghế bình thường cũng đã bị cái nóng hòa tan, ngay cả một ít pháp khí có chứa linh lực cấp thấp cũng lung lay sắp đổ, chỉ có bàn cờ và quân cờ mà hắn thường xuyên sử dụng là còn êm đẹp, không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì, thậm chí lúc nhiệt khí trào lên công kích, trong bàn cờ sẽ còn phóng ra từng sợi hàn ý chống lại.

Động tác trên tay của hắn càng lúc càng nhanh, khí tức quanh thân cũng càng ngày càng bạo động, dường như muốn xé nát tất cả mọi thứ.

Ánh mắt Thanh Việt biến hóa nhiều lần, môi mỏng nhếch lên, lông mày nhíu lại, trong lòng lại không có khoái ý gì, chỉ là càng không ngừng mặc niệm: Nhanh hơn, nhanh hơn nữa.

Ngón tay ma sát qua, thân thể của hắn run lên một cái, rốt cuộc vẫn phải tiết ra tình nguyện.

Dù là loại thời điểm này, hắn cũng không hề có một chút khoái cảm nào, ngược lại chỉ cảm thấy cảm giác mệt mỏi khi vừa hoàn thành nhiệm vụ.

Hắn nghiêng đầu xem xét, nước trong Lãnh Tuyền đã bốc hơi đến cổ chân hắn, dịch trắng vừa mới phun ra tung toé rơi vào trong nước hồ khiến ao nước đã thấy đáy ao lần nữa trở nên nóng hổi, rất nhanh đã bốc hơi sạch sẽ, một giọt nước cũng không còn.

Sắc mặt Thanh Việt tối đen, cho đến lúc này mới xem như chân chính tỉnh táo lại, màu đỏ thẫm trong hai con ngươi đã lui tán.

Mắt thấy trong điện bừa bộn đầy đất, gần một nửa đồ vật đều bị hòa tan, tan biến trong vô hình, so với lửa cháy bùng bùng còn muốn bá đạo hơn, ngay cả tro bụi cũng không còn gì.

Hắn duỗi tay sờ đầu, biểu cảm bình thường luôn luôn bất phong bất động bây giờ cũng có vẻ ảo não.

Là người thì đều có dục vọng, từ sắc tài vận, một thứ cũng không được dây vào, đặc biệt là đối với những người tu đạo như bọn hắn mà nói, vốn dĩ nên thanh tâm quả dục, nếu không một khi vào thời điểm tiến giai, chỉ sợ sẽ không có cách nào ngăn cản tâm ma, thất bại trong gang tấc.

Thanh Việt vô cùng hiểu rõ bản thân mình, tư chất của hắn cực cao, lúc mới sinh ra đã có bí ẩn, dựa vào loại pháp thể này của hắn nếu không phải trời sinh tính lạnh nhạt, chỉ sợ đã sớm rơi vào ma đạo.

Hôm nay bởi vì tiểu đồ đệ "Câu dẫn" khiến hắn rơi vào ngay ranh giới mất khống chế, nhất thời đánh mất thần trí, chờ đến khi thanh tỉnh lại mới phát hiện mình đã tiết tình nguyện, dính chữ "Sắc", chỉ sợ chuyện liên quan đến phương diện này đã không thể vãn hồi được nữa.

***

Bên này Lâm Văn rốt cuộc cũng hiểu rõ giá trị lạnh nhạt đến tột cùng làm sao lại tăng, cô có chút bất đắc dĩ hỏi hệ thống: "Chẳng lẽ máu của ta là xuân dược sao? Vậy mà khiến hắn tự loét, may mà ta chạy nhanh, nếu không chẳng phải sự trong sạch của ta đã không còn rồi sao."

Hệ thống bên kia hình như đang bận rộn, vẫn luôn không thèm trả lời, chờ nó tra xong một ít tư liệu mới trả lời: "Ký chủ, không chỉ máu của cô, mà cả người cô đều là xuân dược đối với Lạnh Nhạt, hơn nữa còn là loại đặc chế kia nữa."

Hệ thống tiếp tục giải thích nói: "Pháp thể của hai người các cô tương sinh tương khắc, cho nên hắn đã bị cô dẫn dụ, lại bị cô áp chế. Chỉ là vì cảnh giới của cô và hắn chênh lệch quá nhiều, hưởng hờ pháp thể của cô đã bị phong ấn hơn phân nửa, cho nên cô không cảm thấy được cái gì, ngược lại là hắn lại phải chịu quá nhiều ảnh hưởng."

Lâm Văn hỏi: "Mì vẫn luôn nói pháp thể của ta là bàn tay vàng, cho nên đến tột cùng pháp thể của ta là cái gì?"

Hệ thống nói: "Pháp thể Băng Phượng."

Lâm Văn có chút choáng váng: "Cùng một loại pháp thể với Tần Khuyết sư tỷ?"

Hệ thống khinh thường nói: "Cô ta là hàng nhái dỏm, cô mới là chính tông, chỉ có điều pháp thể Băng Phượng luôn luôn bá đạo, người có loại pháp thể này là đã có được chí bảo, nhưng lại chịu sự nguyên rủa. Nếu như không tìm được phương pháp giải quyết thích hợp thì cũng chỉ có con đường chết yếu."

Lâm Văn nhíu mày, khó trách trước đó có người nói, người Thanh Việt vốn dĩ coi trọng chính là Tần Khuyết, chỉ sợ cũng là bởi vì nguyên nhân pháp thể. Sau đó lại nhận ra trên người cô có thứ càng tốt hơn, nên mới chọn cô.

"Lạnh Nhạt là pháp thể gì?" Lâm Văn tiếp tục truy vấn.

Hệ thống trầm mặc một lát, mới nói: "Viêm Long, tính long vốn âm, cô tự giải quyết cho tốt đi."

Lâm Văn: "..."

Cô cũng không biết nên phun tào từ chỗ nào, Băng Phượng và Viêm Long, cái thế giới này, đặt tên chính là bót việc như thế.

Kể từ khi biết hai pháp thể này, mỗi ngày Lâm Văn đều ôm tâm lý sẵn sàng bị **, đến chỗ sư phụ vẫn an.

Nhưng Lạnh Nhạt không hồ là lạnh nhạt, dù là cô ngày ngày vẫn an, dùng hết khả năng muốn tới gần hắn, vô luận là quan tâm hắn hay là dụ hoặc hắn, thậm chí Lâm Văn cũng đã cân nhắc đến việc có nên bảo hệ thống biến ra một viên Quỷ đan nữa hay không, cô lại được ném trái một lần náo động lớn nữa của Lạnh Nhạt.

Có điều giá trị lạnh nhạt của Thanh Việt chân nhân vẫn y nguyên không hề có động tĩnh gì, tựa như lần trước tăng 20 điểm kia chẳng qua chỉ là mèo mù gặp cá rán, lại không chịu tiến một bước nào.

Lại một tháng trôi qua, lúc Lâm Văn thanh tỉnh lại từ trong tu luyện, nhiệt độ nước của Lãnh Tuyền vẫn nóng như cũ, nghĩ chắc là Thanh Việt chân nhân vừa ngồi ngay cạnh cô, nhưng khi cô hỏi thăm hệ thống, vẫn như cũ biết được giá trị Lạnh Nhạt vẫn không có chút tiến triển nào, lập tức cảm thấy một chậu nước lạnh tưới xuống đầu, tâm ý hơi nguội lạnh.

Cô phàn nàn với hệ thống: "Lật Xe, mi nói coi có phải hắn không được không? Cái giá trị lạnh nhạt này lạnh nhạt với ta lâu rồi đó!"

Hệ thống đáp: "Không có không được, mới vừa rồi hắn còn loát bắn một lần với cô đó."

Lâm Văn im lặng không nói gì, tỉnh táo chốc lát mới nói: "Cái này thì tính cái gì, loại chuyện loát bắn với ta này bây giờ không phải chính là bài tập thiết yếu của hắn à? Nhưng giá trị lạnh nhạt không tăng thì làm được gì hả!"

Hệ thống cân nhắc nói: "Hay là cô thử thượng hắn một lần coi sao?"

Lâm Văn: "..."

Cô vụng trộm nhìn thoáng qua Thanh Việt chân nhân ngồi trước bàn cờ, lập tức sợ hãi.

Hệ thống phát giác được cô lùi bước, tiếp tục tăng thêm một mối lửa: "Ta chờ cô mang ta đi ngang đó."

Lâm Văn: "Cút xéo, nếu không phải tại mi không góp sức như thế, ta phải vất vả như vậy chắc?"

Dương: Còn 1 đoạn nữa mới hết, k kịp làm rồi, mai up nha ~

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.